

REAL EVENT CRIME MAGAZINE

အမေရိကန်

အမေရိကန်
မဂ္ဂဇင်း

No. 4

APRIL 14

BURMESE CLASSIC

ဝါဇီကရုဏာအားတိုးပေး

- ဝါဇီကရုဏာအားတိုးပေးသည်။
- ပင်မအားနှင့် အားတိုးပေးနိုင်စေသည်။ (အလုပ်ကြမ်း၊ ဝန်ထမ်းများ၊ အားကစားသမားများလိမ္မော်သီးအားတိုးပေးသည်။)
- ရေစိုက်ပျက်စီးမှုကို ကာကွယ်ပေးသည်။ (ဒုက္ခရောက်ပါးမိသောအခါ အစိုက်ပျက်စီးမှုများ)
- ရေစိုက်ပျက်စီးမှုကို ကာကွယ်ပေးသည်။ (အစိုက်ပျက်စီးမှုများ)
- ပင်မအားကို ပြန်လည်ရရှိစေရန်အတွက် အထောက်အကူပြုသည်။

အလုပ် / အမှုနှင့် နှစ်ချိုးထုတ်သည်။

ခံစား ခေတ်နယ်နှင့်ပေးပါးထုတ်လုပ်ရေး

အလုပ်ကြမ်းထုတ်လုပ်ရေး၊ အလုပ်ကြမ်းထုတ်လုပ်ရေး၊ ဝန်ထမ်းများအတွက် အထောက်အကူပြုသည်။

အလုပ်ကြမ်းထုတ်လုပ်ရေး
T.M.R. 004404 104175

အလုပ်ကြမ်းထုတ်လုပ်ရေး
2/2 အလုပ်ကြမ်းထုတ်လုပ်ရေး

- ★ အယ်ဒီတာချုပ်
အောင်ကျော်စော
- ★ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
ထက်ထက်ဦးဝေ (B.Sc.Physics)
- ★ အယ်ဒီတာအဖွဲ့
ဦးရဲလွင် (ရဲဘိုင်အို)
ညိုမိအောင် (B.A.Myanmar)

- ★ အေးအေးမိုင်
ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်လွင် (၀၄၁၄၉)
- ★ ပုံနှိပ်သူ
ဦးမြင့်ဦး(၀၁၅၈၃)
သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
၁၁၉/၁၂၁-၃၄လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ★ မျက်နှာရုံးနှင့်အတွင်းဆရာဝန်
မင်းထက်နိုင်၊ ရဲသူ (ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ဒီဇိုင်း
စည်သူကျော်
ထွန်ပျူတာစာပီ နေမျိုးအောင်
ထန်ခိုး - ၃၀၀
ဆုတ်ရေ - ၁၀၀၀

မှုခင်းအမြင်မဂ္ဂဇင်း

အမှတ်(၉၄-က) (၃၉)လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
ဖုန်း-၃၈၅၃၆၉၊ ၀၉-၄၉၂၉၄၂၁၀

ဆောင်းပါး

- ဒုရဲမှုကြီးဝင်းဦး (၉၆၆)
(ရှုတ်မိန့်)

နိုင်ငံတကာသတင်း

ဆောင်းပေးမန်

မေခင်

- သစ္စာပေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်းကျော် -
နက္ခတ်မေခင်လက္ခဏာပညာရှင်

အောင်ကျော်စော

မျက်နှာရုံးဦးစီး

မှောင်ဝတ္ထု

- တိုးနိုင် ----- ၂၃
(ထိတ်တနိုးအချစ် ခွင့်လှစ်မပြန်)
- ထက်ထက်ဦးဝေ ----- ၃၆
(ပိတောက်သက်သေ)
- ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ) ----- ၅၀
[ခင်မမ၊ မြစ်ပယ်ကွန်ရီး၊ အခန်းအမှတ်(၉)]
- ကိုမိုး (ရွှေပြည်သာ) ----- ၅၀
(သက်သေကလက်ဓမ္မ)
- မောင်ထွန်းညွန့် (ကွမ်းခြံကုန်း) ----- ၆၆
(လမ်းလျှောက်ရင်းလမ်းပျောက်သူ)
- အောင်ကျော်ဖြိုး ----- ၇၃
(မျိုးစေ့မှန်ဖို့လိုပါသည်)
- ရှင်ထွန်းမယ် ----- ၈၀
(ပိတောက်မြင်ရင် ငိုမိတယ်)
- နင်းစက် (ထားရွှေ) ----- ၉၇
(ပိတောက်သိက္ခာ)
- ဘိုဘိုဟန် ----- ၁၀၉
(ယိုင်နဲ့သွားသော မြေစာပင်လေးများ)
- ခင်ထိုမလေး (ဓာတု) ----- ၁၁၈
(ခွေဦးပုံပြင်)
- ချောယဉ်ချစ် ----- ၁၃၀
(ချစ်ခလုတ်)
- အောင်ကျော်စော ----- ၁၄၀
(မျက်ကန်းမိုက်သွေး)

ကာတွန်း

သူရိန်၊ အောင်မြင့်(ဘိုးတော်)၊ ဟန်၊
မောင်တင်ယု

ယွန်းယွန်း၊ ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ)၊ မင်းကြယ်စင်သွန်း၊ ခိုင်လွင်သွင် (ခေါင်တော)
မြေလတ်ထင်ကျော်မိုး၊ ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း)၊ ကျော်လွင်ဦး (ဖွဲ့စာအုပ်)၊ ထက်ဦးသူ (မောင်)

အောက်ပါ ဖုန်းနံပါတ်များကို ဆက်သွယ်အကူညီတောင်းပါ။

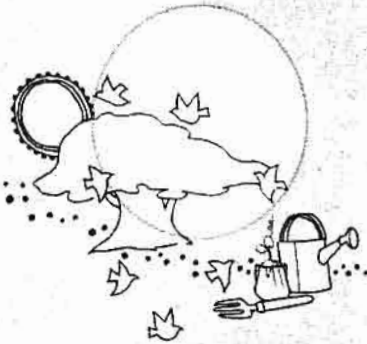
- လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ (နေပြည်တော်) ၀၆၇-၄၁၂၂၀၁
- အထူးအဖွဲ့(မြစ်ကြီးနား) ၀၇၄-၂၂၃၃၆
- အထူးအဖွဲ့(ဝန်းမော်) ၀၇၄-၅၀၁၉၉
- အထူးအဖွဲ့(လွယ်ဂျယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀ (မူဆယ်မှတစ်ဆင့်)
- အထူးအဖွဲ့(မူဆယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀
- အထူးအဖွဲ့(လောက်ကိုင်) ၀၈၂-၂၀၀၃/၇၂၀၃၆
- အထူးအဖွဲ့(လားရှိုး) ၂-၂၃၀၁၇/၀၉၅၂၇၅၉၆၂
- အထူးအဖွဲ့(တောင်ကြီး) ၀၈၁-၂၀၀၇၆၄/၀၉၅၂၀၄၉၁၇
- အထူးအဖွဲ့(ကရိုင်းတုံ) ၀၈၄-၂၁၆၃၇/၀၉၅၂၄၂၅၀၄
- အထူးအဖွဲ့(တာချီလိတ်) ၀၈၄-၅၃၀၂၂
- အထူးအဖွဲ့(မြဝတီ) ၀၅၈-၅၀၂၆၈
- အထူးအဖွဲ့(မော်လမြိုင်) ၀၅၇-၂၆၉၈၃
- အထူးအဖွဲ့(ကော့သောင်း) ၀၅၉-၅၁၉၈၁
- အထူးအဖွဲ့(မြိတ်) ၀၅၉-၄၁၀၄၁/၄၁၀၀၄
- အထူးအဖွဲ့(ပုသိမ်) ၀၉၈၅၄၈၀၈၇/၀၉၅၀၁၂၈၁၉
- အထူးအဖွဲ့(ရန်ကုန်) ၀၁-၂၁၇၅၁၆/၀၉၅၁၂၈၈၂၆
- အထူးအဖွဲ့(ပဲခူး) ၀၅၂-၂၁၀၃၀/၂၁၂၅၉
- အထူးအဖွဲ့(စစ်တွေ) ၀၄၃-၂၃၆၂၅
- အထူးအဖွဲ့(မောင်တော) ၀၄၃-၅၅၀၈၉
- အထူးအဖွဲ့(ကလေး) ၀၉၄၇၀၇၂၂၀၂
- အထူးအဖွဲ့(မကွေး) ၀၆၃-၂၃၃၇၄/၂၅၀၁၆
- အထူးအဖွဲ့(မိတ္ထီလာ) ၀၆၄-၂၄၇၁၄/၂၃၀၅၄
- အထူးအဖွဲ့(မန္တလေး) ၀၂-၇၃၈၃၀
- UNIAIP ၀၁-၂၅၄၈၅၂/၂၅၄၈၅၃

အထူးအဖွဲ့ - လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအထူးအဖွဲ့

မူခင်း POOL အမြင်

ပီဇ

- ❁ အမြစ်ဖြတ်ပြီး အပင်စိုက်လည်း
ရှင်သန်သည့်တိုင် ဓာတ်ခံမီဇ
ခြေမခိုင်လို့ သြဇာကျွေးကာ
ပြုပြင်ပြန်လည်း မျိုးစေ့မမှန်
မီဇဓာတ်ခံ မှမမှန်တော့
ဥယျာဉ်မှူးများ လက်မှိုင်ချ.....။
- ❁ မျိုးစေ့မှန် မီဇသန်တော့
သြဇာမကျွေး ရေမပေးလည်း
ငှားငှားစွင့်စွင့် ဖူးပွင့်ဝေဆာ
ပင်လုံးဖြာဖို့ ဥယျာဉ်မှူးများ
ကျေနပ်နှစ်သိမ့် ပီတိဝေသို့
သစ်တစ်ပင်ကောင်း ငှက်ပေါင်းထောင်သောင်း
ခိုနားနိုင်ပေါ့။
- ❁ အလားတူစွာ
ခြေခံမီဇ ရှင်သန်မှုအောင်
တို့များတစ်တွေ စုပေါင်းလို့သာ
ပျိုးထောင်ကြစို့။ ။

ပွန်းပွန်း

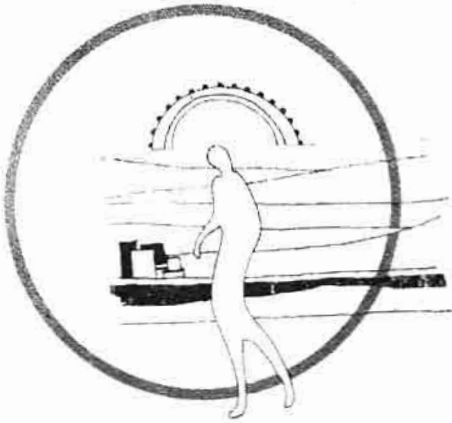
မူခင်း ပုံပန်း အမြင်

ခရီးသည်

* တစ်နေ့တစ်လံ
 ပုဂံဘယ်ပြေး
 ရှေ့ရေးရေးမှာ
 နှေးကွေးစွာလှမ်း
 ခြေလှမ်းများစွာ
 ဦးတည်ကာဖြင့်
 လှမ်းလာနေသည့် ခရီးသည်။

* ထိုခရီးလမ်း
 မည်သို့ကြမ်းလည်း
 ကုဋေသန်းတန်
 ခြေလှမ်းဟန်ဖြင့်
 ရေဆန် လေဆန်
 မြေကိုလှန်မည်
 မနက်ဖြန်ဆိုတဲ့ နေ့သစ်ဆီ။ ။

မြေလတ်ထင်ကျော်မိုး

မူခင်း ပုဂ္ဂိုလ် အမြင်

တိရစ္ဆာန်စိတ်

* လူအဖြစ်ပြန်တော့လည်း
 အကုသိုလ်ကံ ကုသိုလ်ကံ
 ဝေဖန်ပိုင်းခြား ဉာဏ်မရှိသူ
 စားဖို့သိ အိပ်ဖို့သိ
 ကာမဂုဏ်ခံစားဖို့သာသိသူ
 တိရစ္ဆာန်အသိလောက်နဲ့
 ဘဝကို ရပ်တည်လျှောက်သူ
 လမ်းလျှောက်ရင်း လမ်းပျောက်မှန်းမသိသူ
 အသိမဲ့ သတိမဲ့ နေမိလိုက်လို့
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိုက်တွင်းနက်ခဲ့သူ။

* ခြေနှစ်ဖက် လက်နှစ်ဖက်ကို အားကိုး
 မနက်မိုးလင်းက မိုးချုပ်
 ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတွေနဲ့ ချိန်ကုန်သူ
 အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လစိုက်
 အခိုက်အခါ နေခွင့်ကြို
 လူ့ဘုံဘဝ လူဖြစ်ရလည်း
 သက္ကာရာဇ်တွေရွှေ့ပြောင်း အရွယ်ညောင်းခဲ့
 ဇရာရဲ့ အထုအထောင်းခံကာ
 အကုသိုလ်ကံ ကုသိုလ်ကံ
 ဝေဖန်တတ်သည့်စိတ်
 လုံးဝဆိတ်သုဉ်း တိရစ္ဆာန်ထုံးလို
 ကျင့်သုံးယိုဖိတ် တိရစ္ဆာန်စိတ်နဲ့
 အိပ်စားကာမ သုံးဝနဲ့ပင်
 လောကထဲမှာ ကျင်လည်နေ။

ကျော်လွင်ဦး [၂၄၆၄၇၆]

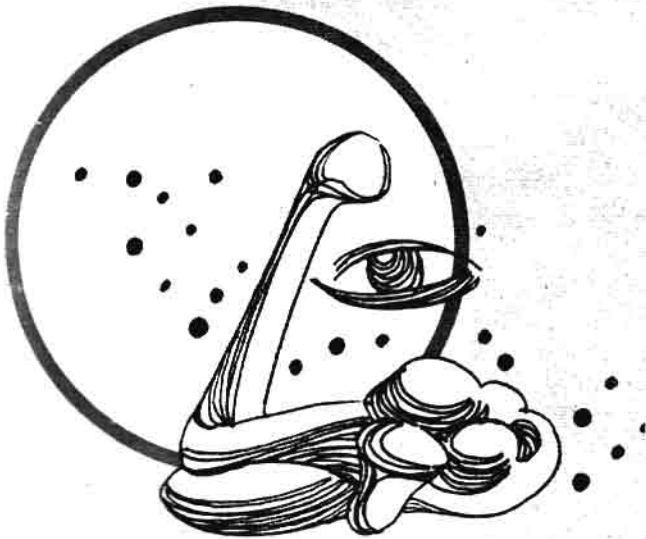
။

မူခင်း ပုဂံအမြင်

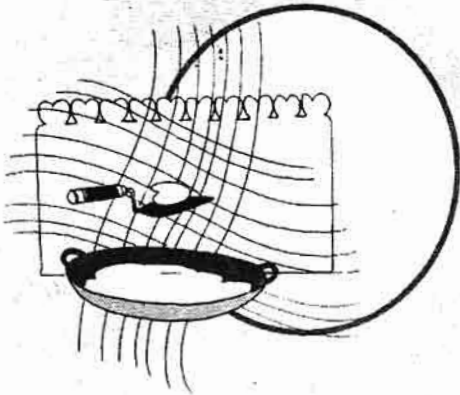
စိတ်အမွှာ

* လူသေက ခြောက်
 လူရှင် ကြောက်သော်
 ကြောက်လူသေလျှင် ခြောက်မည်လော။ ။

ဒိုင်လွမ်းသျှစ် (ပေါက်တော)

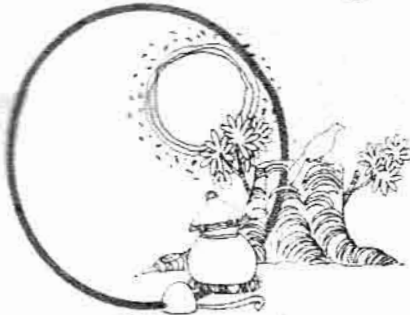
ရည်းဖြူဖြူ

* ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်ကိုယ်
အာရုံကို နှိမ်ချိုး
ချစ်သူမြို့ရိုးက မြင့်သထက်မြင့်မား
ဝင့်ထည်သွားတယ်ဆို
လောကကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ။

မင်းကြယ်စင်သွန်း

တပေါင်းနေ့

❖ လက်ပံတွေ နီနီဖွေးတော့
 တော်လှန်ရေး နိမိတ်ထင်
 အတိတ်ယခင်ကသမိုင်း
 ရိုင်းလိုက်တဲ့ နယ်ချဲ့ဘီလူး
 ဖက်ဆစ်အာဏာရှားကို
 နွေးကူးတဲ့ တပေါင်းပုံပြင်က
 တိုင်းတစ်ခွင် ထင်ရစ်စေပေါ့
 ပင်ရစ်ခြေ ပျဉ်းမဝတ်တိုနဲ့
 ဇရပ်အို စစ်စခန်းတို့ကို
 တမ်းတမိ လွမ်းရိပ်ထင်
 တို့သခင်ဇာနည်သွေးတို့
 အသက်ပေးတိုက်ခဲ့ပုံ
 မြန်မာ့ဂုဏ်ဆောင်နိုင်ခဲ့။

❖ ယခုအခြေ
 ဖားဖားဝေလက်ပံပင်က
 ဆက်ရက်ညံ ချိုးသံကူလို့
 နွေအပူ ကြုံကြံခံရင်း
 အံတင်းကာ နာလန်ထူပြီး
 တို့ပြည်သူ ရေစင်ချမ်းမှာ
 လန်းလျက်နားလို့ခို

❖ အေးရိပ်ခို လက်ပံအိုပြုံး။
 ပျဉ်းမတုံးခြောက်
 အတက်ပေါက်လို့
 ကိုင်းညှောက်ကယ်ဝေ
 လေပွေမွေ့ယမ်း။

❖ တပေါင်းနေ့လယ်လမ်း
 မြူငွေခြယ် ဖုန်သရမ်းလို့
 မြေမာလမ်း မွှေးလှိုင်ကြ။
 တကူကူးကူနဲ့
 ချိုးပြာသံမြူ။

❖ ရောင်နီဦး အရုဏ်ကျင်း
 နေမင်းက ဝင်းလို့ဖြာ
 အရှေ့ရွာ ခရီးလမ်းက
 ဖြောင့်တန်းလို့ထင်း။

❖ ပန်းခင်းက တဝေဝေ
 မျိုးဆက်တွေ ရွှင်ရွှင်လန်း
 အရောက်လှမ်းမယ်လို့
 ဦးတည်ရာ အောင်မြေနန်းကို
 မြန်းကြစို့လေး။ ။

မူခင်း ပုဂ္ဂိုလ်အမြင်

ငြိမ်းချမ်းရေး

- * တစ်ဦးချင်းမှ တစ်မိသားစု.....
 တစ်မိသားစုမှ မိသားစုတိုင်း.....
 မိသားစုတိုင်းမှ တစ်နိုင်ငံလုံး.....
 တစ်နိုင်ငံလုံးမှ နိုင်ငံအားလုံး.....
 နိုင်ငံအားလုံးမှ တစ်ကမ္ဘာလုံးထိ.....
 ငြိမ်းချမ်းဖို့ အစစ်အမှန် ငြိမ်းချမ်းဖို့
 ငြိမ်းချမ်းမှု အလျားအနံ အနန္တမှာ
 ချိုးဖြူငှက်လေးတွေ ပျံသန်းစေချင်တယ်။
- * တစ်ဦးချင်း တစ်ယောက်ချင်း.....
 ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့.....
 ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
 ခင်ဗျားလက်ဝါး ကျွန်တော်လက်ဝါးချင်းထပ်
 အတ္တတွေ ရိုက်ဖျက်.....
 ဗြဟ္မစိုရ်မျိုးစေ့တွေ ကြပ်ကဲဖျန်းလိုက်ရင်.....
 ကမ္ဘာကြီးဟာ စိမ်းလန်းမှုသစ်ပင်တွေနဲ့
 ငြိမ်းချမ်းရေး အသီးအပွင့်တွေနဲ့ လန်းနေမှာ။
- * မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ရင်အစုံက
 ယိုစိမ့်လာမယ့် နို့ချိုချို.....
 ကလေးတစ်ယောက်က တမ်းတသလိုမျိုး
 “ငြိမ်းချမ်းရေး”ကို ကျွန်တော်ဆာလောင်တယ်။

ထက်ဦးလှ (ခုဆယ်)

မူခင်း ပုဂံအမြင်

ပိတောက်တရား

- * တင့်ရွန်းဝေဖြာ
အလှတွေဝေဝေဆာဆာနဲ့
ပင်ယံမှာ
ထိန်ဝေလျှမ်း
ပွင့်လန်းခွင့်ရတုန်းက.....။
- * သစ္စာပွင့်ပန်းတဲ့
မေတ္တာရေစင်တွေ ဆွတ်ဖျန်းလို့
လူတကာ ခေါင်းပေါ်မှာ
အံ့မခန်းဆန်းကြယ်စွာ
အယုအယတွေနဲ့ ရှိုက်နမ်း
အဖိုးတန် ပန်းတစ်ပွင့်လို့
တင်စားလိုက်ကြတာ.....။
- * ဒီလိုနဲ့.....
နေ့တစ်နေ့သာဝေရင်း
တဖြိုက်ဖြိုက်ကြွေဆင်း
ပင်ခြေမှာ ကျဲဖြန့်ခင်းတော့
ဝင်းလဲ့လဲ့ သူ့အလှတရား
အဆင်းမဲ့လို့သွားလိုက်တာ
ချက်ချင်းလက်ငင်း
တန်ဖိုးမဲ့.....။ ။

ဆုမွန်ဦး (တသံတ)

လက်ထပ်သေးပဲ
ဗွင်သူသာဝမ္မာ အတူနေရင် ..
မိန်းကလေးဖက်က
နစ်နာတာ . အရှက်ရမ္မာ ရှေ့တိုင်း
တူးစက်နိုင်တာ သိရဲ့လား ..

ဒုဂ်မုူးကြီးဝင်းဦး (ငြိမ်း) နှုတ်မိန့်

“နှုတ်မိန့်” ဟူသော ဝေါဟာရအား စာရေးသူအနေဖြင့် လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည့်အခါတွင် လုပ်ငန်းခွင်၌ အဆက်မပြတ်ကြား သိခဲ့ရပါသည်။ မိမိအထက်အရာရှိများက လုပ်ငန်းတာဝန် ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် “နှုတ်မိန့်” အမျိုးမျိုးဖြင့် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းကို ခံရသည်ထိုင်ပြင် စာရေးသူအနေဖြင့် ဗထူးမြို့တွင် တပ်ခွဲမှူးသင်တန်း တက်ရောက်စဉ်ကလည်း “နှုတ်မိန့်” ၏အဓိပ္ပာယ်ကို သင်ကြားခဲ့ရပါသည်။ “နှုတ်မိန့်” ဆိုသည်မှာ တပ်မှူးတစ်ဦးက မိမိအား ပေးအပ်ထားသောတာဝန်(သို့)ညွှန်မှန်း ချက်အောင်မြင်စေရန် သုံးသပ်ချမှတ်ထားသော နည်းလမ်းအတိုင်း လက်အောက်ခံတပ်မှူးများ လိုက်နာအကောင်အထည်ဖော်ရန် လုပ်နည်းတို့ကို တိုတိုတုတ် တုတ်နှုတ် ပြောပြခြင်းအား “နှုတ်မိန့်” ဟု ခေါ်ဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

စာရေးသူအနေဖြင့် “နှုတ်မိန့်” ဟူသော ဝေါဟာရနှင့် ဆက်စပ်နေသည့် ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်များအား တင်ပြလိုပါသည်။ စာရေးသူသည် ၁၉၇၈ခုနှစ်တွင် မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်ပြီး

သင်တန်းပြီးဆုံးသည့်အခါ ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊
ညောင်လေးပင်မြို့နယ်ရဲစခန်း၌ အလုပ်သင်
တာဝန်ဖြင့် စတင်တာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့ရပါသည်။

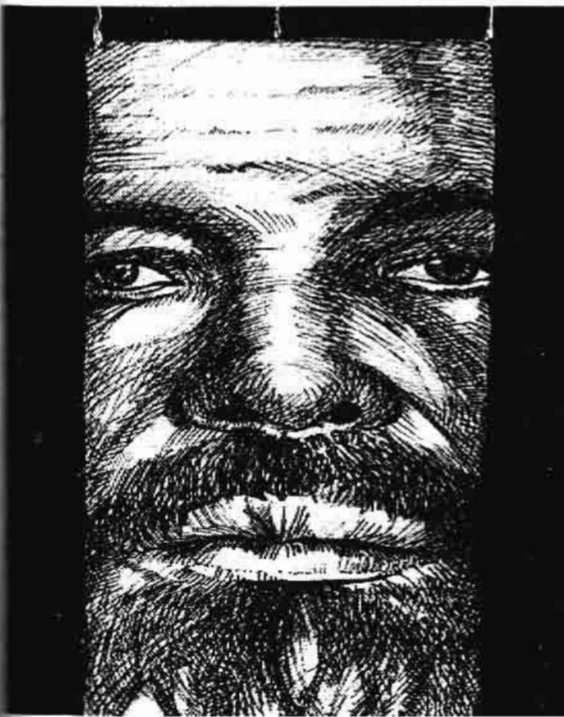
ထိုအချိန်က ရဲစခန်းမှူးမှာ ဦးစိန်ညွန့်(ရဲမှူး-
ငြိမ်း) ဖြစ်ပါသည်။ အလုပ်သင်တာဝန်ဖြစ်
သည့်အလျောက် ရဲစခန်းရှိ မိမိထက် လုပ်ငန်းကျွမ်း
ကျင်မှုရှိသော အမှုစစ်အရာရှိများနှင့် တွဲဖက်၍
ငင်းတိုက်ဆေးသည့် မှုခင်းများဖြစ်ပွားရာနေရာသို့
လိုက်ပါပြီး လုပ်နည်းကိုင်နည်း များကို လေ့လာသင်
ယူရပါသည်။ ထိုသို့သင်ယူစဉ် ကာလတစ်လျှောက်
တွင် ရဲစခန်းမှူး ဦးစိန်ညွန့် စစ်ဆေးသည့် အမှုကြီး
များ၊ အထူးသဖြင့် လူသတ်မှုများတွင် စိတ်ဝင်တစား
ဖြင့် လိုက်ပါကြည့်ရှု မှတ်သားရပါသည်။

ထိုသို့ ရဲစခန်းမှူးနှင့်အတူ လိုက်ပါကြည့်ရှုသည့်
လူသတ်မှုများတွင် ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် သေဆုံးနေသော
လူသေအလောင်းများအား ယခုမှပင် သေချာစွာတွေ့

မြင်ရပါတော့သည်။ ငယ်စဉ်ကျောင်းသားဘဝ၌
လူသေအလောင်းများအား အဝေးမှပင် ကြောက်ရွံ့စွာ
ဖြင့် ကြည့်ရှုခဲ့ရပြီး အနားသို့ကပ်မကြည့်ရဲခဲ့ပါ။
ယခုရဲတပ်ဖွဲ့သို့ ရောက်ရှိတာဝန်ထမ်းဆောင်
သည့်အခါကျမှသာ လူသေအလောင်းများကို
နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်ရှုခွင့်ရ ခဲ့ပါသည်။

မိမိရဲတပ်ဖွဲ့လုပ်ငန်းများကလည်း လူသတ်
ကောင်မပေါ်သည့် မှုခင်းများတွင် သေဆုံးသူ
အလောင်းအနီး သဲလွန်စများကို ရှာဖွေပြီး စုံစမ်း
ဖော်ထုတ်ရမည့်တာ ဝန်ဖြစ်ပါသည်။ အချို့သော
မှုခင်းများတွင် သဲလွန်စ ကျန်နေခဲ့၍လည်းကောင်း၊
ပတ်ဝန်းကျင်သက်သေ အစစ်ခံချက်များအရ
လည်းကောင်း ကျူးလွန်သော တရားခံအား
လွယ်ကူစွာ ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ပါသည်။ သို့သော်
အချို့သောမှုခင်းများတွင် သဲလွန်စလည်း မကျန်၊
မည်သူသတ်သည်ကိုလည်း ခန့်မှန်းချက်နှင့်
ကောက်ချက်ချရန် ခက်ခဲသည့်မှုခင်းများလည်း ရှိခဲ့ပါ
သည်။ ထိုသို့ တရားခံမဲ့မှုခင်းများ ဖြစ်ပွားလာသည့်
အခါ စာရေးသူ၏ စခန်းမှူးများက လုပ်ဆောင်ခဲ့သည့်
ရဲလုပ်ငန်းများကို သတိပြုခဲ့မိခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအများစုသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်
ပြီးနောက် အပြစ်ကိုဝန်ခံခြင်းမပြုဘဲ ထွက်ပြေးတိမ်း
ရှောင်လေ့ရှိကြပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ပြစ်မှုကျူးလွန်
ကြောင်း ဝန်ခံသည့်သူကတော့ ရှိတော့ရှိပြီး ရှားပါ
သည်။ ယခုလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် အသတ်ခံကြရ
သော လူသေအလောင်းများ၊ သဲလွန်စရှာရန်ခက်ခဲ
သော လူသေအလောင်းများ၊ ၃/၄ ရက်ကြာပြီးမှ
ပုပ် ပွသေဆုံးနေသည့် အလောင်းများ စသည့်
အခြေအနေများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်အခါ စခန်းမှူး
များက ထူးခြားသော လုပ်ဆောင်မှုကို ပြုလုပ်
တတ်ကြပါသည်။

စခန်းမှူးများက သေဆုံးသူအလောင်း၏ ဦးခေါင်းဘက်သို့သွားပြီး ဦးခေါင်းအား ခြေ ထောက် ဖြင့်ထိ၍ နှုတ်မှ တိုးတိုးရွေ့တ်သည်ကို တွေ့ ရှိပါ သည်။ ဘာအကြောင်းအရာကို ရွတ်ဆိုသည်ကို မသိပါ။ ထိုသို့ ခဏခဏတွေ့ဖန်များလာသည့် အခါတွင် ဆရာစခန်းမှူးအား မေးမြန်းရ တော့သည့် အဆင့်သို့ ရောက်လာပါသည်။

“ဆရာ ကျွန်တော်မသိလို့ မေးပါရစေ၊ ဆရာ လူသတ်မှုအလောင်းတွေကိုတွေ့တိုင်း လူသေခေါင်း ခေါင်းဘက်သွားပြီး ဘာတွေရွတ်တာလဲ ဆရာ၊ ကျွန် တော် သိချင်လို့ပါ”

“မင်းမေးတော့လည်း ပြောရတာပေါ့ကွာ၊ မင်း လည်း တစ်ချိန်မှာ ရဲစခန်းမှူးတစ်ယောက်ဖြစ်မှာပဲ၊ ယုံကြည်ရင်တော့ သိထားသင့်တာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြပါဦး”

“ဒီလိုကွ၊ တို့ရဲတပ်ဖွဲ့က စစ်ဆေးနေတဲ့ လူသေ မှုတွေဟာ ဓမ္မတာအတိုင်းသေတာရယ်၊ ဓမ္မတာ အတိုင်းမဟုတ်ဘဲ သေတာဆိုပြီး နှစ်မျိုးရှိတယ်မဟုတ် လား၊ ဓမ္မတာအတိုင်း သေတာကတော့ မည်သည့် သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ ပယောဂမှမရှိဘဲ ရိုးရိုးသေတာပေါ့ ကွာ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် နာမကျန်း၊ အိုမင်းလို့ သေ နေ့စေ့ပြီး သေခြင်းသဘောပေါ့ကွာ၊ ဓမ္မတာအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ သေတာမျိုးက သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ ပယောဂ တစ်ခုခုကြောင့် သဘာဝနဲ့ဆန့်ကျင်ပြီး သေတာမျိုးကို ခေါ်တာပေါ့ကွာ၊ မြန်မာအယူအဆအရ ပြောရင်တော့ အခမ်းသေလို့ ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ဒီလို ဓမ္မတာအတိုင်း မဟုတ်ဘဲ သေတဲ့လူတွေဟာ သေပြီးတဲ့နောက် သူ့ ရဲ့ အတိတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် ကုသိုလ်ကံတွေကြောင့် တံချို့ ဟာ မကျွတ်မလွတ်ဘူးလို့လည်း ရှေးလူကြီးတွေက ဆိုကြတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် အဖေ အမေ

တွေပြောသံ ကြားဖူးတယ်၊ သေတဲ့လူဟာ ခုနစ်ရက် မပြည့်ခင် သူ့ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ နေရာအနှံ့ စွဲလမ်းရာတ သွားတတ်တယ်တဲ့၊ ဝိညာဉ်က လိုက်ပြီး နိမိတ်ပြ ခြောက်လှန့်တယ်လို့ မှတ်သားဖူးပါတယ်”

“အေး.....အခုလည်း အသတ်ခံရတဲ့သူတွေနဲ့ ဝိညာဉ်တွေလည်း ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ ခုနစ်ရက်မပြည့်ခင် တော့ နေရာအနှံ့ သွားနေကြမှာပဲ၊ သူ့အတွက် ရည် စူးပြီး ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုတဲ့အခါမှ သူ့ရဲ့ကံအနီ အမြင့်အလိုက် သက်ဆိုင်ရာဘုံဘဝကို ရောက်တယ် လို့ ငါတို့လည်း ကြားသိဖူးတာပဲ၊ အဲဒီတော့ တို့က သတ်တဲ့သူမပေါ်တဲ့ သေဆုံးသူအလောင်းတွေကိုတွေ့ တဲ့အခါ သူ့ခေါင်းရင်းကနေ ‘နှုတ်မိန့်’ပေးလိုက်တာ ပေါ့ကွာ၊ ဒါကတော့ သိပ္ပံနည်းမကျပေမယ့် ဝိဇ္ဇာနည်း အရ ယုံကြည်မှုပေါ့ကွာ”

ထိုအခါကျမှ စာရေးသူလည်း ဗထူးတွင် တစ် များသင်တန်း တက်ရောက်စဉ်က သင်တန်းနည်း ဆရာ၏ “နှုတ်မိန့်”အင်္ဂါရပ်အချက်များကို သတိမ ျပါသည်။ “နှုတ်မိန့်”အင်္ဂါရပ်များမှာ ရှင်းလင်းပြသ

သားရမည်၊ အလွယ်တကူ နားလည်နိုင်ရမည်၊ ထိုတောင်း ရမည်၊ တိကျရမည်၊ အချိန်မီ ဆောင်ရွက် နိုင်ရမည် ဆိုသည့် အချက်များပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် နှုတ်မိန့်ပေးသူ၏ အရည်အချင်းတွင် ယုံကြည်မှု ခြင်းနှင့် အကျိုးကျေးဇူး၌လည်း ကိုယ်တိုင်နှုတ်မိန့် ပေးခြင်းအားဖြင့် လေးနက်မှုရှိခြင်းများကို သတိ ခမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း သက်ဆိုင်ရာ ခန်းမှူးအနေဖြင့် ထိုအချက်များနှင့် သဏ္ဍာန်တူ သော “နှုတ်မိန့်” မျိုးပေးသည်ဟု ယူဆခဲ့ပါသည်။

“ဒါနဲ့ ဆရာပြောဆိုတဲ့ ‘နှုတ်မိန့်’ ရွတ်ပုံလေးကို ထည်း ပြောပြပါဦး ဆရာ၊ ဆရာက တိုးတိုးလေး ချတ်တော့ ကျွန်တော် မကြားဘူးဖြစ်နေတယ်”

“မခက်ပါဘူးကွာ၊ သေသူအမည်သိရင်တော့ ထည်း နာမည်ထည့်ပြီး ‘နှုတ်မိန့်’ ပေးပေါ့ကွာ၊ ဒီလို ပြောပေါ့၊ ကဲ.....သေသူ ဘယ်သူပေါ့ကွာ၊ မင်းကိုငါ အမိန့်ပေးတယ်၊ ငါက ဒီနယ်မြေကိုအုပ်ချုပ်တဲ့ ရဲစခန်း များဖြစ်တယ်၊ မင်းက ငါ့အမိန့်ကို နာခံရမယ်၊ မင်းကို သတ်သွားတဲ့လူကို ခုနစ်ရက်အတွင်းမိအောင် ကူညီ ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ငါတို့ဖမ်းမိအောင် သဲလွန်စပေး ရမယ်၊ ဒါ ငါ့အမိန့်ပဲ၊ မင်း ငါ့အမိန့်မရဘဲ ဘယ်ကို မသွားရဘူး၊ ကဲ.....မင်း ငါ့အမိန့်အတိုင်း ဆောင် ရွက်ပေးတော့လို့ပြောပြီး သူ့ခေါင်းကို လက်နဲ့ပုတ်ရင် ထည်းပုတ်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဆံပင်တစ်ပင်လောက်နုတ် ပြီး ယူလာရင်လည်း ယူလာပေါ့ကွာ”

“အဲဒီလိုဆိုရင် သတ်တဲ့လူကို မိရောလား ဆရာ”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွာ၊ ‘နှုတ်မိန့်’ ပေးတဲ့သူက ထည်း ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းရမယ်၊ သီလမြဲရမယ်၊ ဒီလည်း အဓိကကျတယ်လို့ထင်တယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ ဆော့ ဒီလိုသဲလွန်စမဲ့၊ ကျူးလွန်သူ မသိတဲ့ အမှုတွေ နာ ဒီနည်းအတိုင်း ‘နှုတ်မိန့်’ ပေး ဆောင်ရွက်ခဲ့တာပဲ၊ စိတ်အထင် ငြိမ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်တော့ အောင်မြင်

တယ်၊ နောက်ပြီး ညဘက် ဘုရားရှိခိုးရင်လည်း သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေကို မေတ္တာပို့၊ အမျှဝေပြီး အမှန်တရားအတွက် မှုခင်းပေါ်ပေါက်ရေးကို အကူအညီတောင်းခံ ရတာပေါ့ကွာ၊ ဒါဆိုအနှေးနဲ့ အမြန်ဆိုသလို တစ်နည်း နည်းတော့ ပေါ်ပေါက်လာ တာပဲကွာ၊ ဒါလည်း ယုံကြည်ချက်အရ လုပ်ရသာ နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ၊ ဗဟုသုတတစ်ခုအနေနဲ့ မှတ် ထားပါ့မယ်”

“အင်းပေါ့လေ၊ ကလေးမွေးတဲ့အခါ လက်သည် ချည်းပဲ အားမကိုးနဲ့၊ ကိုယ်တိုင်လည်းညှစ်ပေးဦးဆို သလိုပေါ့၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ဘာသာတရားနဲ့ယှဉ် ပြီး ဆောင်ရွက်ရင်တော့ အောင်မြင်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“အေး နောက်ပြီး တို့လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့ဝင်တွေ သေတဲ့အခါ တခြားအရပ်သားတွေလို ရိုးရိုးမြေမြေပျံ ဘူးကွ၊ ပြန်တမ်းအမိန့်ထုတ်ပြီး သေတဲ့လူခေါင်းရင်း ကနေ ဖတ်ပြရတယ်ကွာ၊ သူ့ကို လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း သွားခွင့်ပြုလိုက်တာပေါ့၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ‘နှုတ်မိန့်’ ပေးလိုက်တာပဲပေါ့ကွာ”

စာရေးသူရဲ့ဆရာက ယုံကြည်မှုရှိ၊ မရှိ အကဲ ခတ်ပြီးမှ ဆက်ပြောပြပါသည်။

“နောက်ပြီး တချို့ဆရာစခန်းမှူးများရဲ့ လုပ် နည်းကိုင်နည်းတစ်မျိုးလည်း ရှိသေးတယ်ကွာ”

“ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဆရာ၊ ဆက်ပြောပြပါဦး”

“ဒီလိုကွာ၊ တချို့ရဲစခန်းမှူးတွေက အဲဒီလိုသတ် တဲ့သူမပေါ်သေးတဲ့ လူသေအလောင်းတွေတာနဲ့ အဲ ဒီလူသေရဲ့ လက်နစ်ဖက်ကို နောက်ပြန်လက်ထိတ်

ခတ်ခိုင်းတယ်ကွ”

“ဟင်.....ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာ”

“ဆရာတွေပြောတာကတော့ သေသူရဲ့ဝိညာဉ် လိပ်ပြာကို ဘယ်မှမသွားနိုင်အောင် ချုပ်ထားလိုက်တာ တဲ့၊ ဒါမှ အဲဒီသေသူဝိညာဉ်က သူ့နှုတ်မိန့်ကို နာခံ မယ်ပေါ့ကွာ”

“အင်း.....ဒီနည်းလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ ဆရာ၊ သဘာဝကျပါတယ်၊ သေတဲ့လူကို လက်ထိတ်ခတ်ရ မှာတော့ တစ်မျိုးကြီးပေါ့နော်၊ သူ့ခမျာ သတ်လည်း အသတ်ခံရသေးတယ်၊ သေတဲ့အထိ လက်ထိတ်ခတ် ခံရသေးတယ်ဆိုတော့ သေသူရဲ့ ကာယကံရှင် ဆွေ မျိုးတွေသိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာပေါ့နော်၊ ကန့်ကွက် ကြလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဒါကတော့ သူ့ပုံစံနဲ့သူပေါ့ကွာ၊ တချို့ရဲစခန်း များကျတော့လည်း သေသူရဲ့ခေါင်းကို လက်နဲ့ သုံး ချက်ပုတ်ပြီး မင်းငါ့အမိန့်နာခံလော့ဆိုပြီး နှုတ်မိန့်ပေး ကြတာပေါ့ကွာ”

စာရေးသူအနေဖြင့် ထိုအချိန်က လူသတ်မှုများ ကို ကိုယ်တိုင်မစစ်ဆေးရသေးသဖြင့် ဆရာစခန်းမှူး များ၏ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်များကိုသာ မှတ်သားထား လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ စာရေးသူနှင့် ရဲစခန်း များတို့ သေသူအား “နှုတ်မိန့်” ပေးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးနေစဉ် တပ်ကြပ်ကြီး(စာရေး)တင်အောင်(ကွယ် လွန်)ကလည်း ၎င်း၏အတွေ့အကြုံတစ်ခုအား ပြော ပြခဲ့ပါသည်။

“ဟုတ်တယ် ဗိုလ်လေးရေ၊ ဒီကိစ္စတွေက မယုံ လို့လည်း မရဘူး၊ တချို့က ဘာအခွင့်အရေး၊ ညာ အခွင့်အရေးဆိုပြီး ကန့်ကွက်တတ်တယ်၊ အမှုပေါ်ဖို့ အတွက် တကယ့်လက်တွေ့နယ်ပယ်မှာ သုံးစွဲနေကြ တဲ့သူတွေလည်းရှိတာပဲ၊ ‘ရှေးထုံးလည်းမပယ်နဲ့’ ဆို တာမျိုးပေါ့၊ ရဲစခန်းရုံးထဲ စိတ်မကျန်းမာသူဝင်တာ

မျိုး၊ ဂါတ်စာရေးစားပွဲကို လက်နဲ့ခေါက်တာမျိုး၊ ဓား နဲ့ခြစ်တာမျိုးတွေဟာ သတ်ထားနေရတယ်၊ အဲဒီလို မျိုးဆိုရင် ရဲစခန်းမှာ ပြဿနာကြီးတဲ့အမှုမျိုး ဖြစ်တော့ တာပဲ၊ ကျွန်တော်လည်း ရှေးက ဆရာစခန်းမှူးတစ်ဦး ပြောပြခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို ပြောပြပါမယ်”

“လုပ်ပါဦး စာရေးကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဗဟုသုတရတာပေါ့ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါမယ်၊ ကျွန်တော် မှတ်မိ သလောက်ပေါ့၊ ဟိုဘုရားကြီးရွာ (ယခုမြို့အဖြစ်သတ် မှတ်)လမ်းဆုံကနေ သွားရတဲ့ ဘောနတ်ကြီးရဲစခန်း ဆိုတာရှိတယ်၊ စခန်းမှူးနာမည်တော့ မမှတ်မိတော့ ဘူး၊ အဲဒီရဲစခန်းမှူးက အရက်သောက်စားပြီး ရဲစခန်း ပြန်လာတဲ့အခါ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ နတ်စင်နားရောက် တော့ နားတာပေါ့ ဆရာ၊ အဲဒီမှာပဲ ရဲစခန်းမှူးက အရက်မူးနေတော့ နတ်စင်မှာတွေ့တဲ့ ဓားထမ်းထား တဲ့ နတ်ရုပ်ကို တွေ့တဲ့အခါ နတ်ကိုဆက်ထားတဲ့ အရက်၊ အမြည်းတွေကိုလည်း ယူစားပစ်တယ်တဲ့၊ နတ် ရုပ်က ဓားကိုင်ထားလို့ ဓားကိုဖြုတ်ယူပြီး လက်နက် ပုဒ်မနဲ့ တရားစွဲဖို့ ရဲစခန်းလိုက်လာရမယ်လို့ပြောပြီး ရဲစခန်းကို ပြန်သွားခဲ့တယ်”

“ဒါနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ၊ ဆက်ပါဦး”

“စခန်းမှူး ရဲစခန်းရောက်တော့ စခန်းထဲမှာ လူ တွေအုံနေပြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးရဲ့ ဇနီးတစ်ယောက်ကို နတ်ကဝင်ပူးနေတယ်တဲ့၊ အဲဒီ နတ်ဝင်ပူးနေတဲ့ ရဲမေ က စခန်းမှူးကို တောင်းပန်ပေးကြပါ၊ အမြည်းနဲ့ အရက်တွေ ယူသောက်ပစ်တာလည်း စိတ်မဆိုးပါဘူး တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတော့ လက်နက်ပုဒ်မနဲ့ တရားမစွဲ ဖို့ တောင်းပန်ပေးကြပါလို့ ပြောတယ်တဲ့”

စာရေးသူလည်း စာရေးကြီးပြောပြသည့် အဖြစ် အပျက်ကို နားထောင်ပြီး ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ခဲ့ရပါသည်။ ယုံရခက်ခက်ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့သော်

စခန်းမှူးပြန်မရောက်မီ ဖြစ်နေသည့်ကိစ္စက တိုက်ဆိုင်လွန်းနေ၍ အံ့အားသင့်ခဲ့ရသည်။

“တကယ်မှတ်သားလောက်ပါပေတယ် ဆရာရယ်၊ စခန်းမှူး‘နှုတ်မိန့်’က ထိရောက်တော့ နတ်ကဝင်ပူးပြီး ပြောရတဲ့အဆင့်ကို ရောက်တော့တာပေါ့နော်”

စာရေးသူအနေဖြင့် ဆရာစခန်းမှူးများ၏ နှုတ်မိန့်ပေးမှုခင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ လေ့လာခဲ့ရာတွင် အမှန်ပင် တရားခံဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူမှာ ရဲစခန်းမှူး ‘နှုတ်မိန့်’ပေးထားစဉ်ကာလအတွင်း အိပ်မပျော်ခြင်း၊ အိပ်မက်ဆိုးများမက်ခြင်း၊ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအားတွေ့မြင်လျှင် ဣန္ဒြေပျက်ခြင်း၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ဝန်ခံလိုစိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း၊ အဝေးသို့ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသော်လည်း အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ထွက်မပြေးနိုင်ခြင်း စသည့်ခံစားမှုများကို ပြစ်မှုကျူးလွန် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သူများကိုယ်တိုင် ခံစားရကြောင်း ပြောပြချက်အရ သိရှိရပါသည်။ ထိုအချက်များမှာ စာရေးသူအနေဖြင့် ညောင်လေးပင်အချုပ်ထောင်တွင် အချုပ်အုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က လူသတ်မှုမှ ပြန်လည်ဖမ်းဆီးရမိသော တရားခံများအား မေးမြန်းစုံစမ်းစဉ် သိရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့သော ဖြစ်ပျက်မှုကိစ္စရပ်များကို သာမန် ညှဉ်သူများအနေဖြင့် ကိုယ်တိုင်မကြုံဖူးကြသဖြင့် ယုံချင်မှ ယုံကြပေလိမ့်မည်။ စာရေးသူအနေဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ယုံကြည်မှု ခိုင်မြဲခဲ့ရပါသည်။ စာရေးသူ၏ ယုံကြည်မှုကို ဖြိုခွဲနိုင်ခြင်းမရှိဘဲ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက အမှန်ပင် ဖြစ်ပျက်ကြုံခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူမှာ ညောင်လေးပင်မြို့မရဲစခန်း၊ အချုပ် ထောင်တို့တွင် လေးနှစ်ခန့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးသည့်အခါ ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး)အဆင့်သို့ ရာထူးတိုး မြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။ ထိုအချိန်က မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးမှာ ရဲအုပ်ကြီး စောလှမောင် (ရဲမှူးကြီး၊ ငြိမ်း၊ တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းဒေသကြီး) ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၈၂/၈၃ ခုနှစ်တွင် စာရေးသူအား ညောင်လေးပင်မြို့နယ်၊ ပြန်တန်ဆာရဲစခန်းမှူးအဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုအချိန်က စာရေးသူမှာ အသက် ၃၀ ကျော် ခန့်သာရှိပြီး အတွေ့အကြုံ နုနယ်သူဖြစ်ပါသည်။ အမှန်ပင် လက်တွေ့ဘဝဖြင့် စခန်းမှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်ရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်ကလည်း ပိုနေမိပါသည်။

ဘယ်ရက်မှာများ လူသတ်မှုဖြစ်မှာလဲ စသည့် ဖြင့် အမှုကြီးဖြစ်ပွားမှာကိုပင် စိုးရိမ်နေပါတော့သည်။ ဆရာများက သင်ကြားခဲ့သည့်အတိုင်း ဘာသာရေးကိုတော့ အလေးထားလျက် ပုံမှန်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ အထူးသဖြင့် နံနက်စောစော ဘုရားရှိခိုးခြင်း

အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်ခြင်း စသည်တို့အား မပျက်မကွက် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ အမှန်မှာ စာရေးသူအနေဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်ပိုနေခြင်းနှင့် အတွေ့အကြုံနုသေးသည်ဟု သာ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ခံယူထားခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူမှာ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံအပေး မူ တည်ပြီး စိုးရိမ်စိတ်ပေါ်နေသော်လည်း တပ်ကြပ်ကြီး စာရေး ဦးမောင်ရင် (ကွယ်လွန်)ကတော့ စာရေးသူ ကို အားပေးခဲ့ပါသည်။ စာရေးကြီးက အားပေးစကား ပြောခဲ့ပါသည်။

“ဆရာက ရဲစခန်းမှူးဖြစ်ခါစဆိုတော့ စိုးရိမ်နေ မှာပဲ၊ ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့လည်းရှိပါတယ်၊ ရဲစခန်းမှတ်ပုံ တင်ပိုင်းဆိုင်ရာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့် တာဝန်သာထား၊ ဆရာ မရှင်းတာရှိရင် လည်းမေးပါ၊ နောက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ရဲစခန်းက နယ်ထိန်းတပ်ကြပ် ချစ်တီး(ငြိမ်း)က ဒီစခန်းမှာ ကြာပြီဖြစ်တယ်၊ ဒီနယ်မြေအကြောင်းကို ကောင်း ကောင်းသိတယ်၊ နယ်မြေ ကျွမ်းသုဖြစ်လို့ ဒီနယ်ကို ထိန်းနိုင်ပါတယ်၊ အမှုဖြစ်လာရင် ဝိုင်းပြီးပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ကြပါတယ်၊ မပေါ်တဲ့အမှု မရှိပါဘူး”

**စာရေးသူအနေဖြင့်
ဆရာစခန်းမှူးများ၏ နှုတ်
မိန့်ပေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍
လေ့လာခဲ့ရာတွင် အမှန်ပင်
တရားခံဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း၊
ပြစ်မှုကျူးလွန် သူမှာ ရဲစခန်းမှူး
နှုတ်မိန့် ပေးထားစဉ်ကာလအတွင်း
အိပ်မပျော်.....**

စာရေးကြီးက ထိုသို့ပြောလိုက်မှပဲ စာရေးသူ အနေဖြင့် အားစက်စိတ်ဖြစ်ပေါ်မိပါသည်။ ဤသို့နှင့် စာရေးသူလည်း ရဲစခန်းမှူးတာဝန်များကို ရင်ခွန်စွာ ဖြင့် ဖြတ်သန်းရင်း လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

နေ့ရက်တော့ မမှတ်မိတော့ပါ။ တစ်နေ့သော ည ဘက်တွင် စာရေးသူသည် နယ်ထိန်းအဖွဲ့နှင့်အတူ ည ၁၁ နာရီခန့်တွင် မြို့ထဲမှ ရဲစခန်းသို့ ပြန်လည်ရောက် ရှိပါသည်။ ထိုအချိန်က ရဲစခန်းတွင် ယခုကဲ့သို့ အချုပ် ခန်းသီးသန့်မရှိပါ။ ယခုရဲစခန်းရုံးပြုလုပ်ထားသော အဆောက်အအုံ၌ပင် ၁၀ ပေပတ်လည်ခန့်ရှိ အချုပ် ခန်းအား သစ်သားတိုင်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားပါသည်။ အမှုစစ်ဆေးဖော်ထုတ်ရန်အတွက် တရားခံ တစ်ဦး နှစ်ဦးကိုသာ ရမန်ယူ ချုပ်ထားလေ့ရှိပါသည်။ စုံစမ်း စစ်ဆေးပြီးသည်နှင့် ညောင်လေးပင်အချုပ်ထောင်သို့ အမြန်ပို့အပ်ပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ယာယီချုပ် နောင်သော အချုပ်ခန်းဟုပင် သတ်မှတ်ရမည်ဖြစ်ပါ သည်။

ထိုနေ့က အချုပ်ခန်းကင်းစောင့်တာဝန်မှာ ဒုတပ်ကြပ်လှဝင်း (ယခု တပ်ကြပ်ကြီး၊ ပြန်တန် ဆာရဲစခန်း) ဖြစ်ပါသည်။ အချုပ်ခန်းထဲတွင် တရားခံတစ်ဦးသာရှိ ပါသည်။ အမည်တော့ မမှတ်မိတော့ပါ။ စာရေးသူက ရဲစခန်းရောက်သည်နှင့် အချုပ်ခန်းကို အမြဲစစ်လေ့ရှိပြီး အရပ်ရပ်နေ့စဉ် မှတ်တမ်းတွင် စစ်ဆေးသည့် အကြောင်းအရာကို မိမိကိုယ်တိုင် ရေးသားဖော်ပြလေ့ရှိပါသည်။ အချုပ်ခန်းသောနှင့် တိုင်များအား စစ်ဆေးပြီးနောက် ဒုတပ်ကြပ် လှဝင်းအား မှာကြားမှုပြုခဲ့ပါသည်။

“မင်း မအိပ်နဲ့နော်၊ သေသေချာချာစောင့်၊ မင်း

မစောင့်လိုကတော့ ကျော်ဖြိုးကို လည်ပင်းညှစ်ခိုင်းမယ်”

ကျော်ဖြိုးဆိုသူမှာ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်ကျော် ခန့်လောက်က ကျောင်းရွာကျေးရွာတွင် အသတ်ခံရသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ၎င်း၏သွေးစွန်းအင်္ကျီအား လေသလပ်ခြောက်သွေ့စေရန် အချုပ်ခန်း၏ မျက်နှာကြက် သစ်သားတန်းပေါ်တွင် လွှားထားပါသည်။ ဒုတပ်ကြပ် လှဝင်းမှာ ကြောက်တတ်သူဖြစ်၍ ကျီစယ်နောက်ပြောင် ခြိမ်းခြောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒုတပ်ကြပ် လှဝင်းက တောင်းပန်ခဲ့သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်က သရဲကြောက်တတ်တယ်”

စာရေးသူကလည်း ဒုတပ်ကြပ် လှဝင်း ကြောက်တတ်သည်ကို သိထားသဖြင့် အတည်လိုလို၊ နောက်သလိုလိုနှင့် ထပ်မံပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ကောင် ကျော်ဖြိုး၊ ဒီကောင်လှဝင်း အိပ်ငိုက်တာနဲ့ လည်ပင်းညှစ်ကွာ၊ မင်းကို အမိန့်ပေးခဲ့မယ်”

ဟု ပြောဆိုအမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဒုတပ်ကြပ် လှဝင်းက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် တောင်းပန်ပြန်သည်။

“ဆရာက လုပ်တော့မယ်၊ ကျွန်တော်ကြောက်တတ်ပါတယ်ဆိုမှ၊ ကျွန်တော် မအိပ်ဘဲ အသေအချာစောင့်ပါ့မယ်”

“အေး.....သေချာစောင့်နော်၊ ငါကတော့ ကျော်ဖြိုးကို အမိန့်ပေးခဲ့ပြီးပြီ၊ ငါသွားအိပ်တော့မယ်”

ဒုတပ်ကြပ် လှဝင်းအား ပြောဆိုပြီးနောက် စာရေးသူလည်း အိမ်သို့ပြန်လာပြီး ဘုရားဝတ်ပြု၍ အိပ်ရာဝင်လိုက်ပါသည်။ စိတ်အထင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်ခါနီးတွင် ကျွန်တော်အိပ်ခန်း ပြတင်းတံခါးအပြင်ဘက်မှ နေ၍ အော်ခေါ်သံကြားရ၏။

“ဆရာ....ဆရာ ထပါဦး၊ အချုပ်ထဲကတရားခံ

ဘယ်လိုဖြစ်လဲမသိဘူး၊ အီး.....အီးနဲ့ အော်နေတယ်၊ ကျွန်တော်နှိုးတာလည်း မရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဆရာလာကြည့်ပါဦး”

ဒုတပ်ကြပ်လှဝင်း၏ သတင်းပို့မှုကြောင့် စာရေးသူလည်း အိပ်ရာမှ ကပျာကယာထပြီး အချုပ်ခန်းဘက်သို့ အမြန်လာခဲ့ပါသည်။ အချုပ်ခန်းသို့ ရောက်သည့်အခါ အတွင်းရှိ အချုပ်သားမှာ ၎င်း၏လည်ပင်းကိုကိုင်လျက် “အီး....အီး.....အစ်.....အစ်” ဟု အသံများထွက်၍ ရုန်းကန်နေသည့်ပုံစံဖြစ်နေပါသည်။

စာရေးသူက တရားခံအမည်ခေါ်သော်လည်း မည်သို့မျှ မထူးခြားခဲ့ပါ။ စာရေးသူလည်း တရားခံတစ်ခုခုဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်ပူပန်ခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့စိုးရိမ်ပူပန်နေစဉ်ပင် ဖျတ်ခနဲသတ်ရမိသည်မှာ စာရေးသူ မြို့ထဲမှပြန်လာစဉ် အချုပ်ခန်းစစ်ဆေးရာ၌ ကင်းစောင့် ဒုတပ်ကြပ် လှဝင်းအား အိပ်မငိုက်စေရန်အတွက် အသတ်ခံရသူ ကျော်ဖြိုးအား ကင်းသမား အိပ်ငိုက်ပါက လည်ပင်းညှစ်ရန် အမိန့်ပေးခဲ့သည်ကို ပြန်လည်၍ သတိရမိခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူလည်း ထိုသို့အမိန့်ပေးခဲ့မှုကြောင့် ဤသို့ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ပြီးနောက် တားမြစ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ကျော်ဖြိုး၊ မလုပ်နဲ့လေကွာ၊ တစ်ခုခုဖြစ်သွားဦးမယ်၊ မင်းနေရာ မင်းနေစမ်း”

စာရေးသူက ခပ်တည်တည်ဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ အချုပ်ခန်းအတွင်းမှ တရားခံမှာ “ဟူး”ဟု သက်ပြင်းချသံကြားရပြီးနောက် ရုတ်တရက် ထထိုင်လိုက်ပါသည်။ စာရေးသူက သူ့ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အီး...အီးနဲ့”

တရားခံက ၎င်းမျက်နှာပေါ်မှ သွေးများကိုသုတ်ပြီး ပြောပြခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ဆရာ၊ ဆရာကင်းစစ်လာတာကို သိတယ်၊ ကင်းသမားကို ပြောတာလည်းကြားတယ်၊ နောက်ပြီး ဆရာက အသတ်ခံရတဲ့ ကျော်ဖြိုးအမည်ကိုခေါ်ပြီး ကင်းအိပ်ငိုက်ရင် လည်ပင်းညှစ်လို့ ပြောသွားတာလည်း သိတယ်၊ ဆရာထွက်သွားပြီး ကျွန်တော်လည်း မှေးခနဲဖြစ်သွားတုန်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်ကို တစ်ဦးဦးက တက်ဖိပြီး လည်ပင်းညှစ်တော့တာပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ပြန်တွန်းချတာလည်း မရဘူး၊ အသက်ရှူကျပ်ပြီး အော်နေတယ်လို့ထင်တာပဲ၊ အခုဆရာက မလုပ်နဲ့လို့ ပြောလိုက်မှ ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်က လေးနေတာလည်း ပျောက်သွားတယ် ဆရာ”

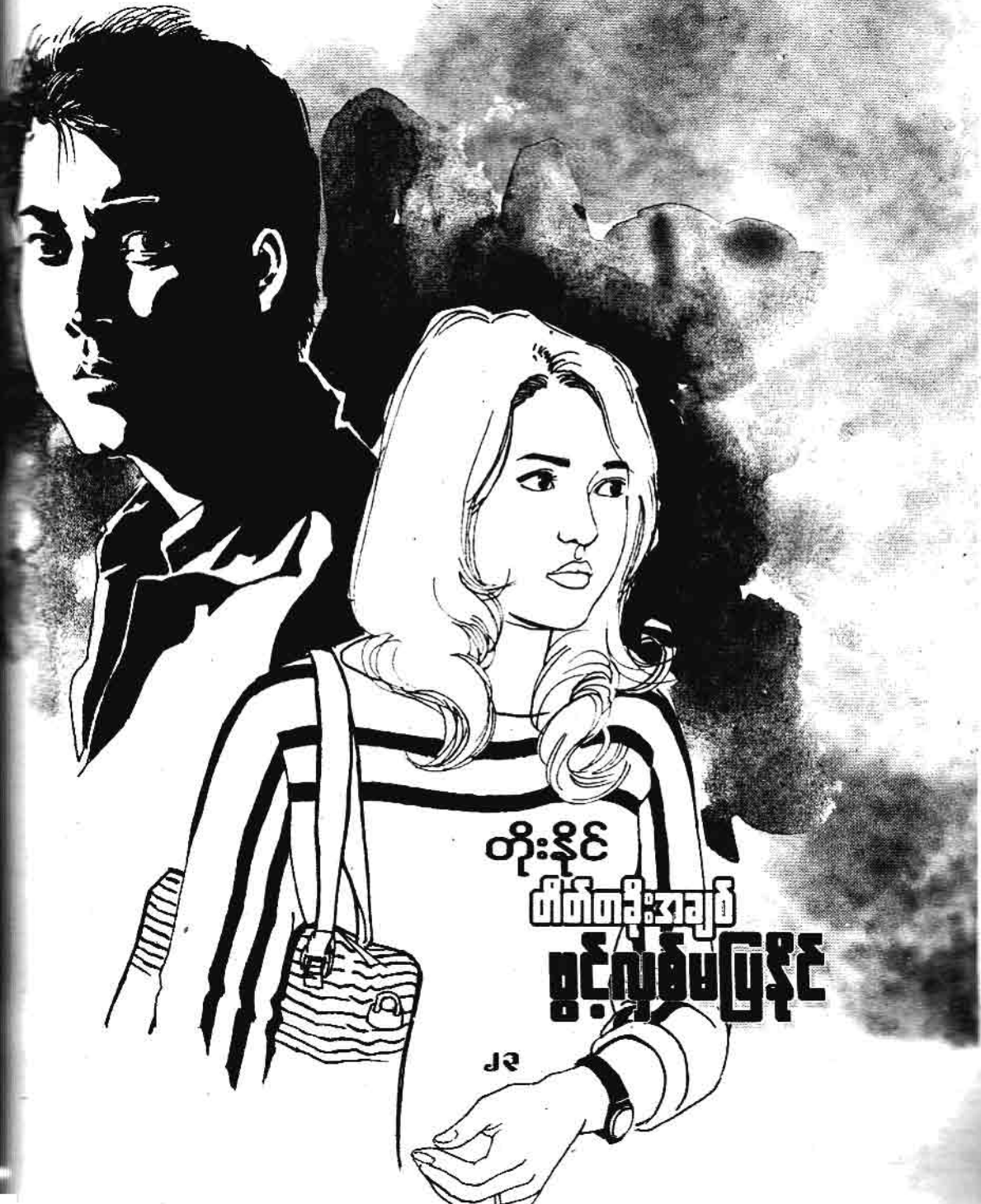
စာရေးသူလည်း တရားခံပြောပြမှ အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။ အမှတ်တမဲ့ “နှုတ်မိန့်”ပေးလိုက်သည့် အချက်က ကင်းသမားအပေါ် မသက်ရောက်ဘဲ တရားခံအပေါ်တွင် သွား၍သက်ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ တစ်ဖန် ကင်းသမား ဒုတပ်ကြပ် လှဝင်းအား အဘယ်ကြောင့် လည်ပင်းမညှစ်သလဲဟု မေးခွန်းထုတ်စရာရှိပါသည်။ စာရေးသူအထင်မှာ မင်းအာဏာအရ နိုင်ငံ့တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသောသူဖြစ်

၍သာ မပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။ ထိုသို့သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် စာရေးသူ၏ သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ ရဲစခန်းမှူးများက အမှုပေါ်စေရန် လူသတ်ခံရသည့် လူသေအလောင်းရှေ့တွင် ရွတ်ဆို“နှုတ်မိန့်”ပေးခဲ့မှုများသည် တရားခံများအား အနှေးနှင့်အမြန် ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ကို ပြန်လည်သတိရမိပါတော့သည်။

ယခုလည်း မိမိကိုယ်တိုင် “နှုတ်မိန့်”တစ်ခုအား မဆင်မခြင်ပြောဆိုမိခဲ့သည့်အတွက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခြေအနေများကို ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့ သိမြင်ရပြီဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူအနေဖြင့် “နှုတ်မိန့်”ဟူသည်ကို ကိုယ်တိုင်ယုံကြည်မှုရှိပြီး ဘာသာတရားအခြေခံ၍ သစ္စာပြုကာ “နှုတ်မိန့်”ပေးခဲ့ပါက မလွဲမသွေ အောင်မြင်နိုင်ပါကြောင်း ကိုယ်တွေ့အားအခြေပြုလျက် ယုံကြည်သက်ဝင်မိပါတော့သည်။

(သင်ဆရာများအားလုံးကို ဂါဝံပြုလျက် ဖြွန်တန်ဆာရဲစခန်းတွင် ရဲစခန်းမှူးတာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်မှန်အား ခံစားရေးခွဲထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ဒုရဲမှူးကြီးဝင်းဦး (ငြိမ်း)

တိုးနိုင်

တိတ်တိုးအချစ်

စွင်လှစ်ပပြိုင်

၂၃

တိတ်တရိုးအရစ်
ဇွင့်လှစ်မပြန်နိုင်

တိုးနိုင်

ကျွန်တော် ဘွဲ့ရထားသော်လည်း စီပီအိုတာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည်ဆိုတော့ မဝံ့မရဲဖြစ်မိ၏။ ကျွန်တော့်ဘွဲ့က သမိုင်းအဓိကဖြစ်သည်။ ဥပဒေဘွဲ့မဟုတ်ပါ။ စီပီအိုဟူသည် မြို့နယ်တရားရုံး၌ အမှုလိုက်အရာရှိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအတွင်း နေပြည်တော်ရဲအဖြစ် တပ်မတော်မှူးလာသည့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ဝင်စားစရာတွေ၊ အတွေ့အကြုံသစ်တွေများစွာရနေပါသည်။ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ အမှုအခင်းမျိုးစုံတွေကလည်း စောင့်ကြိုနေလေသည်။

စီပီအို လူဟောင်းဆရာတင်လှက တရားရုံးမှာလုပ်ရမည်ကိစ္စ

ကို သေသေချာချာပြပေးပါသည်။ ကျွန်တော်ရုံးအမှုလိုက်ရသည်ကို ရဲတင်း၍လာပါသည်။ ရှေ့နေအလုပ်ကို ငယ်စဉ်ကလုပ်ချင်စိတ်ရှိခဲ့သော်လည်း တပ်ထဲဝင်သဖြင့် အလှမ်းဝေးခဲ့ရာ မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ သို့ပြောင်း၍ လက်တွေ့တာဝန် ထမ်းဆောင်နေရပါပြီ။

စီပီအိုဆိုတာ အစိုးရရှေ့နေပဲမဟုတ်လား။ ဆရာဦးတင်လှက ပြသသလို တရားရုံး တရားသူကြီး ဦးအုန်းမြင့်ကလည်း လက်တွဲခေါ်ပါသည်။ တစ်ဖက်ရှေ့နေတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ နေပြည်သူရဲတွေက လူသစ်တွေပဲဆိုပြီး သက်သက်ညှာညှာ ပြောဆိုတာမျိုးလုပ်ကြပါသည်။

တစ်နှစ်လောက်ကြာသောအခါ တရားရုံးမှာ လုပ်ကိုင်ပြောဆိုရသည်မှာ တော်တော်ပင် အဆင်ပြေသွားပါသည်။ တရားခွင့်မှာ

ပျော်စရာကောင်းလာပြီလေ။ တရားသူကြီးများနှင့် ရင်းနှီးလာကာ ရုံးဝန်ထမ်းတွေအားလုံးနှင့် ချစ်ခင်နေပါပြီ။ ရှေ့နေအမှုသည်များပါ အရောတဝင်ဖြစ်လာ၏။

ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး)ဦးစိုးမြင့်နှင့် ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ဦးသောင်းတို့ဘူတာကြီးဘက် ဂဠုန်ရုံးကို နေ့တိုင်းသွားပါသည်။ စီပီအို ဦးတင်အောင်နှင့် ကျွန်တော်က မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်တရားရုံးကြီးမှာ ဟိုဘက်တရားခွင့်၊ ဒီဘက်တရားခွင့်ဟူ၍ စစ်ဆေးကြရသည်။

“သက်သေ မမြဲစန္ဒာ၊ ၁၂၄ လမ်း၊ သပြေကုန်းရပ်ကွက်”

ရှေ့ဖတ်စာရေး မောင်အောင်စိုး တရားခွင့်ဖွင့်သည်နှင့် ချိန်းဆိုထားပြီး သမ္မန်စာအတည်ဖြစ်သူများကို အသံကျယ်ကျယ်နှင့် ခေါ်နေပါသည်။ မမြဲစန္ဒာ လာရောက်

သည့်အတွက် စစ်ဆေးမည်ဖြစ်၏။
 ကျွန်တော် လိုက်ပါစစ်ဆေးရ
 သည့် တရားခံ အောင်စစ်ချီ ပုဒ်မ
 ၄၅၇ အမှုမှဖြစ်ပါသည်။ သက်သေ
 မြေစန္ဒာ တရားရုံးထဲဝင်လာပြီး
 ကျွန်တော့်ညာဘက် ဘေးခံတန်း
 လျားတွင် ဝင်ထိုင်၏။ မြေစန္ဒာမှာ
 အသက် (၂၃)နှစ်ရှိ မိန်းမပျိုလေး
 တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကြီးကျယ်ခမ်းနား
 သော ယခုလိုတရားရုံးမျိုးကို
 ပထမ ဆုံးအကြိမ်လာသည့်
 အတွက် ရှိုး တို့ရှုန်တန်ဖြစ်နေပုံရပါ
 သည်။

ရဲစကားအမှုတွဲကို ကျွန်တော်
 အပြေးအလွှားလှန်ကာ သက်သေ
 ထွက်ချက်ကိုဖတ်ပါသည်။ မြေ
 စန္ဒာက တရားခံထားရာနေရာ

(ဝက်ခြံ)ထဲမှ အောင်စစ်ချီကို
 လှမ်းကြည့် နေခဲ့သည်။
 အောင်စစ်ချီကလည်း မမြေ
 စန္ဒာကို ခံစားချက်တစ်ခုနှင့် ပြန်
 ကြည့်နေပါသည်။ တရားခံက
 သက်သေကို ကူညီထွက်ဆိုပေးပါ
 ဆိုသည့်အဓိပ္ပာယ် ဖော်ထုတ်၍ရပါ
 သည်။ သက်သေကို မတ်တတ်ရပ်
 ခိုင်းပြီး မှန်ကန်စွာထွက်ဆိုရန်
 ကတိ သစ္စာပြုဆိုင်းသည်။
 မြေစန္ဒာက အောက်ပါအတိုင်း
 ထွက်ဆိုခဲ့၏

မြေစန္ဒာသည် မင်္ဂလာ
 တောင်ညွန့်၊ ၁၂၄လမ်းတွင်

နေထိုင်၏။ ဖခင်၏အဝတ်အထည်
 အလှကုန်၊ ဆေးပစ္စည်းတို့
 ရောင်းဝယ်သည် လုပ်ငန်း၌
 စိန်ဂျွန်းဈေးသို့ နေ့စဉ်ဖခင်နှင့်
 လိုက်ပါလုပ်ကိုင်သည်။ နောက်ပိုင်း
 တွင် ကိုယ့်လက်ကိုယ် ခြေ
 ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ရ၏။

ကိုယ်ပိုင် ပါပလေကာကား
 နှင့် သွားသွားလာလာ စီးပွားရေး
 လုပ်ငန်းကို နှစ်အနည်းငယ်
 ကြာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ မြေစန္ဒာကား
 စိန်ဂျွန်း ဈေးနှင့် နေအိမ်သာ
 အချိန်ကုန်ဆုံးစေပါသည်။ လပြည့်
 ဥပုသ်တစ်ရက် ဈေးပိတ်သော်
 လည်း အိမ်မှာပဲ လုပ် စရာရှိသည်
 များ လုပ်ကိုင်နေလေ့ရှိပါသည်။
 ရုံးတော်ရှေ့ရှိ အောင်စစ်ချီကို

သိပါသည်။ ဖခင်၏မိတ်ဆွေသား ဖြစ်သူ အောင်စစ်ချီကို အလုပ် သမားတစ်ယောက်အဖြစ် လွန်ခဲ့ သော နှစ်နှစ်ခန့်ကတည်းက ခန့် ထားခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ခန့်ထားစဉ် က ဖခင်က သဘောထားတောင်း ခံခဲ့ရာ မမြစန္ဒာက အောင်စစ်ချီ အင်္ဂါရုပ်ကိုကြည့်ပြီး သဘောတူ ထောက်ခံခဲ့သည်။

အောင်စစ်ချီမှာ မိမိထက် နှစ် နှစ်ငယ်ပါသည်။ အရောင်းအဝယ် သာမက အိမ်မှုကိစ္စများကို ခိုင်းတာ လုပ်ကိုင်ပြီး သဘော ကောင်းသူ တစ်ယောက်အဖြစ် တွေ့မြင်ရပါသည်။ လုပ်ကိုင်နေကျ အလုပ်များအပြင် ကားမောင်းသင် ထားသည့် အတွက် အောင်စစ်ချီ ကားကိုကျင် လည်စွာမောင်း တတ်နေပြီဖြစ်၏။

ဖခင်က အလုပ်ကြိုးစားလျှင် အခွင့်အရေးပေးတတ်ပါသည်။ ယာဉ်မောင်းတာဝန်ကို လွှဲပေးထား သည်။ မမြစန္ဒာနှင့် အသွားအလာ များခဲ့သည်။ မမြစန္ဒာခိုင်းသမျှ ပေါ့ ပါးသွက်လက်စွာ အလုပ်လုပ်ပေး ရုံမက ပျော်ရွှင်မှုနှင့် ဟာသစွမ်း ရည်ကို ပေးနိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အလုပ်ခွင်တွင် လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း တသောသောနှင့် ရယ်မောအောင် အောင်စစ်ချီ လုပ်နိုင်၏။

မမြစန္ဒာက အလုပ်သမား

အခင်းဖြစ်သောနေ့မတိုင်မီ
နှစ်ရက်က အောင်စစ်ချီက
မိခင်နေ့ မကောင်း၍ ရွာသို့ပြန်လိုကြောင်း မိမိထံ
အရင်ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။
ဖခင်အား ခွင့်ခွင့်နှစ်ရက်ပေးရန်ပြောဆိုခဲ့ရာ
ဖခင်ကြီးက.....

အောင်စစ်ချီအပေါ် အရေးပေး သည်နှင့် အောင်စစ်ချီက နလုံး သား ခံစားချက်ကို ဖွင့်ဟခဲ့သည်။ မိမိအနေဖြင့် မူလကတည်းက ကြည်နူးရသူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ သူ့ မေတ္တာကရုဏာကို ကန့်ကွက် ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

အခင်းဖြစ်သောနေ့မတိုင်မီ နှစ်ရက်က အောင်စစ်ချီက မိခင် နေ့မကောင်း၍ ရွာသို့ပြန်လို ကြောင်း မိမိထံ အရင်ခွင့်တောင်း ခဲ့သည်။ ဖခင်အား ခွင့်ခွင့်နှစ် ရက်ပေးရန်ပြောဆိုခဲ့ရာ ဖခင် ကြီးက ပြန်လာနိုင်မည့်ရက်ကို သေသေချာချာမှာ လိုက်ရန်ပြော သဖြင့် မိမိက စီမံပေးခဲ့ပါ၏။

အခင်းဖြစ်နေ့မှာ ၁၂-၇- ၁၉၈၂နေ့ဖြစ်ပြီး မိမိနေအိမ်၌ ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ်ကာ စိန်

ရွေ့ရတနာ လက်ဝတ်လက် စားမျိုးစုံ (၁၁)သိန်း ဖိုးခန့် ပါသွား သည်။ နေအိမ်တောင် ဘက် ပြတင်းပေါက်ကို သံတူးရွင်း လို တစ်စုံတစ်ခုနှင့် ကန့်လန့်သွား သည်ကို တွေ့ရသည်။

တရားခံ အောင်စစ်ချီနှင့် ယခင်က ချစ်သူသဘာဝ ချိန်း တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ အခင်းဖြစ်ညက ချိန်းတွေ့ခြင်းမရှိပါ။ မမြစန္ဒာ အနေဖြင့် အောင်စစ်ချီ ခရီးသွား နေသည်ကို သိထားသည်။ အောင်စစ်ချီ ဖောက်ထွင်းဝင် ရောက်မှုရှိ၊ မရှိကို မမြစန္ဒာ အနေဖြင့် ကံသေကံမ မပြော နိုင်ပါ။

နေအိမ်မှ ရတနာပစ္စည်းများ ကို ခိုးယူရန် မမြစန္ဒာအနေဖြင့် အောင်စစ်ချီနှင့် သဘောတူခဲ့ခြင်း

မရှိပါ။ ခိုင်းစေခြင်းမရှိပါ။ တရားခံ အောင်စစ်ချီအပေါ် မမြဲစန္ဒာဘက် မှ မေတ္တာစေတနာမပျက်ပါ။ ဖခင် နှင့် မိခင်တို့မှ ကန့်ကွက်မှုမရှိလျှင် လက်ထပ်ယူပါမည်။

သက်သေထွက်ချက်ပေးနေ သော သက်သေ မမြဲစန္ဒာကို ကျွန် တော် အကဲခတ်ကြည့်နေမိ၏။ အောင်စစ်ချီအပေါ် ပြတ်သား မှုရှိနေ သည်။ ပြောဆိုမှုကလည်း အသံ သာပါသည်။ ရုပ်လက္ခဏာ မှာ ညိုစိမ့်စိမ့်ချောသူလေးတစ် ယောက်ဖြစ်၏။

အခွင့်အရေး၊ အချိန်အခါပေး လျှင် သက်သေနှင့် တရားခံတို့မှာ မျက်လုံးချင်းစကားပြောနေကြလေ သည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဖောက် ထွင်းခံရသူနှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတို့ အကြား ကြုံဘူးပေါင် ဂုဏ်ထူး

ဆောင်ဟု စိတ်ထဲမှ အောက်မေ့မိ သည်။ သို့သော် ကြီးမားသော အခက်အခဲများကြားမှ အချစ် အတွက် ခိုင်မြဲကြသူ၊ သတ္တိမွှေး ထားကြသူများအဖြစ် ကျွန်တော် အသိအမှတ်ပြုမိပါသည်။

သက်သေတစ်ဦး သာ စစ်ဆေးသည်ဖြစ်၍ ပြီးဆုံးသော အခါ တရားခံအား အချုပ်ထဲ ပြန်သွင်းရန် ရုံးထုတ်အဖွဲ့မှ ဆရာလှရွှေတို့ ဆောင်ရွက်နေ၏။ မမြဲစန္ဒာက အိမ် မှယူလာဟန်ရှိ သော ပေါင်မုန့်ကြော်အောင် စစ်ချီသို့ပေးခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ ဆရာလှရွှေက ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ပေးခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ငါးမိနစ်မှာ ကြောင်း၊ သာကြောင်း မိုးတိုး မတ်တတ် စကားပြောခွင့်လည်း ပေးသည်ကို တွေ့ရသည်။

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ် တရားရုံးတွင် ရုံးဖွင့်သည့် ၁၀ နာရီ မှစ၍ စည်ကားနေသည်။ ရဲစခန်း ဝင်းအတွင်းမှာဖြစ်သဖြင့် လူတွေ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုး နေရသည်။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၊ ရဲစခန်း၊ တရားရုံးအပြင် မြို့နယ် တရားရုံးအပြင် မြို့နယ်တရားရေး ဝန်ထမ်းရုံး၊ မြို့နယ်ဥပဒေဝန်ထမ်း ရုံးများ ထုံးစံအတိုင်း နီးနီးကပ်ကပ် ရှိရမည်ဖြစ်သဖြင့် စုပြုံနေခြင်း လည်းဖြစ်သည်။

ယနေ့ရုံးဖွင့်သည်နှင့် မင်္ဂလာ တောင်ညွန့်ရဲစခန်းမှ နယ်ထိန်း အရာရှိ ဦးသန်းထွန်းကို သမ္မန်စာ အတည်ဖြစ်ထား၍ ရှေ့ဖတ်စာရေး ခေါ်နေသည်။ ရုံးရှေ့ရောက်မလာ ပါ။ စီပီအိုအဖွဲ့ ရဲတပ်ကြပ် ဘို အောင်အား နယ်ထိန်းအခန်းသို့ သွားခေါ်စေလိုက်သည်။

ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး)သန်းထွန်း တရားရုံးတော်ကို အရိုအသေပေး ပြီး ဝင်လာပါသည်။ တရားသူကြီး များနှင့် ခင်မင်ပြီးဖြစ်သည်နှင့်အညီ အမှုမစစ်မီ နယ်မြေအခြေအနေ သတင်းများ ပြောဆိုနေကြသည်။

ဆရာသန်းထွန်းမှာ အရပ် ရှည်ရှည်၊ ဗလကောင်းကောင်းဖြစ်

အခွင့်အရေး၊ အချိန်အခါပေးလျှင် သက်သေနှင့် တရားခံတို့မှာ မျက်လုံးချင်းစကားပြောနေကြလေသည်။ ကျွန်တော်အနေဖြင့် ဖောက် ထွင်းခံရသူနှင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတို့အကြား ကြုံဘူးပေါင် ဂုဏ်ထူး ဆောင်ဟု စိတ်ထဲမှ.....

၏။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ခဲတပ်
ဖွဲ့သို့ ရောက်သူဖြစ်၏။ သို့သော်
ဆရာသန်းထွန်းက ကျွန်တော့်
ထက် စော၍ အဆင့်တိုးခဲ့သည်။
မြို့နယ် ခဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဗိုလ်ကြီးဝင်း
မြိုင်က ဆရာသန်းထွန်း၏
လုပ်ရည်ကိုင်စည်ကို သဘောကျ
သည်။

စခန်းမှူး ခဲအုပ် ဝင်းသောင်
ကလည်း နယ်ထိန်း ဆရာသန်း
ထွန်းကို လက်ရုံးတစ်ခုအနေနှင့်
အသုံးပြုသည်။ ဆရာသန်းထွန်း
လည်း နယ်ထိန်းလုပ်ငန်းကို ပိုင်
နိုင်ပါသည်။ ဖမ်းဆီးရေး၊ အမှုဖော်
ထုတ်ရေး၊ ရှေ့တန်း(Field) မှာ
အရမ်းကောင်းသည်ဟု ပြောရမည်
ဖြစ်သည်။

စခန်းမှူးကလည်း အတွေ့
အကြုံရှိသူပီပီ နယ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့
ထက်မြက်ကောင်းမွန်ရေး၊ မိမိရဲ
စခန်းအဆင့်အတန်းမြင့် မားရေး
ကို စည်းချက်မှန်မှန်နှင့် လုပ်နိုင်
သူ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး နေပြည်
တော်ခေတ်ဦးတွင် မင်္ဂလာတောင်
ညွန့်မြို့မရဲ စခန်းနယ်မြေအတွင်း
မူခင်းကျ ဆင်းရဲသာမက ယခုအမှု
မျိုးလို ဖောက်ထွင်းမှုစသည်
များလည်း အားလုံးဖော်ထုတ်
နိုင်ပါသည်။

နယ်ထိန်းအရာရှိ၏ ထွက်ဆို

ချက်များကို တရား
ရုံးက တလေး
တစားနာကြားပါ
သည်။ ကျွန်တော်
က ရဲစက္ကူနှင့်
တရားရုံးအမှုတွဲတို့
ကုံ ကြည့် ပြီး
အောက်ပါအတိုင်း
အသေးစိတ်စစ်
ဆေးမှတ်တမ်းတင်
ခဲ့သည်။

အခင်းဖြစ်နေ
က သပြေကုန်း
ရပ်ကွက်၊ ၁၂၄
လမ်း၊ အိမ်တစ်
အိမ်တွင် ဖောက်
ထွင်းမှုဖြစ်၍ မိမိသတင်းပေး
အရှက် (ခ)တင်ကိုဆိုသူ လူငယ်
တစ်ဦးရဲ စခန်းလာ၍ သတင်းပေး
ခဲ့သည်။ စခန်းမှူးအား သတင်း
ပို့ရာ စခန်းမှူးက စမ်းချောင်း၊
ကျွန်းတောလမ်းရှိ မြို့နယ် ခဲတပ်
ဖွဲ့မှူးထံ ဆက်လက်တင်ပြခဲ့
သည်။

အထက် လူကြီးများနှင့်
အခင်းဖြစ် နေအိမ်သို့ မိုးမလင်းမီ
(Seen of crime) သွားရောက်
စစ်ဆေးခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်

နေရာတွင် စခန်းမှ နယ်ထိန်းတပ်
ကြပ်တင်ထွေး၊ တပ်ကြပ်ကြီး
တင်သိန်း၊ တပ်ကြပ်ကြီး ညွန့်
ကြည်တို့ အခင်းဖြစ်နေရာကို
စောင့်ကြပ်ထိန်းသိမ်းထားကြ
သည်ကို တွေ့ရသည်။

အိမ်ရှင်နှင့် ရပ်ကွက်လူကြီး
များက ဖောက်ထွင်းသည့်နေရာ
အိမ်မကြီး၏တောင်ဘက်ရှိပြတင်း
ပေါက်ကို ပြသခဲ့သည်။ ကန့်လန့်
ထားသည့်အနေအထားကို တွေ့ရ
သည်။ ဝင်းခြံနှင့်ဖြစ်သော်လည်း

လမ်းဘက်မှကျော်ဝင်လျှင် ဖြစ်နိုင်
သည်ဟု ယူဆရသည်။

အိမ်ရှင်က နေအိမ်အပေါ်ထပ်
ရှိ ဗီရိုထဲမှ လက်ဝတ်လက်စား၊
ရတနာများပါသွားကြောင်း ခေါ်ယူ
ပြသခဲ့သည်။ အသေးစိတ်မေး
ကြည့်ရာ စိန်နားကပ်၊ ရွှေလက်
ကောက် သုံးရန်၊ ပုလဲလော့ကက်
သီး နှစ်လုံး၊ ရွှေဆွဲကြိုး သံကြိုး
ကွင်းဆက် သုံးကုံး၊ ရွှေဘီးတစ်ခု၊
မြလက်စွပ် နှစ်ကွင်းတို့ဖြစ်ပြီး
အလေးချိန်နှင့် တန်ဖိုးအသေးစိတ်
ပြောပြခဲ့၏။

“ဗီရိုသော့ ဘယ်သူကိုင်လဲ”

စခန်းမှူးကမေးရာ သမီးမမြ
စန္ဒာကိုင်ကြောင်း အိမ်ရှင်ကပြော
ပြခဲ့သည်။ နယ်ထိန်းအရာရှိက
အဆိုပါဗီရိုအား စစ်ဆေးရာ ကန့်
လန့်ဖွင့်ရာ၊ ခြေရာလက်ရာပျက်
နေသည်များ မတွေ့ရပါ။

အခင်းဖြစ်ဗီရိုကို ဖျက်ဆီး
ဖောက်ထွင်းထားသည်မဟုတ်။
သော့ဖြင့်ဖွင့်ခြင်းသာဖြစ်နိုင်၏။ ဗီ
ရိုတွင်လည်းကောင်း၊ ပြတင်း
ပေါက်တွင်လည်းကောင်း လက်ဗွေ
ရာများ ကျန်၊ မကျန် ရှာဖွေရန်
ကြိုးစားသော်လည်း နယ်ထိန်း
အရာရှိမှာ လက်လျှော့ခဲ့ရတော့၏။

ဖောက်ထွင်းသွားသည် ပြတင်း
ပေါက် အတွင်းနားမှ သံတူးရွင်း
ကောက် ကောက် တစ်ခုကို
နယ်ထိန်းအရာရှိက အမှုနှင့်သိမ်း
ဆည်းခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်အိမ်မှ
သံတူးရွင်းဟုဆိုသော်လည်း သိမ်း
ဆည်းရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

“မမြစန္ဒာကို ရဲစခန်းခေါ်သွား
ဖို့ အန်ကယ့်ကို ခွင့်တောင်းပြီးပြီ၊
တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့”

အိမ်ရှင်ကလည်း အမှုဖွင့်ရန်
ရဲစခန်းသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။
အတူပါလာသော သမီးမမြစန္ဒာ
ကိုကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်
နေပုံရသည်။ ဖောက်ထွင်းခံရမှု
တွင် ရဲကသမီးကို သကာမကင်း
ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိ၏။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး
မှာ လွဲမှားသောစိတ်ထားများမရှိ
ကြောင်း ဖခင်သိထား၏။ သမီး
အဖမ်းခံရမည်ဆိုလျှင် ဖောက်
ထွင်းခိုးယူခြင်း အမှုမဖွင့်တော့ဟု
တွေးမိသော်လည်း စိတ်ထဲမှသာ
ပြောဆိုမိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂါတိစာရေးထံတွင် ဖခင်က
အသေးစိတ်ပြောဆို အမှုဖွင့်နေစဉ်
သမီးလေးမှာ နယ်ထိန်းအခန်းတွင်
နယ်ထိန်းအဖွဲ့က စစ်မေးနေသည်။
မိန်းကလေးကို စစ်ဆေးသည်ဖြစ်
သဖြင့် အနီးတွင် မြို့နယ်ရဲတပ်ခွဲ
မှူးရုံးမှ ဒုရဲအုပ် ခင်ခင်အေး

အဖော်အဖြစ် ထိုင်နေခဲ့သည်။

မမြစန္ဒာက ဖြေကြားရာတွင် ပစ္စည်းပျောက်သွားသည်မှာ အတိအကျဖြစ်သည်။ သူမ သော့ကိုင်သည်ဆိုသော်လည်း အခင်းဖြစ်စီရိုကို သော့မခတ်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။ ပျောက်ဆုံးမှုတွင် မိမိမသိ၊ ပါဝင်ပတ်သက်မှုမရှိပါ။ မိဘပစ္စည်း ခိုးယူရန် စဉ်းစားစရာမလိုပါ။ အဆိုပါ ရတနာပစ္စည်းများကို ဖခင်နှင့် မိခင်တို့က သူမအား အပိုင်ပေးရန် ပြောဆိုထားပြီး ဖြစ်ခြင်းကြောင့်ဟု ဆိုသည်။

အတွင်းလူဖြစ်နိုင်သည်ဆိုလျှင် အောင်စစ်ချီမှာ ရွာပြန်သွားသဖြင့် မဖြစ်နိုင်ပါ။ အပေါ်ထပ်တွင် ဖခင်၊ မိခင်၊ မမြစန္ဒာတို့ အိပ်ကြသည်။ အောက်ထပ်ညွှန်ခန်းတွင် ခုတင်တစ်လုံးနှင့် အလုပ်သမား တာဝံဆိုသူအိပ်သည်။

အိမ်ရှင်က အမှုဖွင့်ပြီး နယ်ထိန်းအခန်းသို့သွားခဲ့သည်။ နယ်ထိန်းအရာရှိထံ သမီးလေးအား ပြန်ခေါ်ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ နယ်ထိန်းအရာရှိက မေးစရာရှိသည်များ မေးပြီးပြီဖြစ်၍ ပြန်ထည့်မည်ဟု ပြောပြီး မမြစန္ဒာကို ဖခင်လက်ထံ ပြန်အပ်လိုက်၏။

ရတနာပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးမှုတွင် တုန်လှုပ်မှုမရှိပါဘဲ သမီး

**ညွှန်ခန်းတွင်ခုတင်ချ၍
အိပ်သည်ဆိုသောအလုပ်သမား
တာဝံ(ခေါ်)ကျော်ဇင်မင်းကိုအားခေါ်၍စစ်ဆေးခဲ့သည်။
အခင်းဖြစ်ညကအိမ်သားများ
အိပ်နေချိန်၌
ခရီးသွားသူကိုအောင်စစ်ချီတံခါးအသာခေါက်၍.....**

အဖမ်းခံရမည်ကို စိုးရိမ်နေရာက တစ်ဖန် ဝမ်းသာပီတိသောမနဿ ဖြစ်သွားကာ သမီးကိုလက်ဆွဲပြီး ရဲစခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။

နယ်ထိန်းအရာရှိက အခင်းဖြစ်နေအိမ် စစ်ဆေးစဉ်က အိမ်ထဲတွင်တွေ့ရသော သံတူးရွင်းအကောက်မှာ ဖောက်ထွင်းခံရသည်ဆိုသောနေရာကို ကန့်လန့်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး ယင်းနေအိမ်မှ ပစ္စည်းဖြစ်သဖြင့် ပြင်ပမှ လာရောက် ကျူးလွန်ခြင်းထက် အတွင်းလူ တစ်ယောက်ယောက် ကျူးလွန်ဖွယ်ရှိကြောင်း ကောက်ချက် ချထား၏။

ညွှန်ခန်းတွင် ခုတင်ချ၍ အိပ်သည်ဆိုသော အလုပ်သမား တာဝံ (ခေါ်) ကျော်ဇင်မင်းကိုအား ခေါ်၍စစ်ဆေးခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်ညက အိမ်သားများ အိပ်နေချိန်၌ ခရီးသွားသူ ကိုအောင်စစ်ချီ တံခါးအသာခေါက်၍ လာနှိုးကြောင်း မှတ်ပုံတင်ကျပျောက်၍ သယံဇာတကျွန်းရှိ သူငယ်ချင်းအိမ်တွင် သောင်တင်နေကြောင်း၊ ရွာကိုတော့ မဖြစ်မနေ ပြန်မည်ဖြစ်ကြောင်းပြောသည်ဟု ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

သူ့ရည်းစား မမြစန္ဒာကိုချိန်းတွေ့ပြီး မှာစရာရှိ၍ အိမ်ပေါ်ခဏတက်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ သမီးရည်းစားဖြစ်နေသည်ကိုသိရှိပြီး ယခင်ကလည်း ယခုလို ချိန်းတွေ့နေကျဖြစ်

ကြောင်း၊ ထိုနေ့ည က တာဝန် အတွက် ပန်းသေးခေါက် ဆွဲထုပ် ပေးကြောင်း၊ သူအိပ်မောကျ နေစဉ် ကိုအောင်စစ်ချီ ပြန်သွား သည်ကို မသိလိုက်ကြောင်း ထွက် ဆိုခဲ့သည်။

မြစန္ဒာအား မေးမြန်းစဉ်က ထိုညက အောင်စစ်ချီလာသည်ကို ပြောဆိုခြင်းမရှိသဖြင့် ခရီးသွား သည်ဆိုသော အောင်စစ်ချီသာ ခုတနာပစ္စည်းများ လာရောက်ယူ သွားခြင်းဖြစ်သည်ကို နယ်ထိန်း အရာရှိက ကျိန်းသေတွက်လိုက် သည်။ သူ့ကိုမထင်အောင် ဖောက် ထွင်းသည့်ပုံစံ လုပ်သွားခြင်းပင်ဖြစ် သည်။

သယ်န်းကျွန်းမှ သူငယ်ချင်း အိမ်တွင် သောင်တင်နေကြောင်း သဲလွန်စစ်ကား ကြားသိရသဖြင့် သယ်န်းကျွန်းဆိုသော နေရာကို လည်း မမြစန္ဒာကိုပင် သွားရောက် မေးမြန်းရသည်။ အောင်စစ်ချီသွား တတ်သောနေရာကို မြစန္ဒာ တစ် ခေါက်ရောက်ပူးသဖြင့် ထိုနေရာကို နတ်မိနေခဲ့သည်ဆို၏။

နယ်ထိန်းအရာရှိနှင့်အဖွဲ့သည် အောင်စစ်ချီကို သိကျွမ်းသော အရှုတ် (ခ) တင်ကိုကိုအား ခေါ်ခဲ့ပြီး နောက် သယ်န်းကျွန်း၊ ကဘူးကျွေ သို့သွားခဲ့သည်။

ရောက်သောအခါ အောင်စစ်ချီမှာ ခရီးထွက်ခွာသွားကြောင်း သူငယ် ချင်းဖြစ်သူက ပြောပြသည်။

“ဆရာ ဆင်မလိုက်အဝေး မြွေးကပဲ ကားစီးမှာပဲ၊ လိုက်ကြည့် ရအောင်”

“မိပါ့မလား ဆရာညွန့် ကြည့်”

“မိတော့ အမြတ်ပေါ့ ဆရာ”

**နယ်ထိန်းအရာရှိနှင့်အဖွဲ့သည်
အောင်စစ်ချီကို
သိကျွမ်းသောအရှုတ်(ခ)
တင်ကိုကိုအား ခေါ်ခဲ့ပြီးနောက်
သယ်န်းကျွန်း၊
ကဘူးကျွေသို့သွားခဲ့သည်။
ရောက်သောအခါ
အောင်စစ်ချီမှာ
ခရီးထွက်ခွာသွားကြောင်း....**

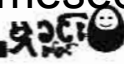
“အရှုတ်ရေ.....ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ မင့်ကား ဆက်သာ မော့ဇ်”

အရှုတ်သည် လူလည်းလိုက် ပြရသေးသည်။ ကားလည်း မောင်းပို့ ရသေးသည်။ မိုးမလင်းမီ အခင်းဖြစ်ကိစ္စ သတင်းလည်း လာရောက် ပို့ရသေးသည်။ နယ် ထိန်းအရာရှိသည် မိမိနယ်မြေတွင် သတင်းပေး အဆင့်မက ရဲတပ်ဖွဲ့ ၏ အမာခံ တည်ဆောက်ထားခြင်း လည်းဖြစ်သည်။

ပါပလေကာ ကားအနီလေး သည် သယ်န်းကျွန်းမှ ကမာရွတ် အဝေးပြေးဝင်းဆီသို့ အမြန်နှုန်းဖြင့် ပြေးနေသည်။ အဆိုပါကားဝင်းနား ရောက်သောအခါ နေ့ခင်း (၁)နာရီ ထွက်သော မကွေးအမြန်ဟီးနီး ကား တစ်စီးထွက်လာသည်။ ကား ချင်းရှောင်စဉ် အရှုတ်က လှမ်း ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ဆရာဦးသန်းထွန်း အခု ထွက်သွားတဲ့ကားပေါ်မှာ အောင် စစ်ချီပါသွားတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ရ မလဲ”

ကားနံပါတ် မကြည့်လိုက်ရ သဖြင့် နယ်ထိန်းအရာရှိက ကမာ ရွတ်မြို့မရဲစခန်းသို့ ကားမောင်း ခိုင်းခဲ့သည်။ စခန်းရုံးခန်းထဲ ဝင်ပြီး ဂိတ်သို့ဖုန်းဆက်မေးရာ

မကွေး ထွက်သော ကားနံပါတ်ကို သိခဲ့ရ သည်။

တစ်ဖန် ထောက်ကြန့်မြို့မရဲ စခန်းသို့ အဆိုပါမကွေးကားကို ခေတ္တတားထားရန်နှင့် နောက်မှ လိုက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းဖြင့် အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

အရှုတ်ကို ထောက်ကြန့်သို့ ဆက်မောင်းရန်ပြောဆိုရာ အရှုတ် က သူနားလည်ကြောင်း ပြောဆို ပြီး ပါပလေကာကားလေးကို အရှိန်မြှင့်မောင်းပါတော့သည်။

ဆရာတင်သိန်းက လူအား လုံး နံနက်မိုးလင်းကတည်းက ဘာ မျှမစားရသေးသဖြင့် ဆင်မလိုက် တွင် ဝက်သားပေါက်စီ အလုံး၂၀

ဝယ်တင်ခဲ့သဖြင့် ကားသွားရင်း စား သောက်ဗိုက်ဖြည့်ကြသည်။ အရှုတ် မှာမူ ဝက်သားမစားသဖြင့် မစား ရပါ။

ထောက်ကြန့်မြို့မရဲစခန်းရှေ့ တည့်တည့်တွင် ကားရပ်လိုက်၏။ ခရီးသည်တင်ကားလည်း ရပ်ထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထောက် ကြန့်စခန်းမှူးက နယ်ထိန်းအရာရှိ ကို တန်းဆူသည်။ တယ်လီဖုန်း ဆက်ရာတွင် သတင်းအကုန်မပေး သဖြင့် ဆူခြင်းဖြစ်သည်။

ကျောင်းဆင်းဘက် သူငယ် ချင်းများဖြစ်၍ ရင်းရင်းနှီးနှီးပြော နေကြခြင်းဖြစ်၏။ ကားကို ရဲမှ တားစဉ် လူတစ်ယောက်ဆင်းပြေး

ခြင်း၊ မသင်္ကာသဖြင့် ကားလမ်း တစ်ဖက်သို့ လိုက်ဖမ်းခဲ့ ရရာ အောင် စစ်ချီဆိုသူဖြစ်နေကြောင်း သူ့ကို စစ်ဆေးရာ ရတနာပစ္စည်း များပါ တွေ့၍ ထောက်ကြန့်စခန်း အချုပ် ခန်းထဲ ထည့်ထားပြီးဖြစ် ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

“သူငယ်ချင်းကို အဲဒီလိုလုပ် ဖို့ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပဲလေ”

“သေတော့မယ် သန်းထွန်း ငါမလုပ်မိရင် အောင်စစ်ချီဆိုတဲ့ ကောင် လစ်ပြီ”

“အေးပါ သူငယ်ချင်း၊ ကျေး ဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါ နေ့လယ်စာ ကျွေးပါ့မယ်၊ မစားရ သေးဘူး မဟုတ်လား”

တရားခံထံမှ ရတနာပစ္စည်း များကို သက်သေနှစ်ယောက် ရှေ့တွင် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်း ခဲ့သည်။ အောင်စစ်ချီအား ချုပ် နောင်ပြီး ထောက် ကြန့်“လမ်း ဆို”စားသောက်ဆိုင်တွင် ထမင်း သွားစားကြသည်။

ယနေ့မင်္ဂလာ တောင်ညွန့်မြို့ နယ်တရားရုံးတွင် လူများပိုစည် ကားနေ၏။ အောင်စစ်ချီအမှုကို နေ့လယ် ၂ နာရီမှခေါ်မည်ဟု

တရားသူကြီးက ပြောထားသည်။
စွဲချက်တင်မည်ဖြစ်၏။ ဥပဒေ
ဝန်ထမ်းမှ လူသတ်မှုစစ် ဆေး
နေချိန်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်အားနေ
သည်။

“အောင်စစ်ချီ အမှုပြီး
သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ
မမြစန္ဒာ”

“ကျွန်မကတော့ အောင်
စစ်ချီကို တကယ် သံယောဇဉ်ဖြစ်

ကျွန်တော် တွေးထားပြီးဖြစ်သည်။
ယနေ့ အောင်စစ်ချီကို လာတွေ့
ခြင်းသည် အိမ်ကမသိအောင်
လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့
သည်။

ရုံးတွင်းလက်ဖက်
ရည်ဆိုင်တွင် ကျွန်
တော် ဘလက်
ကော်ဖီမှာ သောက်
နေခဲ့သည်။ အနားရို
ထိုင်ခုံတွင် မမြစန္ဒာ
လာထိုင်သဖြင့် အံ့
အား သင့်မိသည်။

“အောင်စစ်ချီကို
ဒီနေ့အမိန့် ချမှတ်
ဟုတ်လား ဆရာ”

“စွဲချက်တင်သင့်
မတင်သင့် ဆိုတော့
အမိန့်ချမှတ်မဟုတ်
သေးပါ ဘူး”

မမြစန္ဒာက
စကားပြောရင်း ညွှန်
ခံနေသဖြင့် ပေါင်
မုန့်ထောပတ် သုတ်
တစ်ချပ် စားခဲ့သည်။

အောင် စစ်ချီကို ထမင်းထုပ်ပေး
ခဲ့ရာ ကျွန်တော့်ကို အကျိုး
အကြောင်း မေးကြည့်ပါလားဟု
ပြောလိုက်၍ လာရောက်မေးမြန်း
ကောင်းပြောနေခြင်းဖြစ်၏။

နေမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုဖြစ်မှု
ကျူးလွန်တဲ့ သူကို ဘယ် မိဘက
လက်ခံမှာလဲ ဆရာ”

မမြစန္ဒာတို့ဇာတ် လမ်းက
ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်လာမည်ကို

အမှုစီရင်ချက်
ချလျှင် ခေါ်ပြော
ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို
တောင်းပန်သဖြင့်
ကျွန်တော်က ထူး
ခြားလျှင် အချိန်မီ
အသိပေးမည်ဟု
ကတိပေးလိုက်သည်။

၂နာရီကျော်
သည်နှင့် အောင်
စစ်ချီအမှု ရုံးထုတ်ခဲ့
သည်။ စွဲချက်
တင်သင့်/မတင်သင့်
ကို စီပီအိုအား
လျှောက်လဲချက်
ပေး ခိုင်းသဖြင့် ရုံး
တွင်စစ်ဆေးပေါ်
ပေါက်ချက်များကို
အကျဉ်းချုပ် ကျွန်
တော်တင်ပြလိုက်

သည်။
စွဲချက်အမိန့်ချမည်ဖြစ်၍
တရားခံအား မတ်တတ်ခံစားခိုင်း
သည်။ တရားသူကြီးက စွဲချက်နှင့်
ပတ်သက်၍ တောက်ထွက်မှုပေး

မဟုတ်ဘဲ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၈အရ စွဲချက်တင်သည်။ တရားခံ အပြစ်ရှိ/မရှိ တရားရုံးက မေးမြန်းရာ အောင်စစ်ချီက ခိုးယူမိ၍ အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံလိုက်သည်။

တရားရုံးအမှုသဘောမှာ စွဲချက်ကို ငြင်းကွယ်ကာ ပြန်ခေါ်သက်သေများ စစ်ဆေးခြင်း၊ ကိုယ်တိုင်အစစ်ခံခြင်း၊ တရားခံပြသက်သေများ တင်ပြ စစ်ဆေးခြင်းဖြင့် ထုချေ နိုင်သည်။ ရုံးချိန်းများစွာ ရုံးထွက်နိုင်သော အခွင့်အရေးရှိပါသည်။

သို့ရာတွင် တရားခံ အောင်စစ်ချီကအပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံလိုက်သဖြင့် တရားရုံးမှ အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်-

“တရားခံ အောင် စစ်ချီ၊
(ဘ) ဦး---၊ အသက်(၂၁)နှစ်သည် အခင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် ယာဉ်မောင်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေရာမှ ခွင့်သွားမည် ဟုပြောဆို ထွက်ခွာသွားပြီး နောက် ၁၂-၇-၁၉၈၂ ဇူလိုင်လ အတွင်း လာရောက်ကာ စိန်၊ မြနှင့် ရွှေထည်ရတနာပစ္စည်းများ တန်ဖိုး (၁၁)သိန်းဖိုးယူဆောင် သွားခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၃)နှစ်ကျခံ စေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်”

တရားရုံး ပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ တရားခံများအားလည်း ရဲစခန်း၊ ရုံးထုတ်အချုပ်ထဲသို့ ပြန်၍ သွင်းလိုက်သည်။ အမှုသည်များ၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ်များလည်း ထွက်ခွာသွားကြသည်။

ကျွန်တော်လည်း စီပီအိုရုံးခန်းတွင် ရဲစက္ကူနှင့် ရုံးချိန်းမှတ်တမ်းစာအုပ်များ ပြန်ထားသည်။ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံတွင်လည်း ယနေ့စွဲတင်သောအမှု၊ ပြီးပြတ်သော အမှုအခြေအနေများကို ဝင်ရောက်ရှင်းလင်း တင်ပြရသည်။

တရားရုံးအမှုသဘောမှာ
စွဲချက်ကို
ငြင်းကွယ်ကာ
ပြန်ခေါ်သက်သေများစစ်ဆေးခြင်း၊
ကိုယ်တိုင်အစစ်ခံခြင်း၊
တရားခံပြသက်သေများတင်ပြ
စစ်ဆေးခြင်းဖြင့်
ထုချေနိုင်သည်။
ရုံးချိန်းများစွာ
ရုံးထွက်နိုင်သော.....

ရမန်စာနှင့် ထောင်ကျ
ဝရမ်းများယူရန် ကျွန်တော်
တရားရုံးထဲ နောက်တစ်
ခေါက်ဝင်သွား သည်။ တရားရုံး
ထဲတွင် ထိုင်၍ တရုပ်ရှုပ်ငိုမန
သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရ
သည်။ တခြားသူ မဟုတ်။
မမြစန္ဒာ ဖြစ်ပါ
သည်။

“မမြစန္ဒာ
တရားခံက ဝန်ခံ
လိုက်လို့ တစ်ခါ
တည်း အမိန့်ချ
လိုက်တာပါ။
စိတ်မကောင်း
ဖြစ်မယ်ဆို ဖြစ်
နေမှာပေါ့ လေ”

“ဆရာဦး
တိုးမြင့်၊ ကျွန်မ
တော့ ဒုက္ခ
ရောက်ပါပြီရှင်”

ကျွန်တော် ဘယ်လို
စကား ဆက်ပြော၊ နှစ်သိမ့်ရမည်
မသိ၍ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

“အောင်စစ်ချီကို နှုတ်ဆက်
ပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း၊ သူ့ကို နှုတ်
ဆက်တာထက် အရေးကြီးတဲ့
စကားမှာ လိုက်ဖို့လိုဦးမယ်”

“မှာချင်ရင် သူ့ဆီလိုက်ပို့ပေး
မယ်လေ၊ ပြန်ထုတ်လို့တော့ မရ
တော့ဘူး”

“လူတွေနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး”
ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်
အောင် ဖြစ်ရပြန်ပါသည်။ သို့ရာ

သည်။
“အောင်စစ်ချီ ထောင်က
ထွက်ရင် ငါ့ဆီကို မလာဘဲမနေနဲ့၊
နင်နဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်က သုံးလရှိနေ
ပြီ၊ နင့်ကလေး နင်လာခေါ်၊ ကြား
လား”

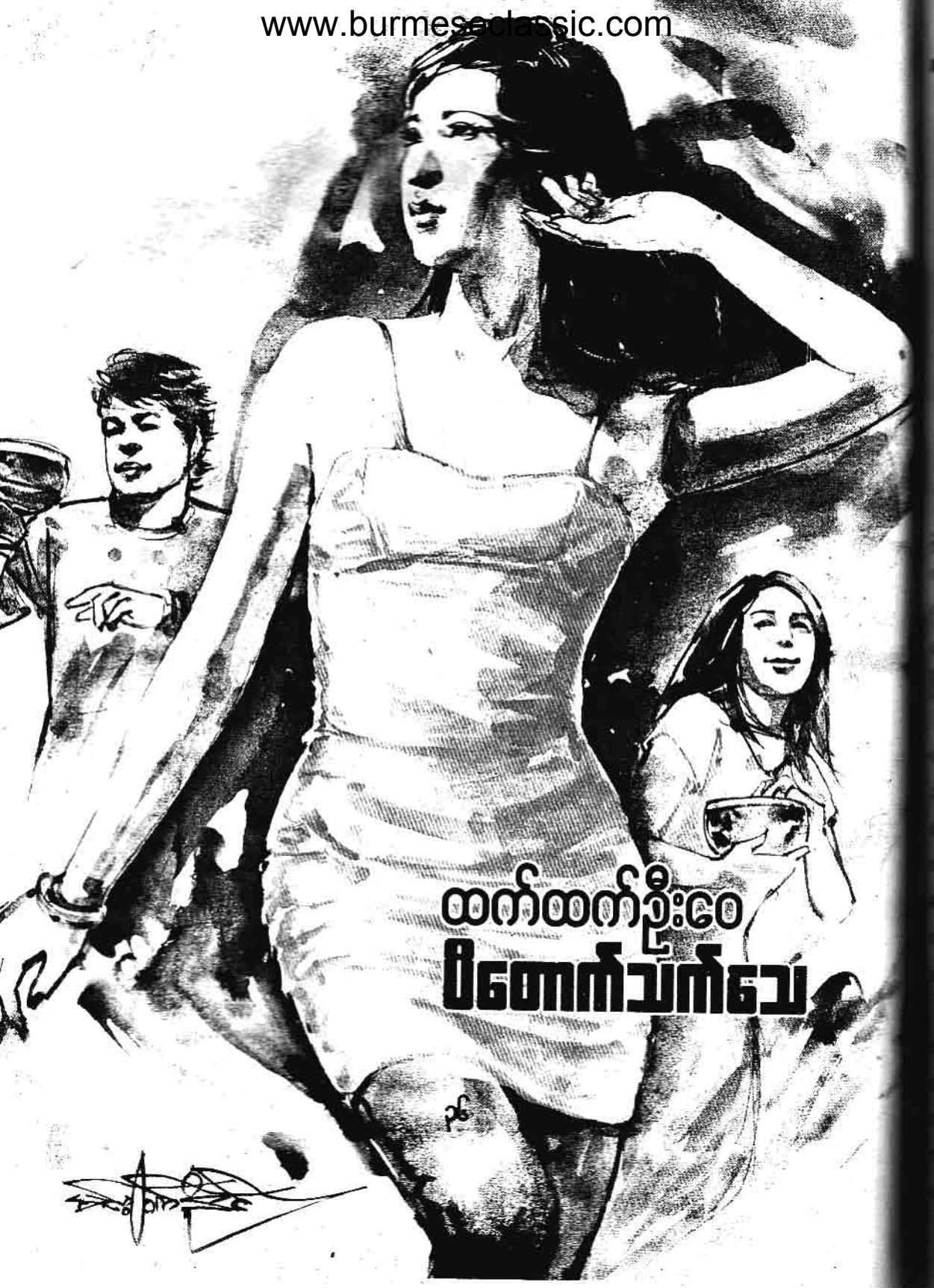
အင်းစိန်ထောင်ပို့မည့်
ကား ပြာကြီးရောက်လာသည်။
အောင် စစ်ချီအား အချုပ်ခန်း
ထဲ ပြန်လည် သွင်းခိုင်းခဲ့
သည်။ မမြစန္ဒာက
လည်း ကျွန်
တော့်ကို ကျေး
ဇူးတင်ကြောင်း
ပြောဆိုကာ မျက်
ရည်စများနှင့်
အိမ်ပြန်သွားခဲ့သည်။
ထောင်ကျတရားခံနှင့်ရ
သည့် ကိုယ်ဝန်ကိစ္စကို မိဘများ
နှင့် ဘယ် လိုရင်ဆိုင်မလဲဆို
တာတွေ၊ သောက၊ ပရိဒေဝတွေ
ကျွန်တော် မမြစန္ဒာကို မေးမြန်း
ဖို့ စဉ်းစားမိ သော်လည်း သူ့ကို
အားနာနေမိ သောကြောင့်
တစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်ခဲ့ပါ။

(နာမည်တူနေလည်း သတ်
ဆိုင်ခြင်းမရှိပါ။)

မည်သူမပြု မိမိကသာ
ထိုက်ထိုက်

တွင် အချိန်ကလည်း သိပ်မရှိတော့
သဖြင့် ရုံးထုတ်အချုပ်ခန်းသို့ မမြ
စန္ဒာအား ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ကင်း
မှူးကိုပြော၍ အောင်စစ်ချီကိုအပြင်
ထုတ်ပါသည်။ လူရှင်းရာနေရာ
လေးတွင် စကားပြောခွင့်ပေးလိုက်

ထက်ထက်ဦးဝေ
ပိတောက်သက်သေ

ပိတောက်သက်သေ

ထက်ထက်ဦးဝေ

ကျွန်မက သင်္ကြန်ချိန်ဆို စိတ်
ညစ်နေမိသည်။ သင်္ကြန်တွင်းတွင်
ကျွန်မက တရားစခန်း အမြင်နေ
ကျဖြစ်ရာ ယောက်ျားအား
အားခွဲရမည်ကို စိတ်မချ
ဖြစ်နေရ၏။

“ထားခွဲလိုက်စမ်းပါ
အယ်၊ သူ့ ဘာသာသူ
ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ကိုယ့်
အမ်းကိုသာ ဖြောင့်ဖြောင့်
အန်းတန်းသွား၊ ရှင်သေ
နှင့် ကိုယ့်နောက်ပါမယ့်
အမ်းကိုသာ လျှောက်စမ်း
ပေါ့”

“ဒီကောင်က ဇရို
ဘာ ရှင်လည်းအသိ၊
အိလျက်နဲ့ယူတာ ရှင့်
အမှားပဲ၊ အခုပဲ အိမ်ထောင်သက်
အုံးနှစ်ရှိပြီ၊ တို့ထက် ရှင်က ပိုသိ
ပါ”

သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်မကို
အမြဲတမ်း ပြောတတ်ကြသည်။ သူ
တို့ဘဝတွေကို ကျွန်မက အားကျ
မိ၏။ ကြည့်လေ.....မိန်းမဖြစ်သူက
တရားစခန်းသွားလျှင် သားသမီး

လျှင် သူ့ခင်ပွန်းက ကလေးများ
ခေါ်သွားပြီး သူ့အမေအိမ်တွင်
သွားနေပေး၏။ သည်တော့ စိတ်
မချစရာမရှိပေ။ မာချိုဆိုလျှင်
လည်း သူ့ခင်ပွန်းကို ရဟန်း
ဘောင်သို့ ကြိုတင် ဝတ်
ပေးလိုက်၏။ ဤမျှ
ယောက်ျားအပေါ် မီးသေ
သူပင်။ ကျွန်မ၏ခင်ပွန်း
ကိုဘုန်းမှာတော့.....

“ဘာ.....တရားစခန်း
လိုက်ဝင်ဖို့ ဟုတ်လား၊
ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ပျင်းစရာ
ကြီး၊ ငါ့ဘာသာငါ အမြည်း
လေးစားလိုက်၊ ဘီယာ
နဲ့အရက် လေးသောက်
လိုက်နဲ့ ဘယ်လောက်
ဖိမ်ကျသလဲ၊ မင်းမရှိတော့
နားအေးတာပေါ့ကွာ”

“ဟင်း.....ရှင်တစ်ယောက်
တည်း အိမ်ထဲမှာ သေနေမှာမို့လို့
ရှင့်၊ သိလား”

တွေကို ထိန်းကျောင်းရင်း ကျန်ရစ်
ခဲ့ကြ၏။ အပျိုမများကိုတော့
ကျွန်မက မပြောလိုပေ။ တင်ဇာဆို

“သေလည်းအေးတာပေါ့ကွာ၊ ဒါမှမင်းလည်း နောက်လင်ရတာပေါ့”

ကိုဘုန်းက ဘီယာနှင့် အရက်ကို မိန်းမထက် ပိုချစ်၏။ ဘီယာနှင့် အရက်သည်သာ သူ၏အဖော် အစစ်ဖြစ်သည်ဟု ကြွေးကြော်ထား သည်။

“သူတို့ကပဲ ငါ့အပေါ် သစ္စာ ရှိကြတယ်၊ ငါက နည်းနည်း သောက်သောက်၊ များများသောက် သောက် မူးလောက်အောင်သစ္စာ ရှိတယ်၊ မပြောင်းလဲဘူး၊ မိန်းမက ခဏခဏ ပြောင်းလဲတတ်တယ်၊ ပွစိပွစိ ဆူတတ်တယ်၊ အခုချစ် လိုက်၊ အခုမုန်းလိုက်နဲ့”

ကိုဘုန်းသည် အရက်သမား ဖြစ်မည်မှန်း ကျွန်မက ကြိုသိခဲ့ လျှင် သူ့ကိုယူခဲ့မိမည်မဟုတ်ပါ။ ဟန်ဆောင်ကောင်းသောယောက်ျား အကြောင်းကို ကျွန်မက နောင်မှသိ ခဲ့ရ၏။ သည်တော့ သူ့လခဟူသည် ကျွန်မသုံးခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ ကျွန်မ၏ ဝင်ငွေလေးနှင့် နေထိုင်စားသောက် ရင်း အခြေအနေမပျက် နေခဲ့ရ၏။ သို့ပေမယ့် မိန်းမသားတစ်ယောက် ၏ဝင်ငွေနှင့် အိမ်ထောင်တစ်ခုအား ကြာရှည်ရပ်တည်စေနိုင်ခြင်းမရှိ ကြောင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင် သိသွား ရ၏။

“သမီးရယ် ညည်းမလည်း

လင်သာရတယ်၊ ဘယ်မှာလဲ အိမ် ပိုင်၊အိုးပိုင်၊ ရွာမှာ ဒေါ်အေးမိသမီး အိမ်ထောင်ကျပြီး သူ့ဌေးဖြစ်နေပြီ လားတဲ့၊ အမေ ဘယ်လိုပြောရ မလဲအေ၊ သမက်က အရက် သမားဆိုတာသာ သိသွားရင် ဘယ် လောက်ကဲ့ရဲ့လိုက်ကြမလဲ ကွယ်”

ကျွန်မက အမေထက်ပိုစိတ် ညစ်ရသူပါ။ နေ့တိုင်းအရက်ကို အဖော်ပြုနေသည့်ယောက်ျားကို ကျွန်မက နားပူနားဆာလုပ်နေရင် ကျွန်မပဲ ရောဂါတိုးပြီး သေသွား ပေတော့မည်။ သူ့လစာဆိုသည် ကျွန်မနှင့် လားလားမျှမဆိုင်သည့် ဇနီးဖြစ်နေမှန်း အမေသာသိသွား လျှင် ကျွန်မကို သနားပြီး အိမ်ပြန်

ခေါ်ပေလိမ့်မည်။
ကိုဘုန်းက အရက်ကို လူမှ သိစကတည်းက စတင်သောက် သည်ဟု သိခဲ့ရ၏။ ကိုဘုန်း ပထွေးက သူ့ဘဝကို ဖျက်ဆီး လိုက်သလို သူ့အမေလည်း သူ့ ကိုအရက်တိုက်နေသည့်ယောက်ျား အား မပြောမဆိုရပေ။ သို့ပေမယ့် ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်တစ်ခုရအောင် ပညာသင် မေးခဲ့ သည်ကို ထေ ကျေး ဇူးတင်မိပါ၏။

“ရှင့်ကို စေတနာနဲ့ပြော ထ နော်၊ ဒီအရက်တွေချည်း လူမှ မသိအောင် သောက်မနေနဲ့၊ မြန် မြန်သေသွားလိမ့်မယ်”

“အိမ်မှာနေရတာ ဇိမ်နိုး ဘူးကွာ၊ တောက်.....”

“ဒါက ဘယ်ကိုသွားဦးမှာလဲ၊
ဘာလုံးပွဲကိုလား”

“သီလည်း မေးမနေနဲ့တော့
ဘွား”

“ရှင် လောင်းမလာနဲ့ဦးနော်”
ကျွန်မက မည်သို့ပင် ပြော
နေပါစေ ကိုဘုန်းတစ်ယောက်
ဘာလုံးပွဲလောင်းဦးမည်ကို သိနေ
၏။ သူလောင်းလာသမျှ ကျွန်မက
ပဲ ဒိုင်ခံရှင်းပေးနေရသည်။ ဤမျှ
ခိန်းမအပေါ် ထောက်ထားညှာတာ
မရှိသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်
၏။ သူ မိန်းမယူသည်မှာ ကျွန်မ

အား ခိုင်းနွားတစ်ကောင်ဟုများ
ထင်မှတ်ထားသည်လားမသိပေ။
ကြာတော့ စိတ်ညစ်ရသူက ကျွန်မ
ပါ။

“ဟင်း...ဘယ်လိုစရိုက်တွေ
မှန်း မသိပါဘူး။ သူတို့နေတဲ့ရွာက
အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ ကြက်
တိုက်၊ မိန်းမလိုက်စားတဲ့အပြင် နှစ်
လုံး၊ သုံးလုံး၊ တစ်လုံးတွေပါ
လောင်းကြတာ၊ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါတို့
မြို့မှာရောက်နေလို့ တော်သေးတာ
ပေါ့”

သို့ပေမယ့် ကိုဘုန်းက မြို့
နယ်ရုံးတစ်ရုံးတွင် အလုပ်ရခဲ့၍
လိုင်းခန်းနှင့် နေခဲ့ရသည်။ အိမ်
လခ မရှိသည်ပဲ တော်သေး၏။
ကျွန်မကတော့ တခြားမြို့နယ်မှ
ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ဖြစ်၏။
ကျွန်မတို့နှစ်ဦးလစာနှင့် အိမ်ငှား
နေရလျှင် မလွယ်ပေ။ ထမင်း
ကြမ်းခဲ ယပ်ခတ်စားရပါမည်။
မရှိသည့်ကြားထဲ ယောက်ျားက
ပြောမရသဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ
စိတ်ဆင်းရဲနေရသည်။

“ရှင့်ကို နားလည်အောင်
ဘယ်လိုပြောရမလဲဟင်၊ ဒီဘော
လုံးကို မလောင်းပါနဲ့လို့ပြောနေတာ
မရဘူးလား၊ အခုပဲ ရှင်လောင်းခဲ့
တာ သိန်း ၂၀ တဲ့၊ ကျွန်မ ဘယ်
လိုလျော်ပေးရပါမလဲရှင်၊ ကျွန်မမှာ
ငွေမရှိဘူး”

“မင်းဝတ်ထားတာ ဘာတွေ
လဲ၊ ရွှေအစစ်တွေ မဟုတ်ဘူးလား၊
ရောင်းပြီးပေးလိုက်ပေါ့ကွ”

“ဘာ.....အဲဒါ ရှင်ဆင်ပေး
ထားလို့လားဟင်.....”

“မသိဘူးကွာ.....မသိဘူး”

ကျွန်မမှာရှိသည့် ပစ္စည်းများ
မှာ သူဖြုန်းတီးပစ်သည်နှင့် ကုန်ရ
တော့ပေမည်။ မိဘအမွေအနှစ်
အပြင် ကျွန်မ၏ ချွေးနီစာနှင့် စု
ဆောင်းဝယ်ထားသည်မှာ သူ့
အတွက်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ကြွေး
ပူအတွက် ကျွန်မက လတ်တလော
ဖြေရှင်းပေးရန်မှာ ထိုပစ္စည်းများ
သာရှိနေသည်။ ကိုဘုန်းက ကျွန်မ
ပစ္စည်းများကို မြင်နေရ၍ တမင်
ပင် ဖြုန်းပစ်နေမှန်း အစက မသိ
ခဲ့ပေ။

“ဟင်း.....လိုတဲ့ငွေကို အမေ့
ဆီက ချေးရတော့မှာပဲ၊ အမေမေး
ရင် ငါဘယ်လိုဖြေရပါမလဲနော်”

ကျွန်မ၏သောကကို ကိုဘုန်း
က မသိပေ။ သူ့မှာ အလုပ်ကပြန်
သည်နှင့် အရက်ပုလင်းနှင့်အမြည်း
ကိုကိုင်ကာ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်သွား
တော့သည်။ ဘောလုံးပွဲ လောင်း
ကြွေးငွေကို လျော်ပေးပြီးပြန်တော့
လည်း.....

ကျွန်မမှာရှိသည့်ပစ္စည်းများမှာ
သူဖြုန်းတီးပစ်သည်နှင့်
ကုန်ရတော့ပေမည်။
မိဘအမွေအနှစ်အပြင်
ကျွန်မ၏ချွေးနီစာနှင့်စု
ဆောင်းဝယ်ထားသည်မှာသူ့
အတွက်ဖြစ်နေ၏။
သို့သော်ကြွေးပူအတွက်
ကျွန်မကလတ်တလော
ဖြေရှင်းပေးရန်မှာ

“ရှင် နေ့လယ်က ဟို ကောင်မ လာခေါ်သွားတယ်ဆို”

“ဟ.....သတင်းက မြန်လှ ချည်လား၊ ဟုတ်တယ်ကွာ၊ မိချို က ငါတို့ရွာကပဲ၊ လက်ဖက်ရည် ဆိုင်သွားထိုင်ပြီး စကားတွေပြော ကြတယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

အမှားလုပ်သူက ပြန်ပြီး ဒေါသ ထွက်ပြနေပြန်သည်။ ကျွန်မက သူ့ကို သဝန်တိုစိတ်ဖြင့် ပြောနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ သန်းသန်း ချိုက အိမ်ထောင်သည်။ ရွာတွင် သူ့ယောက်ျား ကျန်ခဲ့၏။ သူမက အပျိုရှုံးအောင် ပြင်ဆင်ပြီး ငွေကြေးချေးငှားတတ် သည် မိန်းမလည်တစ်ယောက် ဖြစ် နေသည်။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ မိန်းမပေးဖို့ တော့ နှမြောတွန့်တိုနေတယ်၊ တခြားကောင်မတွေဆိုရင်တော့ အိတ်ထဲကထုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပဲ၊ ဒါ ကြောင့်မို့ အဲဒီတော့သူမက ရှင့်ဆီ ရောက်လာတာပေါ့၊ ညပြု၊ ခွဲပြပြီး ညာစားနေတာလေ”

“ငါ့ဘာသာ ဘာလုပ်လုပ် မင်းတားစရာမလိုဘူးကွ”

“ဪ...တော်ကြာ ပြဿနာ ဖြစ်လာရင် လာဦးမယ်၊ ဒီမှာနေနီ တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ်၊ ကျွန်မမှာ လျော်စရာ ဘာမှမရှိ တော့ဘူး၊ အကြွေးတွေနဲ့ ရှင်နိုင်

စက်လို့ ဆပ်နေရတယ်၊ နည်းနည်း ပါးပါး ပြန်ထဲကြည့်ဦးမှပေါ့၊ ကျွန်မ ကို ဘာကြောင့် ရှင်ယူထားရတာ လဲဟင်”

“အေး...ပျိုကို ငါ့မိဘတောင် မနိုင်လို့ လွှတ်ထားတာ၊ ဒီတော့ မင်းကိုယူဦး ငါ့ဒဏ်တွေ ခံခိုင်းဖို့ ပေါ့ကွာ”

“ဘုရား...ဘုရား၊ ရှင် တကယ် ပြောနေတာလား”

ကျွန်မက ကိုဘုန်းစကားကို အံ့ဩသွားမိ၏။ တကယ်ပြောနေ သည့်အတွက် မယုံစရာမရှိပါ။ သည်လိုဆိုလျှင် သူသည် ကျွန်မ ကို သူ့ကျေးကျွန်အဖြစ် သတ်မှတ် ထားပေမည်။ ယောက်ျားအဖြစ် စိတ်ထဲတွင် မသတ်မှတ်ချင်တော့ ပေ။ ကျွန်မဘက်က စိတ်ပျက်ခြင်း များဖြင့် သူ့အား နာကြည်းသွားရ သည်။ ပို၍နာကြည်းစရာကောင်း သည်က.....

“မစိုး ခင်ဗျားယောက်ျားကို ဒီအတိုင်း လွှတ်မထားနဲ့ဦးလေ၊ ဟို မိန်းမနဲ့ တည်းခိုခန်းကို အမြဲသွား တတ်တယ်နော်”

“ဟင့်အင်း၊ သူစိတ်ချမ်းသာ သလို နေပါစေတော့ရှင်၊ သူက ပြောလို့မရတဲ့ အတန်းအစားထဲက ပါ၊ ကျွန်မ မတုန်လှုပ်တော့ပါဘူး”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဗျာ၊ တင်း လွန်းရင် ပြတ်တယ်တယ်”

ကျွန်မက ဟားတိုက်ရယ် မော လိုက်မိတော့သည်။ ကျွန်မကို ပြတ်စဲဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြောပြပြီး သားပါ။ သူက အပြင် တွင် ဘယ်လောက် ရှုပ်ရှုပ်အချိန်တန် လျှင် အိမ်ပြန်လာ၏။ သူ့တွင် ရှိသမျှငွေမှာ သန်းသန်းချီနုတ် ကုန်နေတော့သည်။

“ဟင်.....အိတ်ထဲကငွေတွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ”

ကျွန်မအိတ်ထဲတွင် ထည့် ထားသည့် ဈေးဝယ်ရန်ငွေတစ် သောင်းမှာ ပျောက်နေ၏။ သူက ရေချိုးခန်းထဲမှ မထွက်ပေ။ သည် တော့ သူထားတတ်သည့်နေရာ အား ကျွန်မက ရှာလိုက်သည် နောက် ပျောက်ဆုံးသွားသော ငွေ တစ်သောင်းက ထွက်လာ၏။ သည်တော့ မသိချင်ယောင်ဆောင် ကာ ပြန်ယူထားလိုက်ပြီး ရုံးသို့ ထွက်လာရတော့သည်။

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် မလွယ် တော့ဘူး၊ အိမ်မှာ အိမ်တွင်းသူနဲ့ တော့ရှိနေပြီ၊ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သတ် ထားရတော့မယ်”

ကိုယ့်အိမ်တွင်းရေးအကြောင်း ကို ပတ်ဝန်းကျင်က သိကြလျှင် ရှက်ဖို့ကောင်းပေမည်။ ဪ... ကျွန်မဘဝက အရက်သမားမယား ဖြစ်ရသည့်အပြင် သူခိုးမယား ဖြစ်ရမည်ဆိုလျှင် ရင်နာဖို့ကောင်း

ပေမည်။ ကျွန်မ စိုးရိမ်မိသည်က ကိုဘုန်းတစ်ယောက် ငွေနှောက် လိုက်ရင်း သန်းသန်းချို၏ ရမ္မက် နွဲ့ထဲတွင် နစ်မြုပ်မည်ကို တွေးပူမိ ၏။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူ့ချေး ငှားထားသည့် ကြွေးရှင်များက ကျွန်မထံသို့ ရောက်လာကြတော့ သည်။

“မစိုးဆီက တောင်းဆိုလို့ပါ။ သူက ခင်ဗျားရဲ့ခင်ပွန်းမဟုတ် လား” -

ကျွန်မအဖို့ ငြင်းစရာစကား မရှိတော့ပေပြီ။ သည်တော့ သူ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ကျွန်မက ငွေ ကြေးကို ရှာဖွေပေးဆပ်ရတော့၏။ နေ့ပြန်တိုးနှင့် ချေးငှားရသည်လည်း ရှိသည်။ ကျွန်မအဖြစ်ကို သူက မသိသည့်အပြင် ဥပေက္ခာစိတ်ဖြင့် အသောက်အစားကမပျက်ပေ။

“ဪ.....ကိုယ့် ဇနီးတစ် ယောက်ကို ရှာဖွေမကျွေးတဲ့အပြင် အဆင်ပြေလှဲလားဆိုတဲ့စကားလေး တစ်ခွန်းတောင် မဟပါလား။ တော် တော်နေစိမ့်တဲ့ ယောက်ျားပဲ”

အိမ်ထဲတွင် အရက်ပုလင်း၊ ဘီယာပုလင်းလေးထောင်နေလိုက်၊ အပြင်တွင် သန်းသန်းချိုနှင့်သွား လာလိုက်နှင့် ကျွန်မမှာ ခံပြင်းမိ၏။

“ရှင်ကြိုက်သလိုလုပ်နိုင်တယ် တဲ့ဘုန်း၊ ကျွန်မရဲ့ဝဋ်ကြွေးပါပဲ။ ရှင် နွဲ့ကံကုန်ရင်တော့ ကျွန်မက ရှင့်

ဝဋ်တွေ ကုန်ပါပြီရှင်”

ကျွန်မက လင်ဆိုးမယား တဖားဖားဖြစ်နေရသည်။ ညတိုင်း တွင် မျက်ရည်ကို အဖော်ပြုကာ ပေးဆပ်ရမည့် အကြွေးများအတွက် ရင်ပူနေရ၏။ အမေ့အကြွေးကို မဆပ်နိုင်လောက်အောင် တခြား အကြွေးများက ကျွန်မအား နှိပ်စက် နေကြသည်။ သည်တော့ ဒီကယူ၊ ဟိုကိုပေးဖြင့် အကြွေးသံသရာထဲ မှ ကျွန်မက ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ ပေ။

“မစိုး ခင်ဗျားယောက်ျား တော့ ပြဿနာတက်ပြီဗျာ”

“ရှင်.....ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မြန်မြန်လာဗျာ၊ တော်ကြာ အချုပ်ထဲရောက်မှ ဒုက္ခဖြစ်ဦးမယ်၊ သူတို့ကို ပြေပြေလည်လည် ညှိ နှိုင်းကြဖို့ ခေါ်ထားတယ်ဗျာ၊ ဒါပေ မဲ့ ခင်ဗျားလည်း စိတ်လျှော့နော်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားယောက်ျားက ဖောက်ပြန်ခဲ့တာပဲ၊ လျော်ကြေး တော့ ပေးရလိမ့်မယ်”

“ရှင်.....လျော်ကြေး၊ ဟုတ် လား ဆရာ”

ကျွန်မက နားလည်သွားရ တော့သည်။ တစ်ပုလဲနဲ့နုပုဆင့် ဖြစ်ရသည် အပြင်

သန်းသန်းချိုအတွက် ပြဿနာ ဖြစ်မည်ကို သိနေ၏။

“သုနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အမျိုး သမီးခွဲယောက်ျားက ဖမ်းမိတာ လေး ဒီလောက်သွားလာနေမှတော့ ဗျာ ဒီသတင်းက သူ့ယောက်ျားဆီ ပြန်ရောက်လာမှာပဲပေါ့။ တောက လိုက်လာတာတဲ့။ ဗလတောင့် တောင့်နဲ့၊ တစ်ချက်ထိုးလိုက်ရင် ခင် ဗျားယောက်ျား တစ်သက်ပြန် ကုရမှာနော်”

“သေအောင်ထိုးလိုက်လည်း ပြီးရောပေါ့ ဆရာရယ်၊ ဒါမှ ကျွန်မ လည်း ဝဋ်ကုန်မှာ”

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကံတရား

အတိုင်း လူတွေက လိုက်ပါနေရ တာပဲပေါ့”

အစက ကျွန်မလည်း ကိုဘုန်း၏ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် တစ်ဖက်က တောင်းဆိုသည့် ငွေကြေးနှင့် သဘောတူလိုက်ရ၏။ နောက်မှသိရသည်မှာ ကိုဘုန်း အား ငွေညစ်ရန်ကြံစည်ပြီး သန်း သန်းချိုက အကွက်ဆင်လိုက်မှန်း သိခဲ့ရ၏။ ဤသည်ကို ကိုဘုန်းက မသိသော်လည်း သန်းသန်းချိုနှင့် ပတ်သက်မှုက ရပ်တန်းက ရပ် သွားရတော့သည်။ အရှုံးထဲက အမြတ်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့ပေ မယ့် စိတ်ညစ်ခြင်းဖြင့် သောက်

သည့်အရက်က နှစ်ဆတိုးလာ တော့၏။

“ယောက်ျား ရှင်လျှော့ သောက်ပါနော်၊ အလုပ်ထဲမှာလည်း ခဏခဏ လူကြီးက ဆူဆူပြော ပြောနဲ့၊ တော်ကြာ ရှင့်ကို အလုပ် ထုတ်ပစ်နိုင်တယ်နော်၊ လူကြီးကို ကျွန်မက အသနားခံထားလို့ပါ”

“တော်စမ်းပါကွာ၊ အလုပ်က ထုတ်လည်း ကောင်းတာပဲ၊ ဘယ် သူ့မှ အောက်ကျခံနေစရာမလို ဘူး၊ ငါ့ကို သူတို့ထုတ်ပစ်ရဲ ထုတ် ကြည့်လေ၊ တွေးသွားမှာပေါ့”

“ရှင်ကသာ ပြောနေနော်၊ မေတ္တာကို မစော်ကားနဲ့၊ ကျွန်မကို ကြိုက်သလိုစော်ကားလို့ရတယ်နော်၊ ကိုယ့်ကိုနားလည်ပေးသူတွေကို ရှင် မစ္စရိယစိတ် မထားနဲ့၊ ကံကြီးထိုက် လိမ့်မယ်”

ကျွန်မက ဘယ်လိုပြောပြော ကိုဘုန်းကတော့ သူ့စိတ်ဓာတ်ကို မပြုပြင်ပေ။ ကျွန်မမှာ တော်တော် လေး စိတ်ညစ်နေရသည်။ အရက် နှင့်မျက်နှာသစ်၊ အရက်နှင့် ညအိပ် သူအဖို့ နောက်ဆုံးတွင် ရောဂါတစ် ခုခုရမည်ကို ကြိုသိနေမိသည်။ ထင် သည့်အတိုင်းပင်။ ကိုဘုန်း၏မိုက် မှာ တစ်စထက်တစ်စ ဖောင်း ဖောင်းလာတော့၏။ ဆရာဝန်နှင့်ပြ ကြည့်သည့်နောက်.....

“အစ်မကြီးယောက်ျားမှာ

အသည်းရောဂါ ဖြစ်နေပြီဗျာ”

“ရှင်.....”

“ဓာတ်မှန်ရိုက်ထားတာကို ကြည့်လေ၊ အသည်းတစ်ခြမ်းက မည်းလိုက်လာပြီ၊ ပျောက်ဖို့မလွယ် တော့ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ကု လို့ရနိုင်မလဲ ဆရာရယ်”

“အရက်ကို လျော့သောက် ခိုင်းပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါဆိုရင် သက်တမ်း ကြာရှည်မယ်၊ ဆေးသောက် ဖို့တော့ ပေးလိုက်မယ် အစ်မကြီး”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ ကျေးဇူးအများ ကြီးတင်ပါတယ် ဆရာ”

သည်လိုသိရပြန်တော့လည်း ကျွန်မမှာ လင်သားဆို သည် သံယောဇဉ်ဖြင့် သူ့အတွက် ငဲ့ညှာ ရပြန်၏။ သူ့ရောဂါကို သူသိသည့် နောက် အနည်းငယ် ကြောက်သွား ပုံပါ။ သို့ပေမယ့် အရက်က သူ့အား နိုင်သွား၏။ အရက်မသောက်ရလျှင် ကတုန်ကယင်ဖြင့် ဂနာမငြိမ်တော့ ပေ။ အရက်ကို ချွေတာသောက် ရန် အရက်ပုလင်းအား ဝှက်ထား သော်လည်း လိုက်လံရှာဖွေနေ သည်မှာ သနားစရာဖြစ်နေသည်။

“မိန်းမ ငါ့အရက်ရောကွာ၊ ငါ့ တိုပေးပါ မိန်းမရာ၊ ငါ့အရက် မသောက်ရရင် မနေနိုင်တော့လို့ပါ တွာ”

“ရှင် လျော့မှဖြစ်မယ် ကို

သည်လိုသိရပြန်တော့လည်း
ကျွန်မမှာလင်သားဆိုသည့် သံယောဇဉ်ဖြင့်
သူ့အတွက် ငဲ့ညှာ ရပြန်၏။
သူ့ရောဂါကို သူသိသည့် နောက် အနည်းငယ်
ကြောက်သွား ပုံပါ။
သို့ပေမယ့် အရက်က သူ့အား.....

ဘုန်း၊ ဆရာဝန်က ရှင်ရောဂါကို ပြောပြထားပြီးပြီနော်၊ ကျွန်မက မတိုက်ချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်ကို ရောဂါမရစေချင်လို့ပါ”

“ငါ့ကို သနားပါ မိန်းမရာ၊ ငါ နေလို့မရတော့ဘူး၊ ပေးပါကွာ”

ကျွန်မသည် ယောက်ျားအား အရက်ပုလင်းကို ယူပေးရမလား၊ မပေးဘဲ ထားရမလား ဒွိဟဖြစ်မိ ၏။ ပေးပြန်လျှင်လည်း သူ့အား သေမင်းထံ တွန်းပို့သလိုဖြစ်ပေ မည်။ မပေးပြန်လျှင်လည်း ဝေဒနာ ကို ခံစားနေရပေမည်။ ကျွန်မအဖို့ မည်သို့ဆုံးဖြတ်ရပါမည်နည်း။ မဝေ ခွဲတတ်တော့ပါ။

“မိန်းမ ပေးပါကွာ၊ ငါ့ကို သနားပါနော်”

“ရှင် ကျွန်မရဲ့ဝဋ်ကြွေးကို လည်တာပဲ ကိုဘုန်း၊ ရှင်အပေါ်

နားလည်တဲ့ ဇနီးအပေါ် ရှင်ပြုမူခဲ့ တဲ့ လုပ်ရပ်က ရှင်ကို တန်ပြန် သက်ရောက်မှုပေးတာပဲ၊ ကျွန်မ လေ ရှင်ကို မမုန်းပါဘူး။ နာကြည်း မှုတွေနဲ့ ကျွန်မက ပေးဆပ်နေရသူ ပါ ကိုဘုန်း၊ ကဲ...ရော့...ရော့ ရှင် သောက်ချင်တဲ့အရက်”

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မက အရက်ပုလင်းကို ပေးလိုက်ရသည် အဖြစ်ပင်။ သူသည် ဘဝနေဝင် ချိန်သို့ တဖြည်းဖြည်းရောက်လာ နေပြီဖြစ်ရာ သူ့အား ကျွန်မတစ် ယောက်တည်း တွေးပူနေမည် မဟုတ်ပါ။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းတစ် ခုလုံးက သူ့အား စာနာစိတ်ဖြင့် နားလည်ပေးနေကြသည်။

“ဒီနှစ်သင်္ကြန်မှာ တရားစခန်းလည်း ဘယ်လိုမှ မသွားနိုင်တော့ဘူးကွာ၊ မင်းတို့ပဲ သွားကြပါတော့”

“အေးကွာ၊ ရှင်ကယောက်ျား

“အခုတော့ စိုးသန္တာက သူ့အတွက် အလိုအပ်ဆုံးဖြစ်နေပြီပေါ့နော်”

“တို့ သူ့ကို သနားတယ်ကွာ၊ အရင်ကတို့အပေါ် သူဘယ်လိုပဲ ရက်စက်ခဲ့ရက်စက်ခဲ့မေတ္တာတရား အပြည့်အဝရှိသူအတွက် ဥပေက္ခာစိတ် မထားရက်ပါဘူးကွာ”

“အေးလေ၊ သူ့အတွက် ရှင် ရိုနေမှ အဆင်ပြေမှာပေါ့၊ အခုဆို အလုပ်လည်း ခွင့်နဲ့နားထားရပြီဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ လူကြီးတွေက ခွင့်ပေးတာပါ။

သူ့လည်း အလုပ်မှ မလုပ်နိုင်တော့တာပဲလေ၊ ဆေးခွင့်လေးရလို့ တော်သေးတာပေါ့”

“တကယ်လို့များ သူမရှိတော့ ရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ စိုးသန္တာ”

သည်စကားကို မေးတိုင်း ကျွန်မမှာ မျက်ရည်ဝိုင်းလာရ၏။ တကယ်တမ်း ယောက်ျားနှင့် ခွဲခွာရမည်ဆိုပါက ကျွန်မတွင် မိဘအိမ်မှလွဲ၍ နေစရာမရှိပေ။ ဒဂုံဆိပ်ကမ်းတွင် ညီမတစ်ယောက်ရှိနေ၏။ ညီမက သူနှင့်

လာနေရန် ကျွန်မကိုခေါ်ပေမယ့် ညီမ၏မိသားစုက ရိုနေသေးသည်။ လောကကြီးတွင် လင်သားမရှိချိန်၌ ခံစားရမည့် သောကများက ကျွန်မနဲ့လုံးသားတွင် တန်းစီရှိနေ၏။

“အမေက သူ့နဲ့ပြန်နေဖို့ခေါ်တယ်၊ သူ့အကြောင်းလည်း သိသွားပြီပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ လင်သားတစ်ယောက်ကို ရောဂါဖြစ်မှ ထားရစ်ခဲ့ရင် တို့ကို ပတ်ဝန်းကျင်က ဘယ်လိုပြောလာကြမလဲကွာ”

“ဒါတော့ ရှင်တွေးတာ မှန်တယ်”

“အေးလေ.....သူ့ရိုနေသမျှ တို့က သူ့နဲ့အတူ ရိုနေရတော့မှာပေါ့၊ သူမရှိတော့မှ တစ်ခုခုကို စီစဉ်ရတော့မယ်လေ”

“ဟင်း...ကိုဘုန်းဟာ အရင်ကတည်းက ကောင်းကောင်းနေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲနော်၊ ရှင်လည်း စိတ်မဆင်းရဲရဘူး၊ အခုလိုပုံမျိုးကြီး ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှေးမှိန်လာရတော့သည်။ အဝတ်အစားဆိုလျှင်လည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန်၊ လှလှပပနှင့် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်မရှိတော့ပါ။ မဝတ်ချင်တာထက် သူ့အဖော်ညွှာတာစိတ်ဖြင့် မဝတ်တော့ပေ။

ကိုထားပြီး သွားနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ရှင်ယောက်ျားက အခုတော့ မျက်စိအောက်ကနေ အပျောက်မခံတော့ဘူးဆို”

သူငယ်ချင်းက ကျွန်မအား ခနဲ့သည့်အမူအရာဖြင့် ပြောလာသည်။

ကျွန်မ အလုပ်သွားချိန် မြင်ဆင်
နေလျှင် သူသည် အိပ်ရာထက်က
လဲလျောင်းရင်း ငေးကြည့်နေတတ်
၏။

“အလုပ်သွားခါနီး နှုတ်ဆက်
တိုင်း ကိုဘုန်းက မျက်နှာပုံလေး
နဲ့ တို့လက်ကို ဆွဲကိုင်ထားတယ်
သူငယ်ချင်း၊ ပြီးရင် မြန်မြန်ပြန်လာ
နော်၊ ဘယ်မှလျှောက်မသွားနဲ့တဲ့”

“ဧည့်...သနားစရာပါလား၊
သူ့တုန်းက သွားချင်ရာသွားပြီး
အခုမှ မိန်းမကို ချွဲပြနေတယ်၊ ပစ်
ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ဒါမှ ပိုသိ
လာလိမ့်မယ်”

“တို့ ဘယ်လိုနလုံးသားမျိုးနဲ့
တုံ့ပြန်ရက်ပါ့မလဲ သူငယ်ချင်းတို့
ရာ၊ အားငယ်နေချိန်မှာ သူ့ကိုအား
ပေးနေရုံကလွဲပြီး သူ့ရောဂါကို
ပျောက်ကင်းအောင် ကုစား
မပေးနိုင်ဘူးလေ၊ သူ့ရဲ့နေဝင်ချိန်
ကို စောင့်မျှော်ပြီး စိတ်ချမ်းသာ
အောင် ထားပေးရုံပဲရှိတော့တာ
ပေါ့”

“အေးကွာ၊ ကိုယ်တို့ စိတ်
မကောင်းပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ကိုဘုန်းက
ဘယ်လောက်နေခွင့်ရဦးမယ်တဲ့လဲ
ဟင်၊ ဆရာဝန်ကို မေးမကြည့်ဘူး
ထား”

“ဒီသင်္ကြန်လထဲမှာပဲတဲ့ကွာ၊
သူ့ဗိုက်က တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြီး

လာတာ ထိုင်ဝမ်ဖရဲသီးအကြီး
လောက် ရှိနေပြီ၊ ဘယ်မှလည်း
မသွားမလာနိုင်တော့ဘူး၊ လမ်း
မလျှောက်နိုင်တော့ဘူးလေ”

“အဲဒါ မင်းဝဋ်လည်တာပဲ စိုး
သန္တာ”

“ထားလိုက်ပါတော့ကွာ၊ ပြော
မနေပါနဲ့တော့”

“မပြောတော့ပါဘူးရှင်၊ ရှင်
သာ မယားအလိမ္မာလေး ပီသပါ
နော်၊ တစ်ခုခုဖြစ်လာရင်အကြောင်း
ကြားလိုက်ကွာ”

“အေးပါကွာ၊ တို့မှာ အားကိုး
စရာဆိုလို့ မင်းတို့ပဲရှိပါတယ်”

“မိန်းမ.....မိန်းမ စိုးသန္တာ”
“ဟင်.....ကိုဘုန်း၊ ဘာခိုင်း
မလို့လဲဟင်”

တစ်ရေးနီးချိန်တွင် ကျွန်မနာ
မည်ကိုခေါ်ပြီး ကယောင်ကတမ်း
ဖြစ်နေသည့် ယောက်ျားအနားသို့
ကျွန်မက သွားလိုက်ရ၏။

“မင်း ဘယ်ပျောက်နေတာ
လဲဟင်”

ချွေးများဖြင့် ရွဲနစ်နေပြီး
ထိတ်လန့်နေ၏။ ကိုဘုန်းတစ်
ယောက် အိပ်မက်ဆိုးများ မက်နေ
ပြီထင်။

ဘယ်လို
နလုံးသားမျိုးနဲ့
တုံ့ပြန်ရက်ပါ့မလဲ
သူငယ်ချင်းတို့ရာ၊
အားငယ်နေချိန်မှာ
သူ့ကိုအားပေးနေရုံကလွဲပြီး
သူ့ရောဂါကိုပျောက်ကင်းအောင်
ကုစားမပေးနိုင်ဘူးလေ၊
သူ့ရဲ့နေဝင်ချိန်ကို....

“ယောက်ျား.....ရှင် ဘာဖြစ်
နေလဲဟင်၊ ကျွန်မ ရှင်နားမှာစောင့်
အိပ်ပေးနေတယ်လေ”

ကျွန်မက ကိုဘုန်း၏ခုတင်
ဘေးတွင် ဒရင်းဘတ်လေးနှင့် အိပ်
နေကျဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့
လည်း အလုပ်ပင်ပန်းသည့်အချိန်
မျိုးတွင် အိပ်မောကျသွားတတ်၏။

“မင်းက ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီး
ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အဝေး

ကိုထွက်သွားတယ်လို့ အိပ်မက်
မက်တယ်၊ မင်း မထားခဲ့ပါဘူးနော်
မိန်းမ”

ကျွန်မမှာ ကိုဘုန်းကို ဘယ်
လိုနှစ်သိမ့်ပေးရတော့မည်မှန်းမသိ
ပါ။ ရှင် စာနာတတ်ပြီလားဟု မေး
လိုက်ချင်သော်လည်း နှုတ်ဖျားက
မထွက်ပြန်ပေ။ သူနှင့် သန်းသန်း
ချိုတို့ ပျော်ရွှင်သွားလာနေချိန်မျိုး
တွင် ကျွန်မက မျက်ရည်စက်လက်
နှင့် လင်သားပြန်အလာကို စောင့်

မျှော်နေခဲ့ရသည်။ နာကြည်း
စိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်၊ ရှက်
စိတ်များဖြင့် ဒူးနှင့် မျက်
ရည်သုတ်ခဲ့ရ၏။ သူက
အိပ်မက်၊ ကျွန်မက
လက်တွေ့ခံစားခဲ့ ရသူပါ။
“စိတ်ချပါ၊ ရှင့်ကို
ထားခဲ့ပြီး ကျွန်မ ဘယ်မှ
ထွက် မသွားပါဘူး
ယောက်ျားရယ်”

“တကယ်နော်၊
မိန်းမ.....ငါ့ကို
တစ်ယောက်
တည်းမထား
ခဲ့ပါနဲ့ကွာ၊ ငါ
အသေဖြောင့်ပါ
ရစေ”

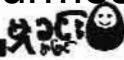
ကိုဘုန်းက
ဘဝနေဝင်ချိန်

သနားသည်ဆိုသော
စကားကိုကျွန်မက
ကြားရသည့်နောက်
ကိုဘုန်းအား
ကျေးဇူးတင်သည့်
အပြုံးတစ်ခုကို
ပြုံးပြလိုက်မိ၏။
သည်အချိန်ရောက်မှ
သူ့အားစိတ်မချမ်းမသာ.....

ရောက်ခါနီးအချိန်တွင်လည်း သူ
အတ္တက ပျောက်ပျက်မသွားသေး
ဟု ကျွန်မက တွေးမိ၏။ သူသေ
လျှင် သူ့နာရေးကိစ္စက ကျွန်မနှင့်
နေမှဟု သဘောထားလိုက်ပုံထိ
အခု အချိန်တွင် ရွာရှိ သူ့မိဘအား
အကြောင်းကြားပေးရမည်လားဟု
မေးသည့်နောက်.....

“အကြောင်းကြားလည်

ဘာ ထူးမှာလဲ မိန်းမရာ၊ ရွာက
မိချို ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကို
ဆွဲပြတ် မျိုးပြတ် ဖြတ်ထားကြ
တာပါကွာ၊ မိချိုယောက်ျား အေး
နီက ရွာမှာ သောင်းကျန်းထား
တာတဲ့၊ ဒီတော့ ဒီပုံကြီးနဲ့ ရွာကို
ဆည်း မပြန်ချင်တော့ပါဘူး မိန်းမ
ရာ”

“ရှင်ပြန်သွားလည်း ဟိုဟာမ
ယောက်ျားက ရှင်ကိုသတ်မှာပဲ”

“အခုအချိန်မှာ သတ်သွား
ဆည်း မင်းဝဋ်ကျွတ်တာပေါ့ကွာ၊
မင်းကို သနားနေတာပါ မိန်းမရာ”

သနားသည်ဆိုသောစကားကို
ကျွန်မက ကြားရသည့်နောက် ကို
ဘုန်းအား ကျေးဇူးတင်သည့်အပြုံး
ဆစ်ခုကို ပြုံးပြလိုက်မိ၏။ သည်
အချိန်ရောက်မှ သူ့အား စိတ်
ချမ်းမသာ မဖြစ်စေလိုတော့ပါ။

“မကြာခင်မှာ သင်္ကြန်ကျ
တာနဲ့ ယေယောကျ်ားရဲ့ ရှင်နဲ့
ကျွန်မက သင်္ကြန်တွင်းမှာ ရေပက်
ဆွက်ကြရင်း တွေ့ခဲ့ကြတာနော်”

ကျွန်မက တမင်ပင် အာရုံ
ပြောင်းပြီး စကားလမ်းလွဲလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကိုဘုန်းက ယဲ့ယဲ့လေး
ပြုံးလိုက်ပြီး တွေးနေပုံရ၏။

“အဲဒီတုန်းက အဖြစ်လေး
ဆွဲကို ရှင် သတိရသေးရဲ့လား
ဆင်”

“သတိရတာပေါ့ မိန်းမရာ၊
ငါ တို့သူငယ်ချင်းတွေ ရေကစား
ထွက်တော့ မင်းတို့ရေပက် မဏ္ဍပ်
ကို ရောက်လာကြတာနော်၊
အဲဒီမှာပဲ အပြန်အလှန် ရေပက်
ကြရင်း မြင်မြင်ချင်း မင်းကိုချစ်မိ
သွားတာလေ”

ကိုဘုန်းထံမှစကားက ကျွန်မ
၏အတိတ်ကို အရိပ်ပြန်ထင်လာစေ
ရသည်။ ကျွန်မက သူ၏မှတ်မိခြင်း
အသိဉာဏ်ကို စမ်းသပ်လိုက်သည့်
သဘောပါ။

“နောက်တော့ မင်းရှိတဲ့
မဏ္ဍပ်ကို ငါက ခဏခဏ ရောက်
လာပြီး မင်းနှစ်သက်တဲ့ ပိတောက်
ပန်းတွေကို ယူလာရင်း မင်းကို
ချစ်ရေးဆိုခဲ့တယ်၊ သင်္ကြန်အတက်
နေ့မှာ မင်းဆီက အဖြေစကားကို
ကြားရပြီးတို့ နှစ်ယောက် ချစ်သူ
တွေဖြစ်ခဲ့ကြတာနော်”

“နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှာ
ဘုရားမှာ သစ္စာဆိုခဲ့ကြပြီး
မိဘတွေ ကို ဖွင့်ပြောကြပြီး ဧပြီလ
၂၅ရက်နေ့မှာ လက်ထပ်ခဲ့ကြတာ
လည်း ထည့်ပြောဦးမှပေါ့
ယောက်ျားရဲ့”

ကိုဘုန်းက ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးပြ
ပြန်သည်။ ကျွန်မမှာ ယောက်ျားကို
ကြည့်ပြီး သူ့အပြုံးများကို ထာဝရ
သိမ်းထားလိုက်ချင်၏။ သူပျော်ရွှင်

နေလျှင် ကျွန်မက ကျေနပ်
နေမည့် မိန်းမတစ်ယောက်ပါ။

“ဘာလိုလိုနဲ့ တို့အိမ်ထောင်
သက်က ငါးနှစ်ပြည့်ပြီနော် မိန်းမ”

“ဓမ္မနဲ့စလင့်ပြီယောက်ျား”

“ငါမရှိရင် မင်း နောက်လင်
ယူပြီး ကလေးတွေမွေးပါကွာ၊ အိမ်
ထောင်တစ်ခုမှာ ပြီးပြည့်စုံမှ စိတ်
ချမ်းသာတာပါ၊ ငါက မင်းဖြစ်ချင်
တဲ့ဘဝမျိုးကို မပေးနိုင်တော့ဘူး
မိန်းမရာ”

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာ
လဲ၊ ကျွန်မဘဝမှာ ရှင်မရှိတော့ရင်
လည်း နောက်လင်မယူတော့ဘူး၊
ရှင်ပေးထားခဲ့တဲ့ ရက်စက်မှုတွေ
ကြောင့် အိမ်ထောင်ထပ်ပြုဖို့
ကြောက်သွားပြီ ယောက်ျားရေ”

ကိုဘုန်းက ပြုံးလိုက်ပြန်
သည်။ ပြီးနောက် ကတုန်ကယင်
ဖြင့် အရက်ခွက်ကို ကိုင်သောက်
နေတော့၏။ ဪ...အရက်စွဲ
ရောဂါကို တမလွန်အထိ ယူသွား
ဦးမည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ
လားဟုတွေးရင်း ကျွန်မက ပင့်
သက်မောကို ချလိုက်မိတော့
သည်။

ပိတောက်ပန်းရဲ့ သင်းပျံ့ပျံ့

က ကျွန်မ၏နာခေါင်းသို့ ကလူ ကျီစယ်သလို ရောက်လာသည်။ အိပ်ရာမှ ယောင်ယမ်းထလိုက် မိ၏။

“အားပါးပါး....မွေးလိုက်တာ နော်၊ ဒီနေ့ ပိတောက်တွေပွင့်ပြီ ထင်တယ်”

ပိတောက်ပန်းဆို လျှင် ကျွန်မက တွေ့ သည့်နေရာတွင် ခူးယူ ပန်ဆင်တတ်သည်။ ကိုဘုန်းကိုကြည့် လိုက် ရာ အိပ်မောကျနေ ဟန်တွေ့ရ၍ ခြင် ထောင်ကို အသာလှုပ် ကြည့်ပြီး ပြန်ချထား လိုက်၏။

“အိပ်ပါစေလေ၊ ပိတောက်ပန်းရမှပဲ နှိုး တော့မယ်၊ မနက်ဖြန် ဆို သင်္ကြန်အကြို နေ့လေးပဲ”

ကျွန်မက အိမ် ရှေ့ ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ လမ်းတစ် ဖက်ရှိ ပင်လုံးကျွတ်မျှ ဝါထိန်နေ အောင်ပွင့်နေသော ပိတောက် ပင်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခူးယူသူ များထံ ကျွန်မက ပိတောက် တစ်ခက်ပဲရရ တောင်း ဆိုရန် ထွက်သွားလိုက်၏။

“ဟော.....အစ်မပါလား၊ ပိတောက်ပန်းယူမလို့လား၊ ရော့... ယူလေ”

တစ်ရုံးတည်းမှ ဝန်ထမ်း အဖော်တစ်ဦးက သူ့အိမ်အတွက် ခူးနေပုံရသည်။ ထိုပန်းများထဲမှ ကျွန်မအား ခွဲဝေပေးနေ၏။

မင်းအစ်ကိုတော့ အိပ်နေတုန်းပဲ လေ၊ သူ့အံ့ဩသွားအောင်လို့ ပိ တောက်ပန်းရနဲ့လေး သွားပေးရ မယ်၊ သွားမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မ”
ကျွန်မလည်း ပိတောက်ခက် များကို ပွေ့ပိုက်ကာ ကိုဘုန်းရှိရာ သို့ အလျင်အမြန် သွားလိုက်၏။

“အမေ့.....”

အလျင်စလို လျှောက်အလာ တွင် ခဲလုံးတစ်လုံးကို ခလုတ်တိုက် မိပြန်၏။

“ဪ.....ဒီခဲလုံးကြောင့် ချော်လဲသွားပြန်ပါပြီ”

ပိတောက်ပန်းများကို ပွေ့ ပိုက်ထားသည် အတွက် မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျမသွား ပေ။ နာကျင် သွားသော ခြေမတစ်ဖက် ကို သာ ကျွန်မက ငုံ့ကြည့်ရင် တော့နဲ့ တော့နဲ့ဖြင့် အိမ် ထဲဝင်လာမိ၏။

“တစ်ခက်ကို ဘုရား ကပ်ရမယ်၊ ပြီးရင် တစ် ခက်ကိုပန်မယ်၊ ကျန်တာ ကို ကိုဘုန်းအနံ့ရအောင် သူ့ခေါင်းရင်းမှာ သွေး ထားလိုက်မယ်”

ကိုယ့်စိတ်ကူးနှင့်ကိုညီ က လုပ်ဆောင်နေလိုက်၏။ ဘုရား ပန်းကပ်ရင်း ယောက်ျား အတွက် ဆုတောင်းပေးမိ၏။

“နောင်ဘတိုင်း ကိုယ့်နေ့ အပေါ် တာဝန်ကျေတဲ့ ခင်ပွန်း ကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေ၊ တပည့်တော်မခင်ပွန်း ကိုဘုန်း စားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေ ဆိုးဆိုး ဝါးဝါး မခံစားရပါစေနဲ့ဘုရား”

ဆုတောင်းပေးရင်းနှင့် ကျွန်မ က မျက်ရည်ဝဲလာမိ၏။ တရား စခန်းသို့ မဝင် နိုင် သည် တိုင် ကုသိုလ်ရေးနှင့် ဘာသာရေးကို ကျွန်မက လုပ်ဆောင်နိုင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ် ထား၏။ သည်တော့ အိမ်သို့ဆွမ်း ခံကြွနေကျ ကိုယ် တော်ထံတွင် ငါး ပါးသီလဆောက်တည် ရင်း ကျွန်မက သီလယူ မည်ဟု စိတ်ကူးထား မိ၏။

“ဪ...ယောက်ျား က အိပ်နေလိုက်တာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပါ လား။ သူတစ်ခါမှ ဒီလို မအိပ်ဖူးပါဘူး”

အံ့၊ ဩဟန် ဖြင့် ကိုဘုန်း၏ခြေအစုံကို စမ်းလိုက်သည့်နောက် ကျွန်မမှာ အစွမ်းကုန် အံ့ဩသွား တော့၏။

“ဟင်.....ယောက်ျား... သေပြီ နဲ့တူတယ်၊ ခြေထောက် တွေလည်း အေးစက်နေတာပဲ”

ခြင်ထောင်ကို မ,တင်ပြီး ကို ဘုန်းအား လှုပ်နှိုးလိုက်သည် နောက် တောင့်တင်းနေသော ဇာန်က မလှုပ်မယှက်နှင့် ဖြစ်နေ ၏။

“ယောက်ျား.....ရှင် ကျွန်မ

ကို ခွဲသွားပြီပေါ့နော်၊ ရှင်ကြိုက်တဲ့ ပိတောက်ပန်းနဲ့လေးတောင် မွှေး မသွားနိုင်ပါလားရှင်”

သေမည်ဆိုသည်ကို ကြိုသိ ပြီး တရားနလုံးသွင်းထားခဲ့သည့် ကျွန်မမှာ လင်သား၏ နောက်ဆုံး

အချိန်တွင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးရုံမှ တစ်ပါး ငိုကြွေးစရာမျက်ရည်များ ခန်းခြောက်နေရ၏။ တရား သဘောနှင့် ယှဉ်၍ လင်သား အပေါ် ခွင့်လွှတ်ခြင်းများဖြင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်မှာ သေသည်တိုင် မယားဝတ္တရား မပျက်ခဲ့ပေ။ သည့်အတွက် ကျွန်မ

အား တော်ဝင်မိန်းမသားဟု အမည်ပေးလျှင်လည်း ကျွန်မက ခံယူရန်အသင့်ပါ။

“ရှင်ကို ကျွန်မဘက်က ဝတ္တရားကျေအောင် လုပ်ဆောင် ပေးခဲ့ပြီးပါသွားပြီ ယောက်ျားရယ်၊ ဝဋ်ကြွေးတွေ မရှိပါစေနဲ့ တော့၊ ရှင်လည်း ဘဝကူး ကောင်းပါစေလို့ ပိစိတောက် တွေနဲ့ သစ္စာပြုပြီး တောင်း ဆု ခြွေပါရစေ ကိုဘုန်းရယ်”

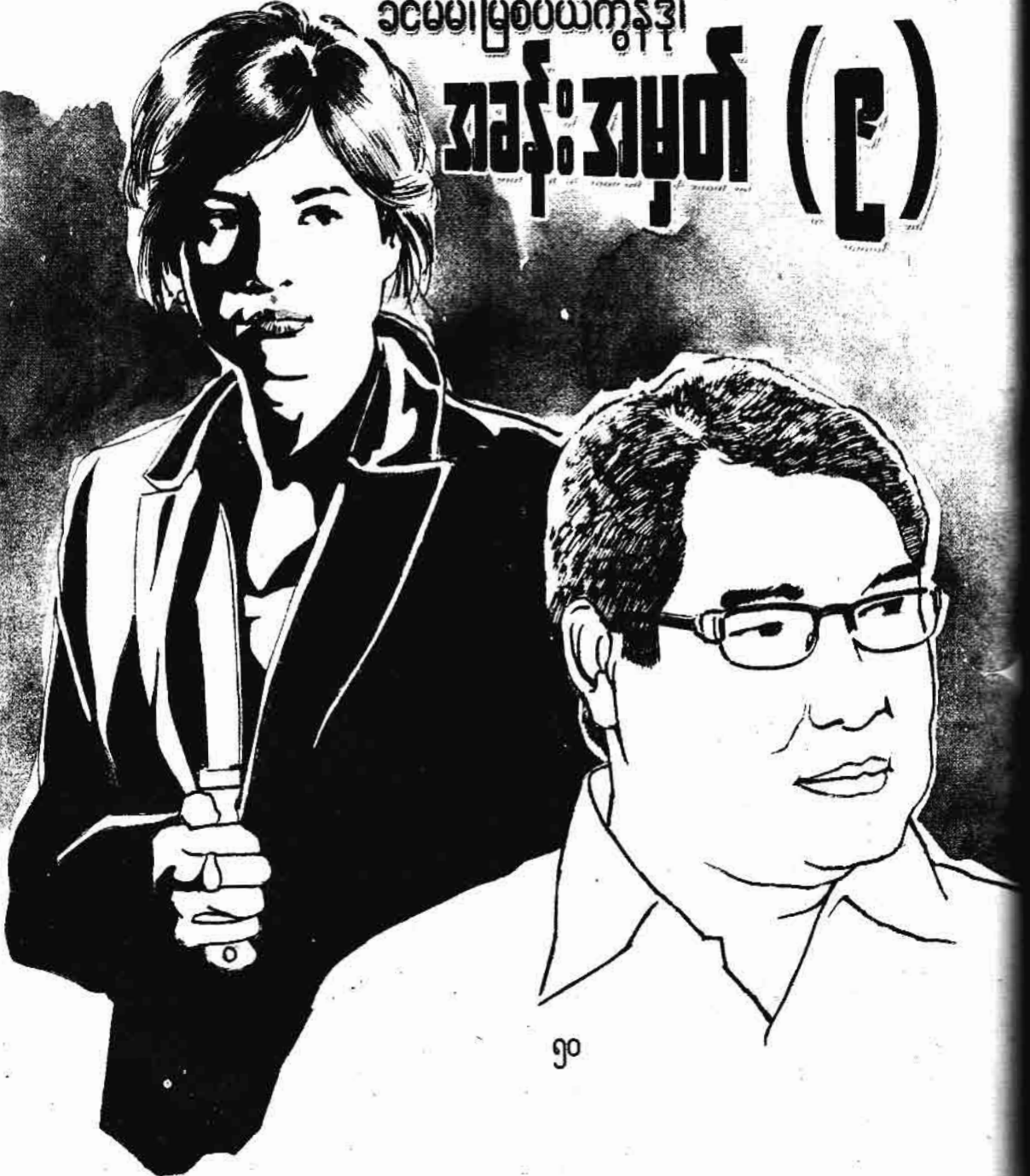
ပိတောက်ရနံ့လေးများ သာ သူ့ဝိညာဉ်နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားကြလျှင်ဖြင့် ကျွန်မ၏ဆု တောင်း ကို သူ့သိပါလိမ့်မည်။ သူသည် ကျွန်မနှင့် အဝေးဆုံးတစ် နေရာသို့ရောက် ရှိသွားသော် လည်း ကျွန်မ၏နလုံး သား ထဲတွင် သူရှိနေမည်မှာ ပိတောက်သက်သေ ဖြစ် ကျန်နေပေမည်။ ပိတောက် ပွင့်လေးများက သူ့အား ပြောကြားပေးကြစေချင်သည်။

လေးစားစွာဖြင့် ထက်ထက်ဦးဝေ

ဆုမွန်ဦး (တစ်ခဲး)

ခင်မမ၊ မြစ်ပယ်ကွန်ဒို၊

အဆုံးအပုဒ် (၉)

ခင်မမ၊ မြစ်ပယ်ကွန်ဒို၊ အခန်း အမှတ်(၉)

ဆုမွန်ဦး (ဟာသံထာ)

သူနာမည်က ခင်မမ။
နာမည်က ပြောစရာမရှိ။ လူ
ကလည်း လှသည်။ ချောမော
သည်။ အသားအရေက မဖြူလွန်း၊
ညိုလွန်း။ ဝါရွှေရွယ်သွေး ညက်
ညက်ညောညောလေးသာလျှင်ဖြစ်
၏။ နာမည်အပြည့်အစုံ ပြောရလျှင်
အဘွား ခင်မမခိုင်ရယ်ဟုသာဖြစ်လေ
သည်။

ခင်မမခိုင်မှာ မြစ်ပယ်ကွန်ဒို၊
အခန်းအမှတ် (၉)တွင်နေလေ
သည်။ ခင်မမ ဒီမြစ်ပယ်ကွန်ဒိုတွင်
အထာခွဲသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၏။
ခင်မမနှင့်သူဟူသော သဘောသား
တစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့
သည်မှာပင် နှစ်နှစ်ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။
လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခန့်က
ခင်မမနှင့်သူတစ်ယောက် သဘောမှ
တစ်ခေါက်ပြန်လာ၏။ သားသမီး

လို ချင်ကြောင်း ခင်မမကို ပူဆာ
လေသည်။ ခင်မမ သဘောမတူ၊
ခွင့်လည်းမပြု။ သားသမီးဟူ၍
ရလာပါက ဤသို့ လွတ်လွတ်
လပ်လပ် နေရတော့မည်မဟုတ်
တော့။ နောက်တစ်ခေါက် သဘော
မှ ပြန်လာလေမှ စဉ်းစားမည်ဟု
မင်းခန့်ကို နှစ်သိမ့်လိုက်သည်။
ဒီလိုနှင့် မင်းခန့်သူ တစ်ယောက်
သဘောပြန်၍တက် သွားလေ
သည်။
သည်နေ့ ခင်မမ မြစ်ပယ်ကွန်
ဒိုရှိ သူနေသောအခန်းအတွက်
မိတာခဆောင်ရမည့် နောက်ဆုံး
ရက်ဖြစ်လေသည်။ အရင်တုန်းက
ဆိုလျှင် ကွန်ဒိုမှ မိတာကိစ္စများကို
ဆောင်ရွက်ပေးသည့်လူတစ်ဦးရှိ၏။
ယခုအခါ ထိုသူမှာလည်း မကိုက်
၍လား။ သို့မဟုတ် တခြားအလုပ်
တစ်ခုကိုပြောင်းရွှေ့သွားသည်လား
မပြောတတ်။ ကိုယ်နေသောအခန်း

၏ မိတာခများကို ကိုယ့်အစီအစဉ်
ဖြင့်သာ ကိုယ်ဆောင်ကြရလေ
သည်။
ထို့ကြောင့် မိတာရုံးသွား၍
ဆောင်လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် တစ်ပါ
တည်း ကိစ္စနှစ်ခု ပြီးမြောက်စေရန်
မိတာရုံးမှအပြန်တွင် အနီးအနား
ရပ်ကွက်လေးရှိ ဈေးသို့ဝင်ကာ
နံနက်စာချက်ပြုတ်ရန် ဈေးဝယ်၍
ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုမှ အလျဉ်းသင့်
လေသည်မို့ ဝယ်မည်ဝယ်မည်ဟု
သာ စိတ်ကူးရင်း မဝယ်ဖြစ်ခဲ့လေ
သော အသွား (၆)လက်မခန့်ရှိ
သားလှီးစားတစ်ချောင်းကိုလည်း
ဝယ်လာခဲ့သည်။
ကွန်ဒိုရှေ့အရောက် အနားရှိ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ လူတစ်
ယောက် ထွက်လာရင်း ခင်မမရှေ့
တွင် ပိတ်၍ရပ်လိုက်၏။ မင်းဇော်
ထွန်းဖြစ်လေသည်။
“မမ.....”

ရုတ်တရက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်မို့ ခင်မမတစ်ယောက် ရင်တွေတုန်၍သွားသည်။

“ကဲ.....တယ်လိုလဲ မမ၊ မနက်ဖြန်ဆိုတာတွေလည်း ထပ်နေပြီ၊ ဟိုရက်ရွှေ၊ ဒီရက်ရွှေတွေလည်း မနည်းတော့ဘူး၊ တကယ်ပေးမယ့်ရက်ကိုသာပြော”

“ကဲပါ မင်းဇော်ထွန်းရယ် လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့ကျရင် မမ ဆက်ဆက်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါမယ်”

“ဒီတစ်ခါ တကယ်သေချာတယ်နော် မမ”

မင်းဇော်ထွန်းစကားကြောင့် အလိုမကျဟန်ဖြင့် ခင်မမ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ.....မင်းဇော်ထွန်းရယ်၊ မင်း အဲဒီလောက်လည်း မမကို အထင်သေးစရာ မလိုပါဘူးကွယ်၊ မမ ကဟိုမပျက်ပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါခါ ဖြစ်သွားတာလည်း မမ တကယ့်ကို အကျပ်အတည်းဖြစ်သွားလို့ပါ။ မမ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒီတစ်ခါသာ မမ ကတိတည်ပါစေ၊ မတည်ရင်တော့ ကျွန်တော့်အဆိုးမဆိုနဲ့နော်၊ မင်းဇော်ထွန်းဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းရင် ကိုယ်က ပြန်ကောင်းတတ်ပြီး ကိုယ့်အပေါ်ဆိုး

ရင်တော့ သူများထက်ပိုပြီး ဆိုးတတ်တယ်၊ မမ သိပါတယ်၊ နည်းလမ်းတွေအများကြီးရှိတယ်ဆိုတာ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ စိတ်ချပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော်သွားမယ်”

တွင် တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေသည်မို့ အိမ်နီးချင်းတစ်ယောက်နှင့် အတူ လောင်းကစားပိုင်းတစ်ခုသို့ လိုက်သွားသည်မှ လောင်းကစားစွဲ၍သွား၏။ မသွားရမနေနိုင်ဖြစ်လာသည်။ မင်းဇော်ထွန်းမှာ လောင်း

မင်းဇော်ထွန်း လှည့်၍ထွက်သွားလေတော့ ခင်မမ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ချလိုက်သည်။

“ဟင်း.....”

ခင်မမသည် လောင်းကစားဝါသနာကြီး၏။ ယောက်ျားဖြစ်သူ မင်းခန့်သူ သင်္ဘောထွက်နေချိန်များ

ကစားပိုင်းတွင်သိကျွမ်းရင်း ခင်မမ ခွဲကြသောသူများဖြစ်၏။ ဝါသနာတူသည်မို့ မင်းဇော်ထွန်းကလည်း ကျိတ်ပိုင်းလေးများရှိလျှင် ဖုန်းဆက်၍ ခင်မမကို အကြောင်းကြားတတ်၏။

ပွဲတစ်ပွဲတွင် ခင်မမတစ်

ယောက် အကြီးအကျယ် ရုံး၍သွား
၏။ ပါလာသမျှ မိမိ၏ငွေများ
အပြင် အကြွေးပင် သိန်း(၂၀)ခန့်
တင်သွား၏။ ထို့ကြောင့် မင်းဇော်
ထွန်းထံမှ တစ်လအတွင်း ပြန်ဆပ်
မည်ဟုဆိုကာ ချေးငှားခဲ့ရ၏။

စောင့် နေရင်းမှ ယခုလိုတည့်
တည့်မတ်မတ် ဆုံတွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်
လေသည်။
ခင်မမနှင့် မင်းဇော်ထွန်းတို့
နှစ်ယောက် အချီအချ ပြောနေကြ
သော စကားများကိုတော့ ခင်လှမ်း

ဓာတ်လှေကားထိပ်အရောက်
ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ တံခါးပွင့်
သွားသည်။
“ခင်မမ အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်
သည်။ နံရံဘေးတွင်တပ်ထားသော
နံပါတ်များမှ နံပါတ်(၉)သို့ ခင်မမ
၏ သွယ်လျနညက်သော လက်
ချောင်းလှလှလေးများက ညင်ညင်
သာသာ တို့ထိလျက်သားဖြစ်သွား
၏။ ဓာတ်လှေကားတံခါးပြန်အပိတ်
လူတစ်ယောက် ပြေးဝင်လာရင်း
ပြောလိုက်သော စကားသံတစ်ခု
ကြောင့် ခင်မမ လှည့်ကြည့်လိုက်
သည်။

ခင်မမအခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။
နံရံဘေးတွင်တပ်ထားသော
နံပါတ်များမှနံပါတ်(၉)သို့ခင်မမ၏
သွယ်လျနညက်သော
လက်ချောင်းလှလှလေးများကညင်ညင်သာသာ
တို့ထိလျက်သားဖြစ်သွား၏။
ဓာတ်လှေကား
တံခါးပြန်အပိတ်လူတစ်ယောက်

“အို...ခဏ...ခဏနေပါဦး၊
ကျုပ်.....ကျုပ်လည်းလိုက်ပါရစေ၊
အရေးကြီးလို့ပါ”

ပိတ်နေသောတံခါးကိုအတင်း
တွန်း၍ဝင်လာသူတစ်ဦးကြောင့် ခင်
မမက ဓာတ်လှေကားခလုတ်ကိုပြန်
နှိပ်လိုက်သည်။ တံခါးမှာ ပြန်၍ပွင့်
သွား၏။ ထိုအခါအခန်းထဲသို့ သား
ရေအိတ်အနက်ကြီးတစ်လုံးကို မနိုင်
မနင်းဆွဲ၍ ဝင်လာသည့် လူကြီး
တစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

ဓာတ်လှေကားအခန်းထဲသို့
အရောက် လူကြီး၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲ
မှ ပစ္စည်းတစ်ခု ပြုတ်၍ကူးသည်။
ထိုပစ္စည်းကို ကောက်ယူ၍ သား
ရေအိတ်ကြီးထဲသို့ထည့်ရန် ဇစ်ကို
ဆွဲ၍ဖွင့်လိုက်သည်။

သို့သော် တကယ်တမ်းမှာ
တော့ ပြန်၍မဆပ်နိုင်ခဲ့သည်မှာ
သုံးလခန့်ပင်ရှိသွား၏။ မင်းဇော်
ထွန်း ဖုန်းဆက်လာလျှင်လည်း
ဟိုရက် ရွှေ့ သည်ရက်ရွှေ့၊ ဖုန်း
ပိတ်သည့် အခါပိတ်နှင့် ရှောင်နေ
ခဲ့သည်ချည်း သာဖြစ်တော့သည်။
ထို့ကြောင့် မင်းဇော်ထွန်းတစ်
ယောက် ယနေ့ခင် မမနေထိုင်
သော မြစ်ပယ်ကွန်ဒိုသို့ လာ၍

လှမ်း မနီးမဝေးရှိ ကွန်ဒိုလိုခြံရေး
အစောင့်ဝန်ထမ်းအချို့က ကြည့်
နေကြလေသည်။

ခင်မမ အတွေးတို့ကို ရပ်
တန့် ပစ်လိုက်ရင်းက အခန်းဆီ
သို့သွား ရန် ဓာတ်လှေကားရှိရာ
ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

“ဂျီ.....ဂျီ.....ဂျီ”

ခင်မမ၏ မျက်လုံးများက လူကြီးဆွဲဖွင့်လိုက်သော အိတ်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ခင်မမ၏ ဝိုင်းဖုံးဖုံး နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက သိသိသာသာ ပွင့်၍သွားသည်။ အံ့ဩမှုကြောင့် ရုတ်တရက် အာမေဒိုတ်သံ ထွက်သွားမလိုဖြစ်သွား၍ ပါးစပ်ကို အမြန်ပိတ်လိုက်ရ၏။ လူကြီးဆွဲဖွင့်လိုက်သော သားရေအိတ်နက်ကြီးထဲတွင် ငါးထောင်တန် ငွေစက္ကူထုပ်များက အပြည့်။

သားရေအိတ်ကြီးကို ပြန်၍ ပိတ်လိုက်သည်။

ခင်မမမှာ ရပ်လျက်အနေအထားဖြင့် ရှိနေသည်မို့ လူကြီးက သားရေအိတ်ကို ဓာတ်လှေကားခန်းထဲရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်ချ၍ ပြုလုပ်နေသော မြင်ကွင်းများကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည်။ ဓာတ်လှေကားက တငြိမ်ငြိမ်တက်နေသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲတွင်တော့ ခင်မမနှင့် လူကြီး နှစ်ဦးသာရှိ၏။

အခန်းများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကျော်လာသော်လည်း ခေါ်ထားသူမရှိ၍ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ဝင်မလာပါ။

ထိုမှ ခင်မမ၏နားထဲသို့ မင်းဇော်ထွန်း၏စကားများက ပဲ့တင်ထပ်၍ ကြားယောင်လာလေသည်။

“မမ ကတိသာ တည်ပါစေ။

ကတိပျက်ရင်တော့ မင်းဇော်ထွန်းအကြောင်း မမသိတယ်မဟုတ်လား။ နည်းလမ်းတွေအများကြီးရှိတယ်။ ကျွန်တော့်အဆိုးမဆိုနဲ့”

ခင်မမ၏ မေးကြောအချို့ တင်း၍သွားသည်။

သွယ်လျှနညက်သော လက်ချောင်းလေးများက သံချောင်းသံခက်လေးများပမာ တင်းမာ၍သွားသည်။ သူမ၏လက်အစုံကိုလည်း ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ ဝယ်၍ထည့်လာသော အိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်သည်။

ဓာတ်လှေကားက တငြိမ်ငြိမ်တက်လာရင်း (၉)ထပ်သို့အရောက်ရပ်သွားသည်။

တံခါးပွင့်၍သွားသည်။ ခင်မမ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဟန်ပါပါ ဆင်ယင်သော ခြေလှမ်းတစ်စုံဖြင့် သားရေအိတ်နက်ကြီးကိုဆွဲကာ ထွက်၍သွား၏။ ဓာတ်လှေကားတံခါးပြန်ပိတ်သွား၏။ ထိုမှ (၁၂)ထပ်အထိ တငြိမ်ငြိမ်တက်သွားတော့သည်။

မြစ်ပယ်ကွန်ဒိုမှ သန့်ရှင်းရေး

အလုပ်သမားလေး စုမေသည် အမှိုက်ထုပ်များနှင့်အတူ ဟိုး အောက်ခြေမှ တင်မြှင့်ပြီးတက်နေသော ဓာတ်လှေကားကို စောင့်နေသည်။ ဓာတ်လှေကားကြီး တင်မြှင့်ပြီးတက်လာနေကြောင်း အနားရှိ အချက်ပြအမှတ်အသားခိုင်ခွက်မှ နံရိုးလေးများက ပြနေသည်။

၁၂ လွှာအရောက် ဓာတ်လှေကားကြီးက တိခနဲ ရပ်၍သွားသည်။ စုမေဘေးတွင် အသင့်ချထားသော အနက်ရောင် စည်ပင်စိတ်ကြီးနှစ်လုံးဖြင့် ထည့်ထားသော အမှိုက်ထုပ်နှစ်ခုကို ဘယ်ညာကိုင်ရင်း လှေကားထဲဝင်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်၏။ ဓာတ်လှေကားထဲခင်းက ဖာတ်တစ်ခုတွင် ကပြနေသော ပြည့်ဖုံးကားကြီးတစ်ချပ်ကို ထုတ်လိုက်သည်သို့ တရွေ့ရွေ့ ပွင့်သွား၏။ စုမေ ဝင်မည်အလုပ်...

“အမယ်လေး.....ဘုရား..... ဘုရား၊ အလောင်းကြီး.....လာကြပါဦးရှင်...လာကြပါဦး...” တုတ်အကျီအနက်၊ နက်နက်တိုင်လည်စည်း အစင်းကြားဖြင့် အမယ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက်မှာ ရင်ထဲတွင် ဓားတန်းလန်းနှင့် လဲကျသဆုံးနေ၏။ စုမေ၏အသံကြောင့် ၁၂ လွှာရှိ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းနှစ်ဦး

ရောက်လာသည်။
“လာ.....လာကြပါဦးရှင်၊ ဒီ...ဒီမှာ လူကြီးတစ်ယောက် ဓားတန်းလန်းနဲ့ လဲကျသေနေတာတွေ့လို့”

စုမေ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်နေ၏။ လက်ထဲမှဆွဲထားသော အမှိုက်ထုပ် နှစ်ထုပ်ကိုပင် ကယောင်ချောက်ချား ဘေးသို့လွှင့်ပစ်လိုက်မိ၏။ အနားရောက်လာ

သော ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးက အလောင်းကိုကြည့်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ၊ သွေးတွေလည်း ထွက်နေတယ်”

“အသက်ရော ရှိသေးလား?”

“ဟေ့လူ...သွား...သွားမကိုင်နဲ့....မကိုင်နဲ့၊ ဒီအတိုင်းထား၊ ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေနဲ့၊ ဒါ အခုလောလောလတ်လတ်ကမှ သတ်သွားတဲ့ လူသတ်မှုဗျ၊ သက်ဆိုင်ရာကို အမြန်ဆုံးသတင်းပို့ရမယ်”

၁၂ ထပ်အမြင့်ရှိ မြစ်ပယ်ကွန်ဒိုဇာတ်လှေကားထဲ၌ ဖြစ်သွားသော လူသတ်မှုကြောင့် သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းမှ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက လာရောက်စစ်ဆေးမှုများပြုရင်း အမှုတည်ဆောက်နိုင်ရန်အတွက် ကွန်ဒိုတွင်နေထိုင်သူများ၏ နောက်ကြောင်းရာဇဝင်များကို စုံစမ်းမှုများပြုလုပ်ခဲ့၏။

ခင်မမသည်ကတော့ ဥပဒေဟူသည် မိမိတို့အထက်တွင်ရှိသည်၊ ဥပဒေနှင့် လွတ်ကင်းအောင် ပြေး၍မရ၊ အရိပ်ဟူသည် အမြဲတမ်း မိမိနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်စမြဲဟူသည်ကို သတိမရ၊ မိမိပြုမှုခဲ့သော လုပ်ရပ်ကိုလည်း ကွန်

ဒိုမှ တစ်စုံတစ်ဦးမျှ သိမည်မဟုတ် ဟုထင်ကာ အေးအေးဆေးဆေးပင် နေထိုင်နေခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ပတ်တိတိကုန် ချွံသွား၏။ ဘာမှမထူးခြား။

“ကဲ.....အေးအေးဆေးဆေး ပဲ။ ခင်မမတို့ကတော့ မပိုင်ရင် ခြင် တောင်မရိုက်ဘူးမှတ်၊ မင်းဇော် ထွန်းရယ် ခင်မမဆိုတာ ဘယ် တော့မှ သူများရဲ့အပြောအဆို အထင်သေးမှုကို ခံခဲ့တဲ့သူမဟုတ် ဘူးဆိုတာ မင်းမှတ်ထားလိုက်ပါ”

ပီတိအတွေးများဖြင့် ခင်မမ တစ်ယောက်တည်း အသံမဲ့စကား တွေ ပြော၍နေမိသည်။ ထိုမှ မင်း ဇော်ထွန်းကို ဖုန်းဆက်ရန်အတွက် ဟန်းဖုန်းကို ကောက်၍ကိုင်လိုက် ၏။

“ဟယ်လို.....မင်းဇော်ထွန်း လား”

“ဪ.....ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန် တော် မင်းဇော်ထွန်းပါ။ မမလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းဆီက ယူ ထားတဲ့ ငွေသိန်း(၂၀) လာယူဖို့ ပြောချင်လို့ပါ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီတစ်ခါ တော့ မမက တကယ်ကတိတည် သားပဲ၊ ကျေးဇူးပါပဲ မမရယ်၊ ဟို တစ်နေ့က ကျွန်တော် ပြောမိဆိုမိ တာတွေကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“မမက ကတိအမြဲတည် တယ်ကွာ၊ ဒီတစ်ခါလေးပဲ မမမှ အခက်အခဲပြဿနာလေးရှိသွား ဖျက်သွားတာပါ”

“ကောင်းပါပြီ မမ၊ ကျွန်တော် ခုပဲလာခဲ့ပါ့မယ်”

တစ်ဖက်က မင်းဇော်ထွန်း စကားဆုံးတော့ ခင်မမ ဖုန်းကိုပိတ် လိုက်သည်။ မင်းဇော်ထွန်းရောက် အလာကို နာရီဝက်ခန့် စောင့် မည်။ ပြီးလျှင် မြို့ထဲသွားရမည် သည်နေ့ ရွှေဆိုင်တွင် မိမိအပ်ထား သော စိန်ဘယက်ဆွဲပြားလေး ခွေးရမည်မဟုတ်လား။ အတွေး တွင် စိန်ဘယက်ဆွဲပြားလေး တင့်တယ်လှပနေမည့် မိမိ၏အ

ခင်မမ ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်သည်။
မင်းဇော်ထွန်းရောက်အလာကို
နာရီဝက်ခန့်စောင့်ရမည်။
ပြီးလျှင် မြို့ထဲသွားရမည်။
သည်နေ့ ရွှေဆိုင်တွင်
မိမိအပ်ထားသော
စိန်ဘယက်ဆွဲပြားလေးကို
ခွေးရမည်မဟုတ်လား။
အတွေးထဲတွင်
စိန်ဘယက်ဆွဲပြားလေးနှင့်
တင့်တယ်လှပနေမည့် မိမိ၏
အလှတရားများကိုစိတ်တူးဖြင့်

အများများကို စိတ်ကူးဖြင့် မြင်မိ
ထိုက်သည်။ အတွေးစိတ်ကူးများကို
အဆုံးသတ်ရင်း မှန်ရှေ့မှအခွာ.....

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

ဟူသော တံခါးခေါက်သံတစ်
ခုကြောင့် ခင်မမ လှည့်ကြည့်၍
အသံပေးလိုက်သည်။

“ဪ...မင်း
ခော်ထွန်း ချောက်
သာပြီလား”

တံခါးကိုဖွင့်ပေး
ထိုက်၏။ တံခါးပွင့်
အသွားတွင် ဝင်လာ
သူမှာ မင်းခော်ထွန်း
မဟုတ်၊ ရပ်ကွက်လူ
ကြီးများ၊ ကွန်ဒိုလုံခြုံ
ရေးဝန်ထမ်းများနှင့်
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်အချို့သာ
ဖြစ်၏။

ခင်မမရင်ထဲတွင်
ထိတ်ခနဲ ဖြစ်၍
သွားသည်။ မျက်နှာ
ထည်း မသိမသာပျက်

သွားသည်။ သို့သော် မရိပ်မိစေရန်
ကြိုးစား ရင်းဟန်ပါပါဖြင့်.....

“ဘာကိစ္စများ ရှိကြလို့လဲရှင်၊
ဆိုင်.....ထိုင်ကြပါ”

“ဪ...ဒေါ်ခင်မမနဲ့တွေ့ဖို့
ထားခဲ့တာပါ။ ကိစ္စကတော့ မကြာ
ခင် ရက်ပိုင်းလေးက ဒီကွန်ဒိုမာတ်

လှေကားထဲမှာ ဖြစ်ပွားသွားတဲ့ လူ
သတ်မှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒေါ်ခင်
မမကို မေးမြန်းစရာလေးတွေ
နည်းနည်းရှိလို့ပါ”

“ရှင်...ကျွန်မ...ကျွန်မကို
ဘာတွေမေးစရာ ရှိလို့ပါလဲရှင်၊
ကျွန်မနဲ့ ဒီလူသတ်မှုက ဘာဆိုင်

မာမာရထားပါပြီ၊ ဟောဒီ မိတာ
ခဆောင် ထားတဲ့ ပြေစာ
ဖြတ်ပိုင်းလေးဟာ အခင်းဖြစ်ပွား
တဲ့နေ့က ဓာတ်လှေ ကားအတွင်း
အသတ်ခံရတဲ့ ဦးစိန်အေးရဲ့ နံဘေး
က ရခဲ့တာပါ။ ပြေ စာဖြတ်ပိုင်း
လေးမှာ ဒေါ်ခင်မမရဲ့နာမည်နဲ့

လ° ပ° စာ
အပြည်အစုံ
ပါပါတယ်။
ကဲ...ဟုတ်၊
မဟုတ် ဆို
တာ ကြည့်
လိုက်ပါဦး”

ရဲအရာရှိ
ပြောလိုက်သော
စကားများကို
ဒေါ်ခင်မမ
ဘာမှ ပြန်
လည် မချေ
ပနိုင်တော့။
ပါး စ ပ°
အဟောင်း

သားဖြင့် သာ ရဲအရာရှိက
ပြသခဲ့သည့် သက်မဲ့သက်သေ
ပြေစာဖြတ်ပိုင်းလေးကို အံ့အံ့ဩ
ဩဖြင့် ကြည့်လျက်.....”

ဆုမွန်ဦး (တော်ထ)

လို့လဲ”
“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုင်၊ မဆိုင်ဆို
တာ ဒေါ်ခင်မမကိုယ်ကို ဒေါ်ခင်
မမ အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော်
တို့မှာ သက်ရှိသက်သေအထောက်
အထား မခိုင်လုံသေးပေမယ့်
သက်မဲ့သက်သေတော့ ခိုင်ခိုင်

ကိုမိုး (ရွှေပြည်သာ) ချက်ချောက်

လက်တွေ့

သက်သေက လက်ဖက်

ကိုမိုး (ရွှေပြည်သာ)

ဒေါ်ခင်မမတစ်ယောက် ဈေး
 သယ်ရန်သွားခဲ့ရင်း အပြန် အီကြာ
 ကားနှစ်ချောင်းနှင့် လက်ဖက်ရည်
 ဆယ်တစ်ထုပ်ကိုပါ အိမ်သို့ဝယ်
 မှခဲ့မိဖြစ်သည်။ ဖခင်အိမ်တွင် နေ
 ကြသည်က သူမ၏အမျိုးသား၊
 တစ်ဦးတည်းသောသားနှင့် ညီမ
 ဖြစ်သူတို့ အတူနေခဲ့ကြပါသည်။
 အမျိုးသားက အလုပ်တာဝန်နှင့်
 အချိန်ပြည့် အိမ်မှာမရှိတတ်။
 သားဖြစ်သူက တက္ကသိုလ်
 ကျောင်းသားအရွယ် ဖြစ်၍
 သူငယ်ချင်းများနှင့်သာ လက်
 ဆက်ရည်ဆိုင် ထိုင်လေ့ရှိခဲ့၍
 အိမ်တွင် လက်ဖက်ရည်
 သောက်မယ့်အဖော်က ညီမသာ
 ရှိသည်။ ယခုတော့ ညီမ
 ချောက်နေသည်က နှစ်နှင့်
 အချိန်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီပင်ဖြစ်ပါ
 သည်။ အမှန်ဆိုလျှင် အီကြာ
 ကားက တစ်ချောင်းတည်းသာ

ဝယ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ငွေပြန်
 အမ်းစရာမရှိခဲ့၍ သူမ နှစ်ချောင်း
 တစ်ခါတည်း ဝယ်လာခဲ့မိသည်။
 ယခင်နှစ်များက ညီအစ်မနှစ်
 ယောက် အတူတူပင် လက်ဖက်
 ရည်သောက်ဖြစ်ခဲ့ပုံကို ပြန်သတိရ
 မိသွားပါသည်။ ယခုပိုသော
 တစ်ချောင်းကိုတော့ အိမ်နီးချင်း

ဒေါ်ကြည်ကို ကျွေးမွေးလိုက်
 မည့်ဟု အကြံအစည်ဖြစ်ခဲ့ကာ
 ဝယ်ခဲ့မိခြင်းပင်။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် လက်
 ဖက်ရည်ပါဆယ်ထုပ်ကို အချို့ပန်း
 ကန်နှစ်လုံးထဲ မျှတထည့်လိုက်၏။
 အီကြာကွေးနှင့်တို့စားမည်ဟု ကြ
 မိပြီး ပတ်ပေးထားသည့်စက္ကူကို
 ဖြန့်ချလိုက်သည်။ အီကြာကွေး
 ထုပ် ပေးထားသည့် စက္ကူက
 မှုခင်းဂျာ နယ်တစ်ခု၏ စာမျက်
 နှာတစ်ရွက်ဖြစ်သည်။ သတင်း
 တစ်ခုကိုကြည့် လိုက်မိရာ
 ခေါင်းစဉ်က -

“အဝတ်အစားမဲ့ အမျိုး
 သမီး တစ်ဦး၏အလောင်း ဇော
 ချောင်း အနီးတွေ့ရှိ” ဟူ၍ဖြစ်
 သည်။ ဇောချောင်းဆိုသည်က
 ပဲခူးတိုင်းဒေသကြီး၊ ဖြူးမြို့နယ်
 တွင်ရှိသည်။ မိမိနေသည်က
 ဖြူးအနီးရှိ တောကျွဲ အင်းမြို့
 တွင်ဖြစ်ရာ သိပ်မဝေးလှသော
 နေရာတစ်ခုအဖြစ် နားလည်

မိသွားပါသည်။ ဆက်၍ သတင်းကို ဖတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အမည်မသိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ကိုယ်လုံးတီးနှင့် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ထားပြီး ပီနန်အိတ်နှင့် ထည့်ကာ ဇောချောင်း၌ ပစ်ချထားခဲ့သည်ဟု ပါရှိပါသည်။ ဦးခေါင်းမရှိ၍ ဆက်စပ်စဉ်းစားရန် ခက်ခဲနေပြီး အမှုမှန် ဖော်ထုတ်နိုင်ရန် ရဲအုပ်---က ဆက်လျက် စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်ဟု ဖော်ပြပါရှိ၏။ တွေ့ရှိသည့်နေ့က ၁၄-၂-၂၀၁၃ ရက်နေ့ဟုဆိုသည်။ ဤဂျာနယ်ဖြတ်ပိုင်းလေးကို တစ်နှစ်ခန့်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီးမှ သူမ ဖတ်ခွင့်ရသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ပြီးခဲ့သည့်နှစ် ပြည်ထောင်စုနေ့က သူ့ညီမ တင်မမ ပျောက်သွားခဲ့ပါသည်။ သူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်တည်းသာ မွေးချင်းရှိခဲ့ကာ မိဘများက ဆုံးပါးခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ တင်မမက သူမထက် နှစ်နှစ်ကျော်ငယ်သော်လည်း အရွယ်ရောက်၍ အိမ်ထောင်ကျသည့်အခါ ညီမဖြစ်သူက ဦးစွာ အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ တင်မမ၏ အမျိုးသားက နိုင်ငံခြားသင်္ဘော သွားတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရင်း အခြားနိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ မြို့တစ်မြို့ တွင်ဘဝဆုံးပါးခဲ့ရရာသည်။ မုဆိုးမလေးဘဝနှင့်

ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးတို့ ကို ပိုက်ခဲ့ကာ အစ်မမိသားစုနှင့် လာရောက်နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဦးတည်းသောဆွေမျိုးညီမကို သေဆုံးသည်ဟုလည်း မသိရှိရ၊ ပျောက်ဆုံးနေသည်ဟူ၍ပင် သံသယစိတ်နှင့် စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်တွင် ယခုသတင်းတစ်ပုဒ်က သူမအတွက် ဘဲဥအစကောက်ရန် အကြောင်းတိုက်ဆိုင်ခဲ့ပေပြီ။ ပြီးခဲ့သည့် ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ပြည်ထောင်စုနေ့ကစ၍ ပျောက်သွားခဲ့သော ညီမဖြစ်၍ ယခုသတင်းက ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပါသည်။

သို့ပါ၍ အီကြာကွေးထုပ်လာသည့် စက္ကူကို အသေအချာပင် သိမ်းဆည်းလိုက်ပါသည်။ ပါဆယ်ထုပ်ထဲက ဖြည့်ထည့်ထားသော လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်မှ တစ်ခွက်

ကို ဘေးအိမ်က အဒေါ်ကြည်တင်ခေါ်ယူ၍ တိုက်လိုက်ပါ၏။ သူ့နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များကို အစဉ်တကျ ချက်ပြုတ်ကြော်လှေခဲ့လိုက်ပြီး အိမ်ပြန်ထမင်းစားမည့်သားသို့ အကျိုးအကြောင်း စာချန်ထားခဲ့ကာ အိမ်တံခါးပိတ်ပိတ်အိမ်ခင်မမ ထွက်ခဲ့လိုက်တော့သည်။ သူမ ဦးတည်နေသည့် ကျောက်တံခါးမြို့နယ် ရဲစခန်းနီးဆီသို့.....။

“ဆရာရေ ကျွန်မ ဒီမှာထိုင်မူခင်းသတင်းလေးနဲ့ ပတ်သက်မေးစရာရှိလို့ပါ”
ဒေါ်ခင်မမက မူခင်းသတင်း

တရုတ်ခေါက်လေးကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

“ဒီလိုပါ၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၄)ရက်နေ့က ဇဟာချောင်းနားမှာ အမျိုးသမီးအလောင်းတစ်လောင်း တွေ့တယ်လို့ သတင်းမှာပါတယ်လေ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက ဦးခေါင်းမပါဘူး၊ ခြေထောက်နဲ့ လက်ကိုလည်း ကြိုးတွေနဲ့တုပ်ထားပြီး အဝတ်အစားလည်းမရှိဘဲ ပိန်အိတ်နဲ့ ထုပ်ထားတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မညီမများ ဖြစ်နေမလားလို့ပါ”

“ဟုတ်.....ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ အဲဒီအလောင်းက ခေါင်းမပါတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါလို့ အဖြေရှာမရဖြစ်နေခဲ့တာပါ၊ ဒါပေမဲ့ သေဆုံးသွားသူရဲ့ ဝဲ၊ ယာ လက်ဗွေတွေ

ကို ရဲစခန်းမှာ မှတ်တမ်းယူထားပါတယ်၊ ပိုင်ရှင်ရှာမတွေ့တာမို့ ပိုင်ရှင်မဲ့အလောင်းအဖြစ် ရဲစခန်းကပဲ တာဝန်ယူ မီးသင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဒါဆိုရင် ဆရာရယ် ကျွန်မညီမ ပျောက်သွားတဲ့ရက်ကလည်း ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် ပြည်ထောင်စုနေ့ကဆိုတော့ ဒီအလောင်းတွေ့တဲ့ရက်နဲ့ သိပ်မဝေးလှဘူး၊ တကယ်လို့ သူ့လက်ဗွေကို ကျွန်မ ယူလာပြရင် ရော ဖြစ်မလား”

“ဟာ.....ရတာပေါ့၊ မှတ်ပုံတင်မှာပါတဲ့ လက်ဗွေရယ်၊ လဝကရုံးက လက်ခံဖိုင်တွဲက လက်ဗွေတွေကို စစ်ဆေးခွင့်ရရင် အဖြေရှာနိုင်တာပေါ့”

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မ အိမ်ပြန်ယူလိုက်ပါ့မယ် ဆရာ၊ အခုချက်ချင်းပဲ ပြန်လာခဲ့မယ်နော်”

ကျောက်တံခါးမြို့နယ်ရဲစခန်းမှ အချက်အလက်များ သိရှိခွင့်ရ

၍ ဒေါ်ခင်မမတစ်ယောက် အိမ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ပင် ပြန်ခဲ့ပြီး မှတ်ပုံတင်ယူခဲ့ကာ ထုတ်ပြလိုက်တော့သည်။

သည့်နောက်တွင်မတော့ ဒေါ်ခင်မမအား မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ပါခေါ်တွေ့ခဲ့ပြီး သူမ၏ညီမ မှတ်ပုံတင်အမှတ်နှင့် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးရုံးမှ လက်ခံဖိုင်တွဲပါ လက်ဗွေများကို စစ်ဆေးခဲ့ကြကာ တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံးရလဒ်အဖြေအရ ရဲစခန်းမှ လက်ဗွေ၊ လဝကရုံးလက်ခံဖိုင်တွဲပါ လက်ဗွေ၊ မှတ်ပုံတင်ကတ်ပါ လက်ဗွေများ အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုပေးလိုက်ကြသည်။

ယခင်က သေဆုံးသူ၏အမည်နှင့် နေရပ်ကို မသိရှိခဲ့ကြသော်လည်း ယခု တစ်နှစ်ကြာမြင့်သည့်အခါမှ ဒေါ်ခင်မမ၏ သတင်းပေးချက်အရ အမှု၏ခြေရာကို အစကောက်နိုင်ခဲ့တော့သည်။ ကျောက်တံခါးရဲစခန်းမှ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု စတင်ခဲ့ကြရာ.....

**နောက်ဆုံးရလဒ်အဖြေအရ
ရဲစခန်းမှ လက်ဗွေ
လဝကရုံးလက်ခံဖိုင်တွဲပါ လက်ဗွေ
မှတ်ပုံတင်ကတ်ပါ လက်ဗွေများ
အတူတူပင်ဖြစ်ကြောင်း
အတည်ပြုပေး**

တောကျွဲအင်းမြို့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆီသို့ ဆိုင်ကယ်သော့ခတ်၍ လူတစ်ဦး ဝင်ရောက်

လာသည်။ သည်မြို့က သူ့ကို အိမ်ခြံမြေပွဲစား ဦးခင်စိုးဟု လူသိများပါသည်။ သူက ဆိုင်ထဲသို့ အနည်းငယ် အကဲခတ်လိုက်ရင်းမှ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့သည်နှင့်...

“ဟာ.....ဟေ့ကောင် ဖိုးခင်၊ မင်း မနေ့က ရန်ကုန်သွားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သွားတယ် အစ်ကို”

“အခု ရွှေဈေးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲကွ”

“ခြောက်သိန်းနှစ်သောင်း ပေါက်တယ် အစ်ကိုရေ”

“ငါလည်းကွာ ပစ္စည်းတစ်ခု ထုတ်ချင်တယ်၊ ဒီဟာကွ၊ ငါးမူး သား MC ကြိုးလေးပါ၊ အဲဒါကို အပြီးရှင်းချင်တယ်ကွာ၊ ငွေပဲငါ့ကို ပေး”

“ဒီဆွဲကြိုး ကျွန်တော် အစ်ကို့ဆီမှာ မတွေ့ဘူးဗျ”

“ဟေ့ကောင် ငါ့ကို ဖဲဝိုင်းမှာ တစ်ယောက်ထားထားခဲ့တာကွ၊ ဘာမှပြဿနာမရှိဘူး၊ လုပ်လိုက်စမ်းပါ”

“ဒါဆို ကျွန်တော် ဆိုင်ပြန်တော့ ယူသွားလိုက်မယ်၊ ဆိုင်မှာ ချိန်လိုက်မယ် အစ်ကိုရာ၊ ပြီးရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ ငွေလာယူပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား၊ လာ...လက်ဖက်ရည်သောက်ဦး”

သည့်နောက်တွင်တော့ ဖိုးခင်နှင့် ဦးခင်စိုးတို့ ဟိုဟိုသည်သည် စကားများ ဆက်ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“အစ်ကို အရင်စီးနေကျ လော်ဂျားလေး ဘာလို့မစီးတော့တာလဲဗျ၊ အဲဒါလေးက စတိုင်ထဲကျတယ်”

“မစီးချင်တော့လို့ပါကွာ၊ အိမ်မှာ ဒီအတိုင်း ထိုးထားလိုက်တယ် အခုစီးတာက ငါ့တူဖိုးသေး မြောက်ပေးလို့၊ ဒီကောင်ပိုက်ဆံလိုရင် ဒီအတိုင်းပေးလို့မရဘူး၊ တစ်ခုခု အစားထိုးပေးမှ ရတာဆိုတော့ သူ့ဆိုင်ကယ်ကို ဈေးဖြတ်ပြီး ယူထားရတာ”

“ရော...သောက် အစ်ကိုမေ့မှန်လည်းစားဦး”

“မင်းလည်း စကားရည်မပေးနဲ့တော့၊ မင်း ဈေးထဲသွားရင် ငါတစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့မယ် တေ့ကောင်၊ ငါ့မှာ သုံးစရာရှိနေလို့ ချက်ချင်းယူသွားမှဖြစ်မှာ”

“သဘောပဲလေ အစ်ကို ကျွန်တော် ဒီကပြီးတာနဲ့ ဆိုင်ထဲတော့မှာ၊ နောက်ကလိုက်ခဲ့လို့ပေါ့”

ကျောက်တံခါးဈေးထဲမှ

ကျော်ရွှေဆိုင်ဆီသို့ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးနှင့် ခပ်ရွယ်ရွယ် အမျိုးသား တစ်ဦးတို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

“ဟိုဗျာ ဒီအဒေါ်က ရွှေဆွဲ ကြီးလေးတစ်ကုံးလောက် ဝယ်ချင် တယ်ပြောတယ်၊ လုပ်ပြီးသား ခုံး ရောင်းရင် တစ်ကုံးလောက်ပြပေး မိလားကွာ၊ MC ကြီးပုံစံမျိုးတဲ့”

ဈေးဝယ်ရန်လာသူကို ဖိုးခင် က အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီး နှိ.....

“အဒေါ်က MC ကြီးပဲကြိုက် တာလား”

“ဟုတ်တယ် ငါ့တူရေ တူမ လေးကို ဝယ်ပေးရမှာ၊ MC မှဆို လို့”

“ဒီမှာ အဒေါ်ကြည့်ပါ၊ ဒါ လေးမရဘူးလား”

ငါးမူးသား MC ကြီးတစ်ကုံး အရင်ထုတ်ပြသည်။

“နောက်ထပ်ရှိသေးရင် ပြပါ ဦးကွယ်”

ဈေးဝယ်သူအတွက် လိုအပ် လာသဖြင့် ဖိုးခင်က နောက်ထပ် နှစ်ကုံးထုတ်ပြပါသည်။ ထိုအထဲက မှ ခပ်ပြားပြားလေးဖြစ်သော MC ကြီးကို ဒေါ်ခင်မမ ဆွဲထုတ်ကြည့် လိုက်ပါသည်။ သူမ၏မျက်လုံးများ ချတ်တရက် ပြူးကျယ်သွားရ လောက်ပါသည်။ သို့သော် ဣန္ဒြေ

ထိန်းလိုက်ပြီး ဘေးမှလိုက်လာ သော အရပ်ဝတ်ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်ကို မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဒါလေးက အခုတန်ဖိုးနဲ့ဆို ရင် ဘယ်လောက်ကျသလဲကွယ်”

“ငါးမူးသားကို သူက နည်း နည်းလေး အချိန်စွန်းနေတယ် အဒေါ်၊ ဆိုင်ကရောင်းဈေးအတိုင်း ပေးရမယ်ဆိုရင် သုံးသိန်းနဲ့နှစ် သောင်းခွဲကျလိမ့်မယ်”

ဖိုးခင်က ဂဏန်းပေါင်းစက်ကို နှိပ်တွက်လိုက်ရင်း အဖြေပေးလာ သည်။

“ဟုတ်ပါပြီကွယ်၊ အခု မယူ သေးဘူးနော်၊ အိမ်ပြန်ပြီး ပိုက်ဆံ ယူရမှာမို့ ချန်ထားပေးပါ၊ မနက် ဖြန် လာယူပါမယ်”

ည ၉ နာရီကျော်ကျော်ခန့် အချိန်.....

ကျောက်တံခါးမြို့နယ် မှုခင်း တပ်ဖွဲ့မှ တပ်ဖွဲ့ဝင် ခြောက်ဦး ဦး ခင်စိုးအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေရာယူ လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ကျောက်တံခါး ရဲစခန်းက တာဝန်နဲ့လာတာပါ။ ဒီ အိမ်နဲ့ အဝန်းအဝိုင်းကို ရှာဖွေဖို့ တာဝန်ပေးထားလို့ပါ၊ ဒီမှာ ရှာဖွေ

ခွင့်ရမ်းပါ”

“ဪ.....ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ စစ်ဆေးပါခင်ဗျာ၊ ဝင်ပါ။ ကြည့် လို့ရပါတယ်”

ဦးခင်စိုးရုတ်တရက်မို့ မတတ် သာသည့်အဆုံး စစ်ဆေးရန် ခွင့် ပြုလိုက်ရသည်။

တပ်သား ဝင်းထိုက်နှင့် သန့် ဇင်တို့က အိမ်နောက် ဖေးအခန်းထဲ ဝင်ရောက် ရှာဖွေလိုက်ကြသည်။

သီးသန့်အခန်း ငယ်လေးတစ်ခုတွင် ဘက်မှန်အသစ်လဲလှယ် တပ် ဆင်ထားသော လော်ဂျားဆိုင်ကယ် တစ်စီး၊ ဒေါ်တင် မမ အလောင်းအား ပစ်ချခဲ့ စဉ်က ပုံစံတူ ပီနန်အိတ် တစ်လုံး၊ ဇာကြိုးအပိုင်း သုံးပိုင်း၊ အဖြူ ရောင် ခေါင်းအုံးစွပ်တစ်ခုနှင့် ဓား နှစ်ချောင်းတို့ကို သိမ်းဆည်းရမိခဲ့သည်။

သည့်နောက်တွင်တော့ ဦးခင် စိုးကို လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ကြ သည်။

“တာဝန်အရမို့ ဦးခင်စိုး ရဲ စခန်းလိုက်ခဲ့ရပါမယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ မတင်မမတို့ သိနေခဲ့ကြတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပါ ပြီ၊ မတင်မမက သူ့ပိုင်ငွေတွေကို အတိုးအရင်းပွားချင်လို့ ကျွန်တော် နဲ့ ဆက်သွယ်မိသွားပြီး ယုံကြည် စွာ အပ်နှံထားခဲ့တာပါ။ အားလုံး ငွေသားက သိန်း (၃၀)နဲ့ ရွှေထည် တချို့ ပါပါတယ်၊ ကျွန်တော်က

လုပ်ငန်းလုပ်ဆောင်နေရင်းနဲ့ သူ့ ကို လတိုင်း အတိုးပေးစားပါတယ်၊ သူက သူ့ငွေတိုးနဲ့ပဲ ရွှေထပ်ဝယ် တယ်၊ နှစ်လုံးထိထိုးပါတယ်”

“-----”

“ကျွန်တော့်ကို သူက အရင်း ငွေတွေ ပြန်တောင်းပေမယ့် ကျွန်

တော်က ပေးလေ့မရှိဘူး၊ သူ့ အတိုးနဲ့ပဲ မျှောထားပါတယ် ပေါ့ဗျာ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရ တင်မမနဲ့ ကျွန်တော် သီးခြားခွဲ တွေ့တဲ့ရက်တွေပါ ရှိခဲ့ပါတယ် တစ်ရက် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော့်မိန်းမ ရန်ကုန်သွားနေတာမို့ သူ့ ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်မိပါတယ်”

“သူ... ဘာပြောသလဲ... အဲဒီ... တင် မမ... ကျွန်တော့်... က ငွေသုံးသိ... အရေး... တောင်းပါတယ်... ရုတ်တရက်... တော့ သူ့... ပေးဖို့က... ဆင်မပြေ... သူ့အချီ... ဆော့တတ်...

နှစ်လုံးထိကို မထိုးနဲ့လို့ တွေ့ တော်ပြောမိတယ်၊ သူကလည်း ပြန်ပြောတယ်၊ ရှင်လည်း ဖဲမရိုက်နဲ့ပေါ့တဲ့၊ ငွေက... မရှိတာကို အတင်း ဖွတ်တော့ နေတော့ ကျွန်တော်လည်း အ... မှာရှိတဲ့ဓားနဲ့ သူ့လည်ပင်း...

နတ်မိသွားပါတယ်။ လက်စက
သည်း ခပ်ပြင်းပြင်းဆိုတော့
သည်ပင်းက တော်တော် ဒဏ်ရာ
ကြီးပါတယ်။ သူ့ကိုကြည့် တော့
သည်း ချက်ချင်းမေ့သွားတာ
ဆိုတော့ မထူးတော့ပါဘူးဆိုပြီး
တိုယ်လုံးကို လှဲချလိုက်တယ်။ ခုန
က ပြတ်ရသွားတဲ့ လည်ပင်းဒဏ်
ရာကိုပဲ ဓားနဲ့ဆက်ပြီး ပြတ်အောင်
ခိုင်းခဲ့မိပါတယ်”

“ပြီးတော့ ဘာဆက်လုပ်
သလဲ”

“တကယ်တော့ ခေါင်းမပါတဲ့
တိုယ်ထည်ဆိုရင် လူမသိလောက်
ဘူးလို့ပဲ တွေးမိပြီး ခေါင်းကို မြေ
မြှုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အနီးအနားမှာရှိတဲ့
သွေးစွန်းနေတဲ့ အဝတ်တွေ၊ ခေါင်း
အုံးစွပ်တွေကိုချွတ်ပြီး သီးသန့်သိမ်း
ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကိုယ်လုံး
ကြီးကို အိမ်ထဲခဏထားခဲ့ပြီး ပီနန်

အိတ်ကြီးကြီးနှစ်လုံးကို အသိတစ်
ယောက်ဆီက တောင်းယူခဲ့တာပါ။
အဲဒီနေ့က ကိုယ်ထည်ကြီး သွား
ပစ်ခဲ့တာမှာ လော်ဂျားဆိုင်ကယ်ရဲ့
နောက်ကြည့်မှန်ကလည်း ပြုတ်ကျ
ကျန်ခဲ့တာမို့ အသစ်လဲတပ်ပြီး ဒီ
အတိုင်း အိမ်ထဲမှာ သိမ်းဆည်း
ထားခဲ့တာပါ။ ဒါတွေအားလုံး
အမှန် တွေပါပဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော်
ဖြောင့်ချက်လည်း ပေးပြီးပြီဆိုတော့
တာဝန်ရှိသလို ဆက်လက်ဆောင်
ရွက်ပါတော့”

ဦးခင်စိုးက ဝန်ခံထွက်ဆို
အပြီး ခေါင်းကိုငုံထားလိုက်တော့
သည်။

ဖော်ဖော်ဝါရီလ (၁၄)ရက်နေ့

ကို ချစ်သူများနေ့ဟု သိရှိကြသည်။
၂၀၁၃၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၄)
ရက်နေ့သည် ဦးခင်စိုး၏ တရား
မဝင်ဇနီး(ချစ်သူ) ဒေါ်တင်မမ သေ
ဆုံးခဲ့သည့်နေ့ဖြစ်သည်။

၂၀၁၄၊ ဖေဖော်ဝါရီလ (၁၄)
ရက်နေ့သည် ချစ်သူအား ရက်ရက်
စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့မိသော ဦး
ခင်စိုး၏ အမှုမှန်ပေါ်ပေါက်သောနေ့
ဖြစ်ရပေသည်။

ဝန်ခံချက်။ ။ ၁၅-၂-၂၀၁၄
ရက်နေ့ထုတ် ရွှေနိုင်ငံသစ်သတင်းစာ
ပါ “ဝတ်လစ်စားလစ်နဲ့ ခေါင်းဖြတ်ခံ
သေဆုံးရသူ တစ်နှစ်အကြာ တရားခံ
ဖမ်းမိ” ဟူသောခေါင်းစဉ်ပါ သတင်း
အချက်အလက်ကို ခံစား ရေးဖွဲ့ပါ
သည်။

ကိုမိုး (ရွှေပြည်သာ)

မောင်ထွန်းညွန့်
(ကမ်းခြေကုန်း)
လမ်းပျောက်တိုင်း
လမ်းပျောက်သူ

လမ်းလျှောက်ရင်းလမ်းပျောက်သူ
မောင်ထွန်းညွန့်
(ကွမ်းခြံကုန်း)

ဖော်ပြပါဝတ္ထုသည် စာရေးဆရာ မောင်ထွန်းညွန့် (ကွမ်းခြံကုန်း)က ၀၀၁ မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးကြောင်း၊ ပေဒင်ကိုစိတ်ဝင်စားသူများအတွက် ဗဟုသုတ ရရှိစေရန် ပြန်လည်ဆန်းသစ်ဖော်ပြပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့၍ ဖော်ပြပေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စနေနေ့ နံနက်ခင်းတိုင်း
အူတီဂုံကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်
ဆောက်ပုတီးစိပ်မြဲဖြစ်သော ကျွန်
ဆော်သည် ယနေ့တွင်လည်း
အူတီဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးသို့
ထွက်မကွက်ပင် အဖူးမြော်ရောက်
ခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဇန်နဝါရီလမှို
ဆောင်း၏အအေးခတ်တို့က
အတော်လေးပင်သည်းပါသည်။
အနွေးထည်နှစ်ထပ်၊ မာဖလာ၊
ဆင်းစွပ်များ ဆင်ယင်ထားသည့်
အိုင် ကျွန်တော့်မှာ အတော်လေး
ပင် ချမ်းအေးနေပါသည်။ သို့ပါ
အော်လည်း မျက်ရှင်တန်ဆောင်း
အိုင် ကျွန်တော်သည် အဓိဋ္ဌာန်
မျက် ဝတ်ပြုနိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် - အမျှအတန်း
ဝေပြီး သည်အခါမှာတော့
နံနက်ခင်း၏ နေခြည်နွေးနွေးများ

ကျလာကြသည်။ ကျွန်တော်
မြို့ဘက်စောင်း တန်းတံတိုင်း
ဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။
နင်းထုများအောက် တွင် မပီပီးဝါး
မြင်နေရသော ရှုမျှော်ခင်းများကို
ကြည့် နူးခြင်း များစွာဖြင့်
တငေးတမောကြည့်နေ လိုက်မိ
သည်။

“ဟ.....ဒီတစ်ပွဲလည်း
ရွှေအ ပဲ နိုင်တာပဲလားကွ”
နောက်ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီ
မှ ကျယ်လောင်အက်ရှုလှသော
အသံက ကျွန်တော်၏ ကြည့်နူးမှု
အာရုံကို အနှောင့်အယှက်ပြုလာ
သဖြင့် စိတ်မသက်သာစွာ
ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ထို

အခါတွင်မှ စောစောစီးစီး ကျားထိုး
နေသောလူ နှစ်ဦးနှင့် ကျား
ပရိသတ် လေးငါးယောက်တို့ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုအခါတွင်မှ
'ရွှေအ'ဟု သညာ ပြုထားသော
သူကို ကျွန်တော် သေသေချာချာ
ကြည့်မိသည်။ ဟုတ်ပါသည်။
'ရွှေအ'သို့မဟုတ်.....

သူ့အမည်ကိုတော့ ကျွန်
တော် မမှတ်မိတော့။ သို့သော်
သူသည် တစ်ခါတုန်းက
ကျွန်တော်နှင့် တစ် တန်းတည်း။
ရင်းတော့မရင်းနီးခဲ့။

မှတ်မိပါသေးသည်။ အချိန်က
၁၉၅၉ ခုနှစ်။ ကျွန်တော်တို့
အငယ်တန်းပညာသင်ကြားနေစဉ်
ကာလတုန်းကဖြစ်သည်။ အပတ်
စဉ် သောကြာနေ့ နောက်ဆုံးအချိန်
သည် သိပ္ပံလက်တွေ့ခန်းအချိန်ဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီး ဦး
ကြည်ဝင်းက စမ်းသပ်ပြန်များ၊ အိုး
များဖြင့် နိုက်ထရိုဂျင်ဓာတ်ငွေ့ကို
ထုတ်ဖော်ပြပါသည်။ ပြီးသောအခါ
နိုက်ထရိုဂျင် ဟုတ်၊ မဟုတ် ဖန်
ပြန်ဝတွင် မီးခြစ်ဆံကို မီးရှို့ပြီးပြ
လိုက်ရာ ပြင်းထန်သောပေါက်ကွဲမှု
ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြည့်နေကြ
သော ကျွန်တော်တို့ ကြားမြင်လိုက်

ကြရသည်။ သို့သော် ဤဓာတ်
ထုတ်ဖော်ပုံကို ကျောင်းသားအများ
စုတို့မှာ လက်တွေ့မလုပ်နိုင်ကြ
သေးချေ။

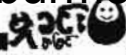
တစ်နေ့ မုန့်စားဆင်းချိန်၌
ဓာတ်ခွဲခန်းဆီမှ ကျယ်လောင်ပြင်း
ထန်သော ပေါက်ကွဲသံကို ကြား
လိုက်ရသဖြင့် ဆရာ၊ ဆရာမများ
ရော၊ ကျောင်းသား/သူများပါ
အပြေးအလွှား သွားကြည့်ရာ တစ်
ဦးတည်း ဓာတ်ငွေ့ထုတ်ဖော်နေ
သောသူကို တအံ့တဩ တွေ့လိုက်
ရသည်။

သူကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို
ပင်။ သူသည် စကားနည်းသည်။
တစ်ယောက်တည်းနေတတ်သည်။
ဒီလိုနှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ ဆယ်
တန်းသို့ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော် မြကျွန်းညိုညို
တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သောအခါ
သူကတော့ ဆယ်တန်းမှာပင်
ရစ်ခဲ့သည်။

ဒီကြားထဲတွင် သူ့ဖခင်
သွားသည်ဟု ကြားသိလိုက်ရာ
နောက်တော့ သူ့စစ်ထဲဝင်သူ
သည်ဟု ထပ်မံသိရပြန်ပါသည်။

ကျောင်းပြီးသွားသောအခါ
ကျွန်တော်က မီးရထားဌာနတွင်
အငယ်တန်းစာရေးအဖြစ် စတင်
အမှုထမ်းသည်။ အတည်တကျ
သောအခါတွင် ငယ်ချစ်ဦး 'ဆွေ
နှင့်ပင် အိမ်ရာထူထောင်ခဲ့သည်။
သူလည်း အိမ်ထောင်ကျသွားပြီ
သိရသည်။ နောက်တော့ တွေ့
တော် မန္တလေးသို့ ကောင်းရသည့်
မန္တလေးတွင် သူငယ်ချင်း မထင်

သွားတွေ့သည်။ ဖုဏ်းငွေက ဖုဏ်းငွေအား.....
ဖြူရောင်နှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်။
ကျောင်းတန်းကသူငယ်ချင်းများမို့
ဟောင်းနှောင်းဖြစ်များကိုပြော
တန်း။ ရဲဝင်းနှင့် ဝင်းမြင့်တို့ နှလုံး
ကင်္ဂါဖြင့် ဆုံးသွားကြပြီဆိုသည့်
ကြောင်း၊ စိုးမြက ထိပ်ပြောင်ပြီး
ကျောင်း ဆရာလုပ်နေသည်
ကြောင်း၊ သောင်းအေးက ဗိုလ်
အဆင့်ဖြင့် ရှေ့တန်းရောက်နေ
သည့်အကြောင်း စသည်ဖြင့်.....
သည်ဖြင့်.....။

ရုံးအားရက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်
တော်နှင့် ဖုဏ်းငွေတို့ ဘုရားကြီး
တော်သို့ အဖူးအမြော်ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။ ဤတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ သူ
တွေ့ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်က

ဖုဏ်းငွေအား.....
“ဟေ့ကောင် ဖုဏ်းငွေ၊ ဟို
ကောင်ကို မှတ်မိလား”
“အေး.....မှတ်မိတယ်၊ ဒါပေ
မဲ့ နာမည်တော့ မမှတ်မိတော့ဘူး၊
နောက်ဆုံးတန်း ပြတင်းပေါက်နား
က သိန်းဦးနဲ့တွဲထိုင်တဲ့ကောင်လေ”
“စစ်ထဲဝင်သွားတယ်ဆို”
“ဆေးအဆင့်ကျလို့ တပ်က
ထွက်လိုက်ရတယ်လေ၊ အိမ်ထောင်
လည်းကွဲသွားတယ်၊ ပုံစံကတော့
စိတ်ကျန်းမာပုံမရဘူးကွ၊ ပါးစပ်က
တွတ်တွတ်တွတ်တွတ်နဲ့ ဘာတွေ
ပြောနေမှန်းမသိဘူး”

“အေးကွ၊ တစ်တန်းတည်း
ပညာသင်ခဲ့ရတော့ စိတ်မကောင်း
ဘူးကွ၊ ကြုံတုန်း နည်းနည်းပါး
ပါး ကူညီခဲ့ရအောင်”
သို့နှင့် ဖုဏ်းငွေနှင့် ကျွန်
တော်နှစ်ယောက် ၁၄၅ ကျပ်စီ သူ

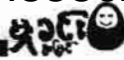
ကိုပေးခဲ့ပါသည်။ သူကတော့ ကျွန်
တော်တို့ကို လုံးဝမမှတ်မိတော့ပါ။
သူ့အဝတ်အစားများက ဟောင်း
သော်လည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်တော့
ရှိသည်။ သို့သော် ဖိနပ်တော့ ရှိ
ပါ။ နေပူမိုးရွာမရှောင် သွားလာနေ
ခဲ့သောကြောင့် အသားအရေတို့က
မစိုမပြည်ပါ။ မကြာခဏဆိုသလို
သူ့ကို ကျုံးထောင့်များ၊ ဈေးချို
ဘက်များတွင် တွေ့တွေ့နေရ၏။
သူသည် ပေးလျှင်ယူသည်၊ ကျွေး
လျှင်စားသည်၊ ပိုက်ဆံမရှိလျှင်
လက်ဝါးဖြန့်တောင်းသည်။ စကား
တော့ လုံးဝမပြောတော့ပါ။

သို့သော် သူရှိသည့်နေရာ
တိုင်းတွင် ကျားဝိုင်းရှိသည်။ သို့
မဟုတ် ကျားဝိုင်းရှိသည့်နေရာမှာ
သူရှိနေတတ်သည်။ အံ့ဩစရာ
တော့ကောင်းသည်။ အခြားအမှတ်
သညာများတွင် အားနည်းသွား
သလောက် ‘ကျား’အမှတ်သညာ
တွင်မူ သူသည် တကယ့်ကျားပင်။

တစ်ခါက ကျားဝါသနာပါ
သော တက္ကသိုလ်မှ လက်ထောက်
ကထိကတစ်ဦး သူနှင့် ဗောဓိကုန်း
ဘုရားဝင်းထဲမှာ ကျားထိုးကြသည်။
ဝါသနာရှင် ၂၀ ကျော်လောက် လာ
ကြည့်ကြသည်။ ကြုံကြိုက်သဖြင့်
ကျွန်တော်လည်း ရောက်သွားခဲ့
သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘေးမှလူများ
က အမဲအကြံဉာဏ်များပေးကြ

သူရှိသည့်နေရာတိုင်းတွင်ကျားဝိုင်းရှိသည်။
သို့မဟုတ်ကျားဝိုင်းရှိသည့်နေရာမှာသူရှိနေတတ်သည်။အံ့ဩစရာ
တော့ကောင်းသည်။
အခြားအမှတ်သညာများတွင်အားနည်းသွားသလောက်
'ကျား'အမှတ်သညာတွင်မူသူသည်.....

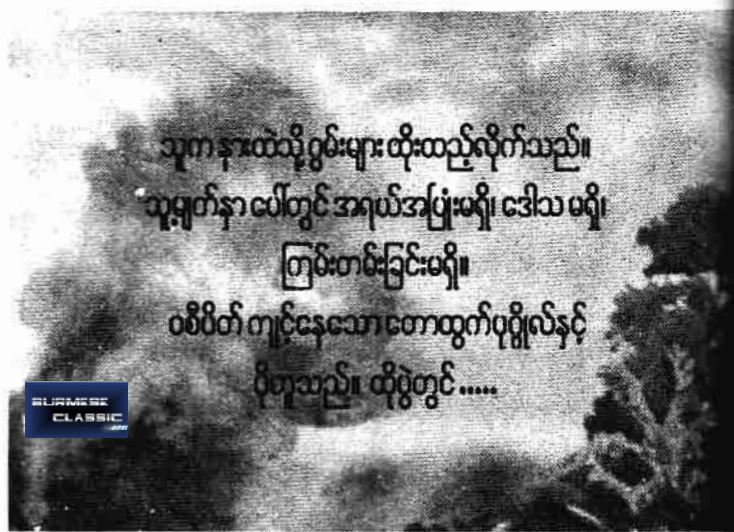

သည်။ သူက နားထဲသို့ ဝှမ်းများ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် အရယ်အပြုံးမရှိ၊ ဒေါသ မရှိ၊ ကြမ်းတမ်းခြင်းမရှိ။ ဝစ်ပိတ် ကျင့်နေသော တောထွက်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် ပိုတူသည်။ ထိုပွဲတွင် သူနိုင်လိုက် သည်။ ပြိုင်ဘက် လက်ထောက် ကထိကဆရာက သူ့ပညာကို လေးစားသောအားဖြင့် ငွေကျပ် ၅၀ ပေးသွား၏။

ဤသို့ဖြင့်ပင် နေပူပူ၊ မိုးရွာ ရွာ၊ နင်းကျကျ သူသည် အနွေး ထည်မပါ၊ စောင်မပါ ကြုံရာစား၊ ကြုံသလိုသွားပြီး ကျားထိုးနေတတ် သော လမ်းပေါ်မှာ လမ်းပျောက် နေသူတစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

သူသည် စိတ်မကျန်းမာသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟော့ ဟော့ရမ်းရမ်းမပုတ်။ အဝတ်လည်း မချို့တဲ့၊ အစားလည်းမချို့တဲ့။ လူ တို့၏ကံကြမ္မာကို ကျွန်တော်စိတ် ဝင်စားသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့ကို ပိုစိတ်ဝင်စားခဲ့မိသည်။ သူ့လက်ဝါး ပြင်ပေါ်က အရေးအကြောင်းများ နှင့် လက်ရှိသူ့ဘဝကို တိုက်ဆိုင် ကြည့်လိုလှသည်။ ထူးခြားသော အဖြစ်သနစ်ရှိသောလူများ၏လက် ပုံစံကို ကူးယူလေ့လာ မှတ်တမ်း

သူက နားထဲသို့ ဝှမ်းများ ထိုးထည့်လိုက်သည်။
သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် အရယ်အပြုံးမရှိ၊ ဒေါသ မရှိ၊
ကြမ်းတမ်းခြင်းမရှိ။
ဝစ်ပိတ် ကျင့်နေသော တောထွက်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်
ပိုတူသည်။ ထိုပွဲတွင်.....

တင်သော ဝါသနာအတိုင်း သူ့ လက်ဝါးပုံစံများကိုလည်း ကျွန်တော် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးပမ်းရရှိခဲ့သည်။

ဇနီးသည် ထွေးကတော့ အလုပ်မရှိ၊ အလုပ်ရှာဆိုသော သဘောဖြင့် နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ ပိတ် တော့မပိတ်ပင်ပါ။

ရုံးအားသောတစ်နေ့တွင် ကျွန် တော်သည် ဖုန်းငွေနှင့် ဖြူဖြူခိုင် တို့ကိုအိမ်သို့ခေါ်ပြီး ရွှေအ၏ လက် ဝါးပုံစံကို ပြလိုက်သည်။

“အင်း...မင်းပြလိုသာကြည့် ရတာ၊ ငါက လက်ဝါးပေါ်ကအရေး အကြောင်းတွေကို ဘာမှနားလည် တာမဟုတ်ဘူး”

“မင်းတို့ငါတို့လို သာမန်လူ တိုင်းမှာပါတဲ့ ဦးနှောက်လမ်းကို ကြည့်၊ ဒီလမ်းကြောင်း၊ တွေ့လား၊ အထိုက်အလျောက် ရှည်တယ်၊ ရှင်းတယ်၊ အဖြာအဖျက်ကင်း

တယ်၊ ခု ရွှေအရဲ့လက်ပုံစံကိုကြည့် စမ်း”

“အေးကွ၊ ဦးခေါင်းထဲ ကြောင်း မပါသလောက်ပဲ”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ဦးနှောက် လမ်းကြောင်းမှာ ကျွန်းခံတာ၊ ပြတ်တာ၊ တိုတောင်းတာ၊ သလောက် မှေးမှိန်နေတာတွေ ဆွံ့အခြင်း၊ နားမကြားခြင်း၊ ထိုင်းကြောက်လန့်ခြင်း၊ ခေါင်း ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာခြင်း ဖြစ်စေတဲ့ အမှတ်လက္ခဏာ ပေါ့ကွာ”

“အင်း...မင်းပြော လည်း ‘ဟုတ်နေသားပဲ’”

“ဒီလက်မနဲ့ လက်ညှိ ကနေပြီး လက်ဖနှောင့်ကို လာတဲ့ လမ်းကြောင်းက အ လမ်းကြောင်းလို့ခေါ်တယ်၊ ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်း အား

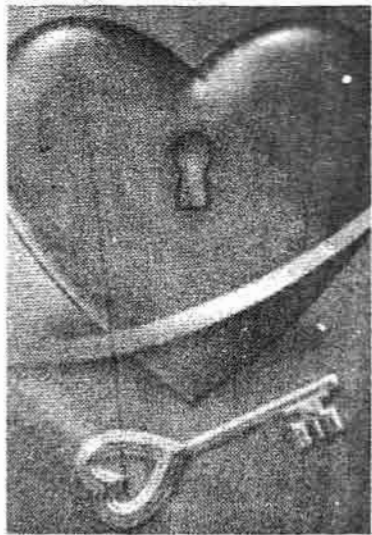
သလောက် အသက်လမ်းကြောင်း ကျတော့ ထင်ရှားအားကောင်း တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း နေပူမိုးရွာ မရှောင် သွားလာနေတာတောင်မှ သူ့မှာ ဖျားတယ်နာတယ်ဆိုတာ မတွေ့ရဘူး။ ဒါ့အပြင် အရန် အသက်လမ်းကြောင်းလို့ခေါ်တဲ့ အင်္ဂါလမ်းကြောင်းကလည်း ပါနေ သေးတော့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိပေါ့ကွာ”

“ဆက်ပြောပါဦး”

“မေတ္တာလမ်းကြောင်းကတော့ အောက်ကိုနိမ့်ကျနေတယ်။ စနေ ဂြိုဟ်ခုံက ကျယ်တယ်။ ဒီအမှတ် အသားတွေက တစ်ကိုယ်တည်း တိတ်တဆိတ်နေတတ်တဲ့သဘော၊ တရားဘာဝနာ အားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာလည်း ဒီအမှတ် အသားမျိုးရှိတယ်”

ကျွန်တော်ပြောပြသမျှကို ဖုတ်ငွေနှင့် ဖြူဖြူခိုင်တို့နှစ်ယောက် စလုံးက စိတ်ပါဝင်စားစွာ နား ထောင်နေကြသည်။ ဘာမှဝင် မမေး။ ဖြူဖြူခိုင်ကတော့ တစ်ချက် တစ်ချက် သူ့လက်ဝါးကလေးကို ဖြန့်ဖြန့်ကြည့်နေသည်။

“အသက်လမ်းကြောင်းအတွင်း ပိုင်း ဒီနေရာတွေကို သောကြာ ဂြိုဟ်ခုံလို့ခေါ်တယ်။ ဒီလို ကန့်လန့် ဖြတ်လိုင်းတွေကို ဥပဒ်လမ်းလို့ခေါ် တယ်။ ဥပဒ်လမ်းရှိတဲ့ အနေ အထားကို ချင့်တွက်ရင် အသက် ၂၈ နှစ် ကနေ ၃၅ နှစ်အတွင်းမှာ သောက ကြီးခဲ့တယ်။ ၃၅ နှစ်ကျော်တော့ သောကလမ်း ကြောင်းတွေ မရှိတော့ဘူး”

“ဆိုပါဦး”

“တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံကို တက်နေ တဲ့ အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်း။ စနေဂြိုဟ်ခုံကိုတက်နေတဲ့ ကံကြမ္မာ လမ်းကြောင်းတို့ ထင်ရှားအား ကောင်းနေခြင်းဟာ ကြီးပွားတိုး တက်ခြင်း၊ ကံကောင်းခြင်း၊ အငြိမ်း စားနေခြင်း အမှတ်အသားတွေပဲ ကွ”

“အင်း စိတ်ဝင်စားစရာပဲနော်၊ ဒါဖြင့် သူ့ဘာကြောင့် ခုလို လမ်း ပေါ်ကို ရောက်နေတာလဲ၊ ကံ လမ်းကြောင်း၊ အောင်မြင်ရေးလမ်း ကြောင်းတွေနဲ့ လက်ရှိသူ့ဘဝဟာ သိပ်မဆိုင်သလို ဖြစ်နေတယ်နော် သူငယ်ချင်း၊ အဲဒါလေး ချစ်နိုင်ဆုံး ရှင်းပြစမ်းပါဦး”

“မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်း”

ပါပဲကွာ၊ ကံလမ်းကြောင်းကောင်းတိုင်း၊ ထီးရိုးကောင်းတိုင်း၊ အောင်မြင်ရေး လမ်းကြောင်းကြီးပါတိုင်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ မအောင်မြင်နိုင်ဘူး။ မချမ်းသာနိုင်ဘူး။ လူတစ်ယောက်အောင်မြင်ဖို့၊ ချမ်းသာဖို့ ဆိုတာတွေမှာ တခြားလမ်းကြောင်းတွေရဲ့ အနေအထားနဲ့ အားပေါ်မှာလည်း မူတည်သေးတယ်။ တခြားမကြည့်နဲ့လေ။ ဒီလက်ပုံစံကိုပဲကြည့်၊ သူ့အသက်လမ်းကြောင်းနဲ့ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းဟာ ၄၀ ဒီဂရီ ပုံစံကျကျ လောက်မှာ ပူးနေတယ်။ ပြီးတော့ ဉာဏ်လမ်းကြောင်း တိုတယ်။ ကျိုးပြတ်နေတယ်။ အား မကောင်းဘူး။ ဉာဏ်လမ်းကြောင်း မဖွံ့ဖြိုးတဲ့ သူ့ဘဝဟာ ဘယ်ပြည့်စုံမှုရှိပါတော့မလဲ”

“ဪ...ဒီလိုကိုး”
“ငါ့ရဲ့အတွေ့အကြုံတွေအရဆိုရင် အသက်လမ်းကြောင်းဟာ အသက်အိုးအိမ်၊ စည်းစိမ်ကိုပြောလို့ရတယ်။ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းက အိုးအိမ်တိုက်တာ၊ ကား၊ အမွေအနှစ်၊ စီးပွား ပိုင်ဆိုင်မှုကို ပြောလို့ရတယ်။ နှလုံးလမ်းကလည်း စည်း

စိမ်အခြေအရံကို ပြောနိုင်တယ်။ အဓိကလမ်းကြောင်းကြီးသုံးခု ချို့ယွင်းနေရင် တိုးတက်ကြီးပွားအောင်မြင်ချမ်းသာမှုကို ရသင့်သလောက် မရတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

“အင်း...လက္ခဏာပညာဟာ တကယ်စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း

တယ်ကွာ၊ ဒါဖြင့် သူ့ဘဝက ဒီအတိုင်းပဲ သွားတော့မှာလား”

“ဒီကိစ္စတွေက ကျယ်ပြန့်လွန်းပါတယ်။ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တော်မြတ်ကြီး ဟောထားခဲ့သလိုကံ၊ စိတ်၊ ဥတု၊ အာဟာရဆိုတာတွေကလည်း ရှိသေးတယ်။ သူ့ရဲ့အတိတ်ကံ၊ လက်ရှိအခြေအနေတွေအားလုံး ကြုံကြိုက်တိုက်ဆိုင်လာလို့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ သမားတော်

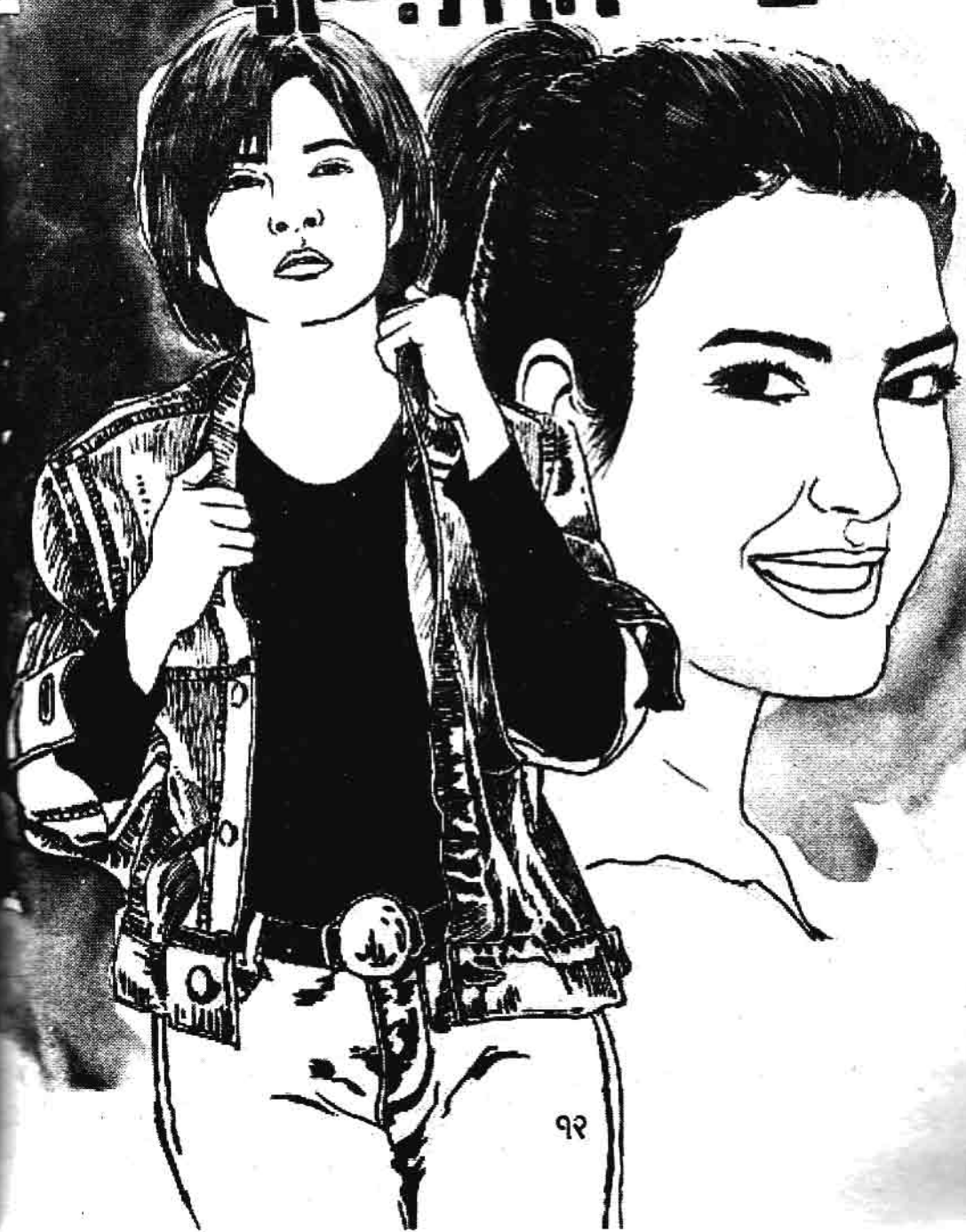
တွေနဲ့ ဆေးဝါးကုသခွင့်ရခဲ့ရင် သူ့ဘဝဟာ တစ်မျိုးတစ်မည် ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပေါ့ကွာ”

အတွေးရေယဉ်ကြောတွင် မည်မျှကြာအောင် နစ်မျောသွားသည်မသိ။ သတိရ၍ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် စောစောက ကျားအုပ်စု မရှိတော့ပါ။ နေလည်း အတန် ပင်မြင့်လာပြီ။ နင်းတို့လည်းကွဲပြီ။ မန္တလေးမြို့မှ ရန်ကုန်သို့ ကျွန်တော်ပြောင်းခဲ့ရသည်။

နစ်နစ်တာကာလတွင် ရွှေအကို ယနေ့ပထမဆုံး ရန်ကုန်မှာ ပြန်တွေ့ရခြင်းပင်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မန္တလေးမှာတုန်းကလည်း ဘုရားကြီး၏ ပရဝဏ်တွင် ဆုံခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြန်တော့လည်း ရွှေတိဂုံကုန်းတော်မြတ်ပေါ်တွင် ရွှေအတစ်ယောက် လမ်းပေါ်တွင် လမ်းပျောက်ဆဲလား။ ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ရင်း ကုန်းတော်ထက်မှ ကျွန်တော်ဆင်းလာခဲ့ပါတော့သည်။

မောင်ထွန်းညွန့်
(ကွမ်းခြံကုန်း)

အောင်ကျော်ပြုံး မျိုးစေ့မှန်စို့ပို့ပါသည်

မျိုးစေ့မှန်ဖို့လိုပါသည်

အောင်ကျော်ပြုံး

သားသမီးမကောင်း မိဘ
ခေါင်းတုံ့။ သည်အယူအဆကိုတော့
ဦးမြင့်စိုး သိပ်မကြိုက်လှပါဘူး။
ဘယ့်နယ် သားသမီးမကောင်းခဲ့ရင်
မိဘခေါင်းကို ထိုးချတာလဲ။

ဦးမြင့်စိုးက လူတစ်မျိုး။ သား
သမီးမကောင်းခဲ့ရင် သားသမီး
ခေါင်းပဲ ဖြစ်စေရမယ်။ အဲသည်လို
ပဲ မိဘမကောင်းခဲ့ရင်လည်း မိဘ
ခေါင်းပဲပေါ့။ အစစအရာရာမှာ သား
သမီးတွေ မကောင်းခဲ့လို့ မိဘတွေ
က ခေါင်းထိုးခံလိုက်တာ အဆိပ်
ပင်ရေလောင်းသလိုမျိုး ဖြစ်သွားပါ
လေရောလား။

ဦးမြင့်စိုးကတော့ သူ့သား
သမီးတွေကို သူ့အတိုင်းနဲ့သူ အုပ်
ချုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါက ဦးမြင့်စိုးရဲ့စည်း
ကမ်းပဲလေ။ သူ့စည်းကမ်းကို
မလိုက်နာခဲ့ရင်တော့ အိမ်မှာမနေ

နဲ့။ ခုချက်ချင်းပဲဆင်း။ သားရော၊
သမီးရောတွင်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ယူ
ထားတဲ့ မိန်းမလည်းပါတယ်။

ဦးမြင့်စိုးက ဝန်ထမ်းဘဝက
နေ လာတဲ့သူပါ။ ဝန်ထမ်းစည်း
မျဉ်းတွေကြားမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကြာအောင် နေလာခဲ့လေတော့
စည်းကမ်းရဲ့အရသာကို ကောင်း
ကောင်းကြီး သိနေပြီပဲ။ ခုလို ပင်
စင်ယူပြီး ရပ်ကွက်ထဲကို ပြောင်းနေ

တဲ့အခါကျတော့ လူချင်းတူပေမယ့်
လို့ စရိုက်ချင်းတွေက လုံးဝတူတာ
မျိုးမဟုတ်ဘူး။

လုပ်ချင်ရာတွေလုပ်၊ ပြောချင်
ရာတွေပြော၊ ဆိုချင်ရာတွေဆိုနဲ့
တကယ့်ကို စိတ်ပျက်စရာကြီးပါ။
တစ်ဦးချင်း၊ တစ်ယောက်ချင်းဆီ
မှာ ကိုယ်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်
ရမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ လုံးဝ
ရှိတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။

ဦးမြင့်စိုးက ရပ်ကွက်ထဲ
မှာနေ ရပေမယ့် အားလုံးနဲ့
ခပ်ကင်းကင်းပဲ နေခဲ့တယ်။
သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက ဘယ်သူနဲ့မှ
ပြဿနာ မတက်ချင်ဘူးလေ။

သည်လောက် ကိုယ့်စည်း
ကိုယ့်ကမ်းနဲ့ နေလာတာတောင်မှ
ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့အပြောက မလွတ်
ပြန်ပါဘူး။ “သူ့ကိုယ်သူ ပင်စင်
စားဆိုပြီး ကြီးကျယ်နေလိုက်တာ
သူ့ပင်စင်က ဘယ်လောက်ရတာ

တံလို့၊ အလကား”

မသိလို့ပြောလာတော့လည်း
မသိလိုက် မသိဘာသာပဲ ဦးမြင့်စိုး
နေပြလိုက်တယ်။ မတော်လို့ ထရန်
နဲ့ခဲရင် ကိုယ့်ပင်စင်လေးတောင်
ပြုတ်သွားနိုင်တယ်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း
ကိုယ့်ဘဝ ထဲကို ပါလာ
မယ့် ကိုယ့်မိသားစု
တွေနဲ့အတူ အေးအေး
ချမ်းချမ်းပဲ နေခဲ့တယ်။

ဦးမြင့်စိုးမှာ သား
တစ်ယောက်၊ သမီး
တစ်ယောက်ရှိတယ်။
သားကတော့ အေး
ဆေး ပုံရပေမယ့် သမီး
ကတော့ သည် လို
မဟုတ်ဘူး။ သူ သိ
တတ်စအရွယ်ကတည်း
ကစလို့ သူ့မောင်ရဲ့
အကျီတွေကို ယူဝတ်၊

ဆင်ပင်ကိုတောင်မှ ယောက်ျားလေး
တွေရဲ့ပုံစံလို ညှပ်ပစ်လိုက်သေး
တယ်။ ယောက်ျားစိတ်ဝင်တာပေါ့။

သားသမီးနှစ်ယောက်စလုံးက
တန်းကို ရောက်နေပါပြီ။ သမီး
က ဝတ်ပုံစားပုံကြမ်းပေမယ့် မိန်း
ကလေးဆိုတော့ မိန်းကလေး

အသည်းနှလုံးပဲရှိတယ်လေ။

ဒါကို အမေဖြစ်တဲ့သူက
ကြည့်မရလို့.....

“ခင်အုံးကြည့်၊ နင်ဟာ မိန်း
ကလေးဆိုတာ သတိထားဦး၊ အရာ
ရာမှာ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တပု

ပြီး ဝတ်ရတယ်လို့”

ဦးမြင့်စိုးကတော့ ကြိုက်တယ်။
စကားတောင်မှရှိသေး။ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ယောက်ျားစိတ်ပေါက်
ရခြင်းဟာ ဘုန်းရှိန်၊ ကံရှိန်ရှိလို့တဲ့။

သားကိုတော့ ထားလိုက်ပါ
တယ်။ သူက ယောက်ျားလေးပဲ

ဥစ္စာ။ အရေးကြီးတာက သမီးအနေ
နဲ့ ကျားကျားလျားလျား ဖြစ်နေဖို့
ပဲ အရေးကြီးတယ်။

ဦးမြင့်စိုးက သူ့သမီးကို လျှော့
တွက်ခဲ့တာ။ အဲဒါကိုက သူ့အမှား
ပါပဲ။ ဆယ်တန်းရောက်လာတော့

အပေါင်းအသင်းက
လည်း စုံလာတယ်။
သမီးနဲ့ အမြဲတမ်း
တွဲနေတဲ့ ကောင်မလေး
က အေမီဆိုတဲ့ ကလေး
မလေးပါ။

စကားပြောလည်း
သိမ်မွေ့တယ်။ ဂါရဝ
တရားလည်းရှိတယ်။
ဦးမြင့်စိုးကို ခေါ်
တာတောင်မှ “ဒယ်
ဒီဘာဘ”တဲ့။

သည် ကလေးမ
လေးရဲ့ဘဝက သိပ်
ကံကောင်းရတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ အဖေ
တွေ၊ အမေတွေက
မရှိတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်

ညီမသားချင်းတွေရဲ့ အိမ်မှာ
ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့နဲ့ နေရရှာတာပါ။

အစ်မတွေ၊ ညီမတွေကလည်း
မိသားစုစိတ်ဓာတ် လုံးဝကင်းမဲ့တဲ့
သူတွေ။ သည်တော့ ဝိဆိုးတာပေါ့။
အေမီနဲ့တွဲတာကို ဦးမြင့်စိုးသဘော
ကျပါတယ်။

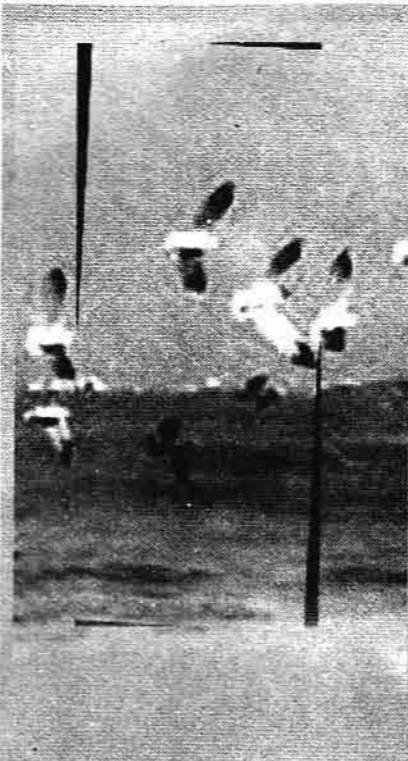
ဦးမြင့်စိုးသမီးက ပိတောက် ဆိုပိတောက်၊ တစ်ယောက်ဆိုတစ် ယောက်ဆိုသလို အေမီကိုပဲ စွဲခဲ့မြဲ မြဲ ပေါင်းခဲ့ရှာပါတယ်။ ဟိုကလည်း မိန်းကလေး၊ သည်ကလည်း မိန်း ကလေးဆိုတော့ စိတ်မချစရာလုံးဝ မရှိပါဘူး။

အိမ်ကသားအပါအဝင် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ၁၀ တန်းကို နှစ် ချင်းပေါက် အောင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဂုဏ်ထူးတွေတောင် ပါလိုက်သေး တယ်။ သားကနှစ်ခု၊ သမီးက သုံး ခု၊ အေမီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက တစ်ခု။

၁၀ တန်းအောင်တော့ သမီး က ဦးမြင့်စိုးကို ပူဆာတယ်။

ရန်ကုန်မှာသွားပြီး အလုပ် လုပ်ချင်လို့တဲ့။ ကောင်းသားပဲ။ ရန် ကုန်မှာကလည်း ဦးမြင့်စိုးရဲ့ ညီ တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အရွယ်တွေ ကလည်း အောင်အလက်စုံလင် နေပြီပဲ။ ဦးမြင့်စိုးကတော့ မေးလိုက် ပါတယ်။ “ဘယ်သူနဲ့သွားမှာလဲ” လို့။ သမီးကတော့ သူ့သူငယ်ချင်း အေမီနဲ့အတူတူသွားမယ်ဆိုပဲ။ ကောင်းပါတယ်။ သွားကြ၊ သွား ကြပေါ့။

ဒါနဲ့ပဲ ဦးမြင့်စိုးလည်း ညီရှိရာ ကို ဖုန်းလှမ်းဆက်၊ သူတို့နှစ် ယောက်ကိုလည်း လိမ်လိမ်မာမာ နေကြည့် ပြောဆိုဆုံးမပြီး သူတို့နှစ်

**သမီးက လူစွမ်းလူစည့်တဲ့သူ
ဖုတ်ပါဘူး။
ဟိုရောက်တော့
တစ်ပတ်အတွင်းမှာပဲ
တုမ္မကီတစ်ခုမှာနှစ်ယောက်စလုံး
အလုပ်ရကြတယ်။
တုမ္မကီကပေးထားတဲ့
လှိုင်းသန်းမှာပဲ
နှစ်ယောက်စလုံးအတူ**

ယောက်သား ညအမြန်ရထားနဲ့ ရန်ကုန်ကို ထွက်သွားကြတယ်။

သမီးက လူစွမ်းလူစည့်တဲ့သူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုရောက်တော့ တစ် ပတ်အတွင်းမှာပဲ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်ရကြ တယ်။ ကုမ္ပဏီကပေးထားတဲ့လှိုင်း သန်းမှာပဲ နှစ်ယောက်စလုံး အတူ တူနေကြတယ်။

လုပ်သက်ကလေး အတော် ရင့်လာတော့ သမီးက ဦးမြင့်စိုးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ နေရထိုင်ရ စားရသောက်ရတာတွေက အဆင် ပြေပေမယ့်လို့ အဆင်မပြေဖြစ်ရသူ က သူခေါ်လာတဲ့ အေမီတဲ့။ နယ် နဲ့ မြို့ကြီးဆိုတာ တူတာမှတ်လို့။

မစားဖူးတာတွေစား၊ မဝတ် ဖူးတာတွေဝတ်၊ မကြည့်ဖူးတာတွေ ကြည့်နဲ့ ကြာလာတော့ အေမီ လည်း သည်ဒဏ်တွေကို ခံနိုင်ရည် ရှိတာမှတ်လို့။ လူငယ်ကလည်း လူ ငယ်ပဲလေ။

သမီးစိတ်ကတော့ အေမီနဲ့ ကွာတယ်။ သွားကတည်းကိုက ယုံ ကြည်မှုအပြည့်နဲ့ သွားခဲ့တယ်။ အဆင်ပြေခဲ့ရင် မိဘတွေကိုလှမ်း ပြီးထောက်ပံ့တယ်။ ပြီးတော့ သမီး က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင်နိုင်ရ မယ်လို့ ယုံကြည်ထားသူတစ်ဦးဖြစ် သလို အမှန်တကယ်လည်း အောင်

နိုင်သူဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတဲ့သူ
သူ့ရဲ့အားနည်းချက်ကတော့
သောကျားလေးစိတ်ဝင်နေတာတစ်
ခုပါပဲ။

ဦးမြင့်စိုးကတော့ တွက်ပြီး
သားပါ။ လောကကြီးမှာ အလုံးစုံ
ပြီးပြည့်စုံတဲ့သူဆိုတာ မရှိပါဘူး။
ထစ်ခုခုကတော့ ချို့ယွင်းမှုရှိစမြဲပါ။
သမီးဘက်က မချို့ယွင်းပေမယ့်လို့
အေမိဘက်က ချို့ယွင်းချင် ချို့
ယွင်းနေတာမျိုး ရှိမှာပေါ့။

ဦးမြင့်စိုးကတော့ ဖုန်းထဲကပဲ
ပြန်ပြောလိုက်ပါတယ်။

“သမီးရေ ဘဝကို အဆန်း
စာကျယ်လုပ်ပြီး စာမဖွဲ့ချင်ပါဘူး၊
ချုပ်ထွေးပွေလီလုတဲ့ လောကကြီး
ထဲမှာ လဲရင်ပြန်ထ၊ ဒါဘဝပဲပေါ့၊
မင်းသူငယ်ချင်း အေမိကိုလည်း
ကြည့်ထိန်းလိုက်ပေါ့ကွယ်”

လောကကြီးမှာ ကိုယ်ဖြစ်ချင်
တိုင်းသာ ဖြစ်နေရမယ်ဆိုရင်
သောကနဲ့ ဝေဒနာဆိုတာ ဘယ်မှာ
ရှိမှာတဲ့လဲ။

ဦးမြင့်စိုးကတော့ နှစ်ယောက်
လုံးရဲ့အပေါ်မှာ အဝေးကနေပြီး
မေတ္တာပို့ပေးလိုက်ပါတယ်။ နှလုံး
စိတ်ဝမ်း အေးချမ်းကြပါစေလို့။ ဦး

မြင့်စိုး တတ်နိုင်တာ ဒါပဲရှိတယ်။
နောက်ပိုင်းမှာတော့ အေမိက
ဆတ်ဆော့ချင်လာတယ်။ ဟိုလူနဲ့
တွေ့ရင်တွဲချင်၊ သည်လူနဲ့တွေ့ရင်
တွဲချင်၊ ဖြစ်နေတာများလေ။

သည်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့
သမီးနဲ့ ပြဿနာတက်ရတာ ခဏ
ခဏပါပဲ။ မိန်းကလေးတွေအတော့်
ကိုခက်ပါတယ်။ ကျားပါးစပ်ကိုမှ
သွားဖြဲကြည့်ချင်ကြတယ်။ သမီးက
အေမိကို သံယောဇဉ်ပိုပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့်မို့လည်း သူနဲ့အတူတူလုပ်
ဖို့ အေမိကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားခဲ့တာ
ပေါ့။

အေမိရဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှ သမီး
က ခိုင်ခံပြီးလုပ်ပေးခဲ့တယ်။ အဝတ်
လျှော်၊ မီးပူတိုက်၊ သနပ်ခါးသွေး
တာကအစပေါ့လေ။ ဒါတွေက
လည်း ဖုန်းထဲကနေ သမီးပြောပြ
လို့ ဦးမြင့်စိုး သိရတာပါ။

ဦးမြင့်စိုးကတော့ ပြန်ပြော
လိုက်ပါတယ်။

“သင့်မြတ်အောင်နေကြပေါ့၊
ပြေးကြည့်မှ ဒီနှစ်ယောက်တည်းရှိ
တာ”

ဆိုတာကိုပေါ့။
အေမိက နယ်မှာနေတော့
ဟုတ်သလိုလို၊ ဘာလိုလိုနဲ့ သမီး
နယ် မြို့ကြီးရောက်သွားတာမှ
စိတ်တွေဝင်ပြီး ဘာလုပ်လုပ်

လုပ်နေရတာပါလိမ့်။
စိတ်ထားညံ့ ပြီး ကိုယ်
ကျင့်တရားပျက်တဲ့သူ
ဟာ ကိုယ်လုံးတီးလမ်း
လျှောက် သူ ထက်
ပိုပြီးရှက်ဖွယ်ကောင်း
တယ်ဆိုတာ ကိုရော
အေမီ နားလည်ရဲ့
လား။

သမီးနဲ့ အေမီဆို
တာ တကယ့် မိတ်ဆွေ
တွေပါ။ ပြီးတော့
ပြောမပြ တတ်အောင်
ချစ်ကြတဲ့သူတွေ။ ခု
တော့ဖြင့် မိတ်ဆွေတို့ကျင့်ရမယ့်
ဝတ္တရားတွေကို အေမီဘက်ကနေ
စတင်လို့ ချိုးဖောက်ခဲ့ပြီပဲ။

တလောကတော့ ဖုန်းထဲက
ငိုကြီးချက်မနဲ့ သမီးဖြစ်တဲ့သူက ဦး
မြင့်စိုးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။

သမီးမရှိတုန်းမှာ သမီးစုထား
တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို အကုန်ယူပြီး

အေမီ လင်နောက်လိုက်သွားတဲ့
အကြောင်း၊ သမီးမှာဒုက္ခရောက်နေ
လို့ လာကယ်ပါဦးဆိုတဲ့အကြောင်း၊
ဒါတင်ပဲလားဆိုတော့ မပြီးသေး
ဘူး။ အေမီနဲ့ သူ့ကောင်ကိုလည်း
ပတ်ဝန်းကျင်အကူအညီနဲ့ လိုက်ရှာ
ပြီး သမီးကိုယ်တိုင် သမထည့်လိုက်
လို့ သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းမှာ အေမီ

လိုက်ချလာခဲ့တယ်။

တော်ပါသေးရဲ့။ ဟိုရောက်
တော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ကျေအေးလို့
အမှုကနေ ပြန်လွတ်လာခဲ့တယ်။
သမီးကိုတော့ ကိုယ့်မြို့ရှိရာကိုပဲ
ပြန်ခေါ်လာခဲ့တယ်။ ပြီးမှ သမီးကို
တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ခိုင်းခဲ့လို့ ခု
တော့ သမီးလည်း ဘွဲ့တွေဘာတွေ
ရနေပါပြီ။ ယောက်ျားလေးအသွင်
အပြင်၊ အမူအရာကိုတော့ စွန့်ပစ်
လိုက်တာ ကြာပါပြီ။

မိန်းကလေးမှန်ရင် မိန်း
ကလေးလိုပဲနေတာ ကောင်းပဲ
တယ်လေ။

ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို ခံစားရေး
ရွဲ့ပါသည့်
အောင်ကျော်ဖြိုး

ပဲခူးလူမျိုးပဲ...
ပဲခူးလူမျိုးပဲ...
ပဲခူးလူမျိုးပဲ...
ပဲခူးလူမျိုးပဲ...

ပဲခူးလူမျိုးပဲ...
ပဲခူးလူမျိုးပဲ...

ပဲခူးလူမျိုးပဲ...
ပဲခူးလူမျိုးပဲ...

ပဲခူးလူမျိုးပဲ...
ပဲခူးလူမျိုးပဲ...

ရှင်လွန်းမယ်
ပိတောက်ပြင်ရင်
နမိတယ်

ရှင်လွန်းမယ်

ပိတောက်မြင်ရင် နီမိတယ်

“လေးလေးရဲ့ဘဝကြီးကြည့်ရတာ ခြောက်သွေ့ပြီး ပျင်းစရာကောင်းတယ်ဗျာ၊ အသက် ၃၀ လူချိုလှလွတ်ဖြစ်လျက်နဲ့ ကိုယ့်ဘဝကြီးကို အကျဉ်းချထားသလိုပဲ၊ သင်္ကြန်မတိုင်မီဆိုရင် သင်္ကြန်ရှောင်တဲ့အနေနဲ့ နိုင်ငံခြားတွေ ခရီးလှည့်ဖတ်ထွက်နေတယ်၊ အံ့ဩတယ်ဗျာ၊ မြန်မာဖြစ်ရကျိုးမနပ်လိုက်တာ၊ ဒီကြားထဲ သူ မြန်မာနိုင်ငံပြန်ရောက်ဖို့ ပိတောက်အကြွင်းအကျန်များ ခြင်ရင် သရဲတစ္ဆေ တွေတာကျနေတာပဲ”

အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ် တူလေးက ကျွန်တော့်ကို မကြောက်မန့် ထိုသို့ဝေဖန်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် မျက်နှာပျက်သွားစဉ် အကြောင်းသိသော မရီးဖြစ်သူက

သားဖြစ်သူကို “ဟဲ့.....” ဟု မာန်မဲလိုက်စဉ် တူလေးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ ပခုံးတွန့်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။ မရီးက တံခါးပေါက်နားတွင် ရပ်နေရာမှ သက်ပြင်းချကာ.....

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲဒီလောက် ဒဏ်ခတ်စရာမလိုဘူးလေ ညီညီရယ်၊ မင်းကို အရင်လို

ပေါ့ပါးသွက်လက်တဲ့၊ ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ ညီညီတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ မမဇော်တို့ မျှော်လင့်တယ်၊ ဒါဟာ မင်းကို မစာနာလို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ပျောက်သောသူရှာရင် တွေ့၊ သေသောသူ ကြာရင်မေ့ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း တကယ်လို့ မနှင်းတို့မောင်နှမ ရှိသေးရင် မမဇော်တို့ တစ်နေ့ ပြန်တွေ့ကြမှာပဲကွယ်”

မရီးဖြစ်သူ မမဇော်က ပြောပြီးထွက်သွားသည်။

မနှင်းတို့မောင်နှမ ရှိနေသေးရင်.....

မနှင်းတို့မောင်နှမ ရှိနေသေးရင်တဲ့။

သူတို့လို သူစိမ်းလူတွေက တောင် မသေချာ၊ မရေရာပြောလာခဲ့လျှင် ကျွန်တော့်လိုလူတစ်ယောက်က မည်ကဲ့သို့ လိမ်ပြာသန်စွာ လောကကြီးထဲ ရွှေဆက်ခဲ့မည်

တဲ့လဲ။

ပိတောက်ပွင့်အကြွင်းအကျန် များမြင်ရင် သရဲတစ္ဆေတွေ့တာကျ နေတာပဲဟူသော တူလေးရဲ့စကား သံက နားစည်ကို ထပ်ခါထပ်ခါ လာရောက်ရိုက်ခတ်နေလေတော့ သည်။ ထိုအခါ ပိတောက်ပွင့်များ ကြားမှ သွေးအလိမ်းလိမ်းနှင့်လူးလဲ ထလာသော မျက်နှာကို မြင်သော အခါ.....

“အား.....”

“နင်းရဲ့အဖေဆုံးတော့ နင်းက ဆယ်နှစ်သမီးပဲရှိသေးတာလေ။ မခင်ဆွေ ကိုအောင်မိုးသူနဲ့ လက်ထပ်တော့ နင်းက အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်ရှိနေပြီ။ အင်း.....ဘယ်လို ပြောမလဲ။ နင်းရဲ့အဖေကို မိဘ သဘောတူလို့ လက်ထပ်ရတာ။ ကိုအောင်မိုးသူက မခင်ဆွေရဲ့ ငယ်ချစ်ဦးလေ။ သူတို့လက်ထပ်တော့ နင်းက အရွယ်ရောက်နေပြီ”

မေမေတို့ပြောလွန်းသဖြင့် တစ်ဖက်ခြံမှ မမြင်ဘူး။ မတွေ့ဘူးသော နင်းဝဏ္ဏဆိုသည် မမအကြောင်းကို ကျွန်တော် နားရည်ဝခဲ့ပါသည်။

တကယ်ပါ။ ကျွန်တော် ဒီအသက်အရွယ် ရောက်ခဲ့ပြီ။ အဲဒီ မမနှင့် ဝဏ္ဏကိုတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

“မမြင်ဘူးဆိုမခင်ဆွေနဲ့ကိုအောင်မိုးသူတို့ လက်ထပ်တော့ မခင်ဆွေရဲ့မိဘ

များက ပထွေးနဲ့ မယားပါသမီး မတင့်တယ်ဘူးဆို ပြီး မန္တလေးက ခေါ်သွားခဲ့တာလေ။ ပြီးတော့ ကိုအောင်မိုးသူနဲ့ မခင်ဆွေ မိဘများက အစေးကပ်ဟန် မတူဘူး နွေရာသီကျောင်းပိတ်လို့ လာရလည်း နင်းတစ်ယောက် တည်းသားကလည်း နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရင် သားဖေဖေဆီကို သွားနေတာ။ ဘယ်တွေ့လိမ့်မလဲ”

ဟုတ်သားပဲ။ ကျွန်တော် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရင် ရွှေလီအေးအားလှုပ်စစ်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ကျွန်တော့်ဖေဖေဆီသွားရောက်နေတတ်သည်။

“ဒါဆို ကျော်ဝဏ္ဏနဲ့ အဲဒီမမနှင့်ဝဏ္ဏနဲ့က ဘယ်လိုအမျိုးထေတာလဲ မေမေ”

ကိုယ့်အကြောင်းလည်းမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်နဲ့လည်း မတွေ့ဖူးသော ထိုမမနှင့်ဝဏ္ဏအကြောင်းကို ချင်စွာမေးနေသော သူ့ကို မေမေက ရယ်၍ကြည့်နေလေသည်။

“မနှင့်ဝဏ္ဏလို့ မခေါ်နဲ့သရဲ့။ နင်းလေးက သားထက် ဆယ်ငါးနှစ်တောင်ကြီးတယ်။ မမနှင့်မခင်ဆွေခေါ်ရင်ခေါ်။ မဟုတ်ရင် ဝဏ္ဏခေါ်သလို မမကြီးလို့ခေါ်ပေါ့”

“သားနဲ့လည်း မတွေ့ဖူးဘူး”
“ဟုတ်ပါပြီ။ ဝဏ္ဏလေးနင်းနဲ့ အမေတူ အဖေကွဲ

မတော်တယ်၊ နှင်းက ဝဏ္ဏလေး
ကို မောင်တစ်ယောက်ထက် သား
တစ်ယောက်လိုချစ်တာ”

ထိုအရာကိုတော့ မှန်ကြောင်း
ကျွန်တော် ထောက်ခံမိသည်။ သူ
မမနှင့်အကြောင်း မရိုးနိုင်အောင်
ကြားနေရသည်မှာ ဝဏ္ဏကြောင့်
ဖြစ်သည်။ ဝဏ္ဏနှင့်ကျွန်တော်သည်
အတန်းတူသူငယ်ချင်းများဖြစ်သည်။
ဝဏ္ဏ စကားပြောတိုင်း မမကြီးက
သူ့အတွက် ကျောပိုးအိတ်လှလှ
လေးတွေ ဝယ်ပေးတတ်ကြောင်း၊
နှုတ်ခွေးလည်း ဝယ်ပို့တတ်ကြောင်း၊
အဝတ်အစားလှလှလေးတွေလည်း
ဝယ်ပေးတတ်ကြောင်း ပြောလွန်း
သဖြင့် ဒီကောင် ငကြားကြီးဟု
ကျွန်တော်ပင် အမြင်ကတ်စွာပြော
မိခဲ့ဖူးသည်။

တစ်ခါလည်းမဟုတ်၊ နှစ်ခါ
လည်းမဟုတ် အကြိမ်ကြိမ်ကြား
သာရသောအခါ ကျွန်တော် အသိ
အမှတ်မပြုချင်၍ မရတော့ပေ။

ကြာလာသောအခါ ထိုကဲ့သို့
ကောင်းသော အစ်မတစ်ယောက်
လောက်ရလျှင် ဘယ်လောက်
ကောင်းမလဲဟု ဆုတောင်းမိ၏။
တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ အိပ်ပျော်
သွားလျှင် အိပ်ရာထဲမှ.....

“မမနှင်းလို မမတစ်ယောက်
မွေးပေး”

ဟု ယောင်ယောင်အော်တတ်

ကြောင်း မေမေက ပြန်ပြောသည်။
ထိုအခါ ဖေဖေရဲ့ညီမ ဒေါ်လေးနဲ့
သူ့ရဲ့အစ်ကိုဖြစ်သူတို့က သဘော
ကျစွာ ရယ်တတ်ကြလေသည်။ မေ
မေက သူ့ရဲ့ခေါင်းကို ဖွဖွသပ်ကာ
နှစ်သိမ့်စကားပြောခဲ့သည်။

“အခုအချိန်မှ မေမေကလေး
တစ်ယောက်မွေးရရင် မမတော့ရ
မှာမဟုတ်ဘူး၊ ညီမလေးပဲရမှာ
သားရဲ့”

အငယ်ဆုံးလည်းဖြစ်၊ အဆိုး
ဆုံးလည်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်
တော်က ဒေါ်လေးဘေးတွင်ထမင်း
ကြော်စားနေသော ကိုကိုကို.....

“ဒါဆို ကိုကိုက မမလုပ်၊
နော်.....ကိုကို၊ ပြီးရင် ညီလေးကို
မမနှင်းလို အလိုလိုက်ရမယ် ဒါပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကိုကိုက
မမလုပ်ခိုင်းသဖြင့် မျက်စောင်းထိုး
ကာ လက်သီးထောင်ပြုသည်။ ယခု
တော့ ကျွန်တော် မမနှင်းကို မြင်
တွေ့ရပါပြီ။

မမနှင်းနှင့်ကျွန်တော် စတွေ့
ချိန်တွင် မမနှင်းသည် ပခုံးများ
သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုကြွေးနေခဲ့
သည်။

“ကံဆိုးမ၊ သွားလေရာ မိုး
လိုက်လို့ရွာလို့ဆိုရတော့မှာပဲ၊ မခင်

မရိုးနိုင်အောင်
ကြားနေရသည်မှာ
ဝဏ္ဏကြောင့်
ဖြစ်သည်။
ဝဏ္ဏနှင့်ကျွန်တော်သည်
အတန်းတူ
သူငယ်ချင်းများ
ဖြစ်သည်။
ဝဏ္ဏစကားပြောတိုင်း
မမကြီးက
သူ့အတွက်.....

ဆွေမိဘတွေက ကိုအောင်မိုးသူနဲ့
အဆင်မပြေ၊ ဒီဝဏ္ဏလေးကိုလည်း
ခေါ်ဖို့ဆန္ဒမရှိ၊ ချောအတွက် ရင်
လေးပါသေးရဲ့”

မှန်ပါ၏။ ကံဆိုးမသွားလေရာ
မိုးလိုက်လို့ရွာအစစ်ပါ။ ဝဏ္ဏရဲ့
အဖေနဲ့အမေသည် မူဆယ်သို့
အသွား ကားမှောက်၍ ပွဲချင်းပြီး
သေဆုံးသွားလေသည်။ ယခု မမ
နှင်းနှင့် မမနှင်းရဲ့အဘွားက
အသုဘအတွက် ရောက်လာခြင်း

ဖြစ်သည်။ ဝဏ္ဏသည် ချောင်တစ်ချောင်ချောင် ငြိမ်ကုပ်၍ ငိုနေလေသည်။ အသုဘအတွက် အစ အဆုံး ဦးဆောင်သွားသူမှာ မမနှင့်ပင်ဖြစ်သည်။

အရပ်မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်နှင့် မမနှင့်ဝဏ္ဏသည် မျက်နှာကခပ်တင်းတင်းဖြစ်သည်။ အသုဘအတွက် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်ကြားမှ ဝဏ္ဏကို မျက်ခြည်မပြတ်လိုက်ကြည့်နေသူဖြစ်သည်။ ညအခါ အသုဘလာစောင့်ရင်း အပျော်ဖဲရိုက်နေကြသောသူများအတွက် စားဖို့သောက်ဖို့ အစစအရာရာ စီစဉ်ပေးပြီး ဝဏ္ဏအနီးတွင် တစ်ချိန်လုံး ရှိနေတတ်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည် ဝဏ္ဏကို မနာလိုဖြစ်မိသည်။ မမနှင့်လို အစ်မတစ်ယောက်လောက်ရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟု တွေးခဲ့ဖူးသည်။

ရက်လည်ပြီး ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ရွာအသီးသီး ပြန်သွားမည့်သူများထဲတွင် မမနှင့်နှင့် အဘွားဖြစ်သူ

လည်း ပါဝင်သည်။ သို့သော်.....
“သမီး ဘွားဘွားတို့နဲ့ ပြန်မလိုက်နိုင်ဘူး ဘွားဘွား၊ သမီးမောင်လေးဝဏ္ဏနဲ့ပဲ အတူနေတော့မယ်၊ မောင်လေးဝဏ္ဏက အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးပါ”
မမနှင့်၏အဘွားသည် ဝဏ္ဏ၏အဖေနှင့် မည်ကဲ့သို့အကြောင်းတရားရှိ၍ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေရသလဲမသိ။ တကယ်ပင် တစ်ဦးတည်း မန္တလေးသို့ပြန်သွားခဲ့သည်။ မမနှင့်သည် သတ္တိရှိသော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။
မမနှင့်က သတ္တိရှိ

သလောက် ဝဏ္ဏကတော့ တခြားစီပင် ဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းဖြေပြီးတဲ့အထိ လူက ထွားမလာ။ ပိန်သေသေး၊ အသားဖြူဖြူ၊ ဖြူဖြူရော်နှင့် လူကလည်အမြဲတစေ ချူချာနေတတ်သည်။

မေမေပြောသကဲ့သို့ပင် မမနှင့်သည် ဝဏ္ဏအားမောင်လေး တစ်ယောက်ဆီ တာထက် သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ပင် ဂရုတစိုက်ရှိလှ သည် ပါးစပ်ဖျားကလည် ‘သား လေး’ဟူသော အခေါ်အဝေါ်ကိုခေါ်

နေရာသီမှာ ချွေးအစုပ်လွယ် သော ချည်ထည်အင်္ကျီကိုသာ ဝတ်ဆင်ဖို့၊ ဆောင်းရာသီမှာ နေပူထိ တစ်ချိန်လုံးထိုင်မနေဖို့ ပါးစပ်မနာစတမ်းတတွတ်တွတ် သတိပေးနေတတ်သည်။

ဒီလောက် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ရှိနေသည့်ကြား ဝဏ္ဏလည်း တစ်လတစ်ခါလောက် နှစ်စေးချောင်းဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခေါင်းကိုက်၊ ဗိုက်အောင့်တာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြဲ တစ်ခုခုဖြစ်နေတတ်တာလည်း ထုံးစံလိုလိုပင်။

ဝဏ္ဏကသာ တဖြည်းဖြည်း

အသက် တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ကြီးကြီးလာသည်။ မမနှင့်အမြင်တွင် ဝဏ္ဏသည် ကလေးတစ်ယောက် ထက်မပို။ ထို့ကြောင့်ပင် ဝဏ္ဏသည် ရင့်ကျက်မှုမရှိ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးမှု နည်းလှသည်။ ဘယ်လိုပဲ အားကိုးမှုနည်းနည်း၊ ဘာတွေပဲ ဖြစ်သွားသွား ကျွန်တော်ကတော့ မမနှင့်ရဲ့ မောင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖြစ်ဖူးချင်သည်။

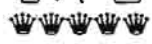
တကယ်ပါ။ မမနှင့်ရဲ့ မောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရလျှင် ကျွန်တော် သေပျော်ပါပြီ။ ထိုသို့ မေမေအား ပြောမိသောအခါ မေမေက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့်

“အမယ်လေး.....ဘွား...ဘွားလွဲပါစေ၊ ဖယ်ပါစေ”

ထိုသို့ပြောတတ်လေသည်။ တက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသားဖြစ်သော ကိုကိုက ပြုံးစိစိနှင့် ကျွန်တော့်အား

“မင်း အဲဒီလောက် စိတ်ပြင်းပြနေရင် ကိုကို မမလုပ်ပေးရမလား၊ သွား.....မေမေရဲ့အကျိုးတွေ ယူခဲ့”

ဆိုတဲ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက ဘာမှမသိဘဲ ပြောခဲ့တဲ့စကားအတွက် အရှက်ရပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ရသည်။

“မမကြီးတို့ မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဟောထားတာရှိတယ်၊ လောကမှာ လူသုံးမျိုးသုံးစားရှိတယ်တဲ့၊ ပထမအမျိုးအစားကတော့ စာလုံးတွေကို ကျောက်ပေါ်မှာ ထွင်းထားသလို အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့လူမျိုးပဲ၊ သူတို့က ဒေါသထွက်လွယ်တယ်၊ အဲဒီဒေါသကို သူတို့ ကြာရှည်အောင် သိမ်းထားလေ့ရှိတယ်၊ ဒုတိယအမျိုးအစားက

**စိတ်ဆိုးတတ်ကြတယ်၊
ဒါပေမဲ့သူတို့ဟာ
သူတို့ရဲ့စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး
ဖြစ်မှုတွေဟာ
သဲပေါ်မှာရေးထားတဲ့
စာလုံးတွေလိုပဲ မကြာခင်
ပျောက်ကွယ်သွားတယ်၊
နောက်ဆုံး
အမျိုးအစားကတော့ စီး
နေတဲ့ရေပေါ်မှာ
ရေးထားသလိုပဲ၊
ဒေါသတွေ.....**

တော့ စာလုံးတွေကို သဲပေါ်မှာရေးထားသလို ထင်ထင်ရှားရှား မရှိလှဘူး၊ သူတို့ကလည်း ဒေါသထွက်လွယ်တယ်၊ စိတ်ဆိုးတတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ သူတို့ရဲ့ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်မှုတွေဟာ သဲပေါ်မှာရေးထားတဲ့ စာလုံးတွေလိုပဲ မကြာခင် ပျောက်ကွယ်သွားတယ်၊ နောက်ဆုံးအမျိုးအစားကတော့ စီးနေတဲ့ရေပေါ်မှာ ရေးထားသလိုပဲ၊ ဒေါသတွေ၊ စိတ်ဆိုးစရာတွေကို မှတ်ထားတာလည်းမရှိဘူး၊ ဒေါသစိတ်လည်း မရှိဘူး၊ သူတကာပြောကြတဲ့ အတင်းအဖျင်းတွေကိုလည်း သတိမမူကြဘူး၊ သူတို့နှလုံးသားတွေက အစဉ်သန့်စင်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှုတွေကို မခံစားကြရဘူးတဲ့”

ထိုစဉ်က မမနှင့်ကော ဘယ်အမျိုးအစားထဲမှာပါသလဲဟု သူမေး ခဲ့သော်လည်း မမနှင့်က မဖြေဘဲ ပြုံးနေခဲ့ဖူးသည်။ သူသိနေတာက မမနှင့်သည် စာလုံးတွေကို ကျောက်ပေါ်မှာ ထွင်းထားသလို အစွဲအလမ်းကြီး သော လူတစ်ယောက်၊ အမှတ်သည်းခြေကြီးသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်လေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မမနှင့်သည် မောင်ဖြစ်သူအပေါ်

မကြည်ဖြူသော အဘွားကို စိတ်ထဲတွင်မှတ်ကာ ဝဏ္ဏဂုဏ်ထူး နှစ်ခုဖြင့် ဆယ်တန်းအောင်၍ ဂုဏ် ပြုသော အခါ အခြားဆွေမျိုးများကို ဖိတ်ခွဲသော်လည်း အဘွားဖြစ်သူ ကိုမူ ဖိတ်ခွဲခြင်းမရှိချေ။

“ပေါ်ဇွေလ လျှင်.... တောင်က ခြံပုံမြူး.....မင်းလွင်ဦး နင့်..... ပြန်ပြူးချုပ် ထိုင်း..... မုန်တိုင်းဆင်လို..... တိမ်ညိုမှိုင်းထပ်..... ပြက်လျက်ပြ ကာ..... စိမ်းဝါမိုးပန်း..... ဖထွ ထွေစွန်းက... ရေသွန်းသာကြည် ပျော်ရမည်ကို.....”

ဟူသော နတ်ရှင်နောင်၏ ပေါ်ဇွေလ လျှင်ရတု(နောက် ပြည်လှဖေက သီချင်း အဖြစ် ပြန်လည် သီဆိုထား)ကို သံနေ သံထား၊ အဖြတ်အတောက် မှန်ကန်စွာနှင့် ရွတ်ပြသည်ကို ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျ မိသည်။ ထိုရတုသည် နတ်ရှင် နောင်၏ အထင်ရှားဆုံးသော ရတုပင်ဖြစ်သည်။

နတ်ရှင်နောင်သည် အချစ်ကြီးသူတစ်ယောက်အဖြစ် ရာဇဝင် ဌီ စာတင်ရလေသည်။ ရာဇောတု ကလျာ၏အလှသည် နတ်ရှင်

နောင်၏ ဖွဲ့နွဲ့မှုကြောင့်ပင် ပို၍ပေါ် လွင်လာသည်။

ဤပေါ်ဇွေလလျှင်ရတုသည် လည်း စစ်ချီခရီးသွားရာ အဝေး တစ်နေရာသို့ ရောက်နေသဖြင့် ရေ ကစားပွဲကို မဆင်နွှဲနိုင်ပုံ၊ ချစ်သူ၏ ပိတောက်ရောင်ကေသာထက် ရွှေဝါ ရောင် ပိတောက်ဖူးများကို သူ၏ လက်ဖြင့် ဆင်မြန်းမပေးနိုင်ပုံကို ရေးဖွဲ့ထားသော ရတုဖြစ်သည်။ ထို အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက် ၍ စကားစပ်သဖြင့် မမနင်းကော ပိတောက်ပန်းကြိုက်ရဲ့လားဟု ကျွန်တော်က မေးကြည့်ဖူးသည်။

“ဘယ့်နယ်မေးလိုက်တာလဲ ညီညီရယ်၊ ပိတောက်ပန်းဆိုတာ

မမကြီးတို့ရဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ မှာပဲပွင့်တာ၊ မြန်မာ မိန်း ကလေး တစ်ယောက် အနေနဲ့ မမကြီး ပိတောက်ပန်းကို ချစ် တယ်၊ မြတ်နိုးတယ်၊ မန္တလေးအိမ်မှာ နေ တုန်းကဆိုရင် ခြံ ခေါင်းရင်းမှာ ပိတောက် ပင် နှစ်ပင် ရှိတယ်။ သကြက် မိုး ရွာတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်ရင် တစ်ပင်လုံး ပိတောက်ပန်း လှိုင်လှိုင် ပွင့်နေတာ၊ အို..... ပြော မပြတတ် အောင်ကို

လှတာ၊ အဲဒီလို အချိန် ဆို လည်ဖို့လာမပြောနဲ့၊ ဖတ်ချင်တဲ့ စာအုပ်တွေယူ၊ အဲဒီ ပိတောက်ပင် အောက်က ခုံတန်းအောက်မှာ သွားထိုင်ဖတ်၊ တစ်ခါတလေ တစ်နေ ကုန်လိုလိုထိုင်တော့ ဘွားဘွားက ထမင်းချိုင့်လာ ပို့ရမလား ဒေါ်နင်းဝဏ္ဏလို့ ခနဲ့ တော့တာပဲကွဲ့၊ အင်း... မမကြီးရဲ့ အတ္တတစ်ခုက ပိတောက်ပန်း ဆိုရင် ကိုယ့်ဦးခေါင်းထက်မှာ ပထမဦးဆုံးပန်ရမှ ကျေနပ်တာ လေ”

“ပိတောက်လှုံခဲ..... မြရည်စွဲ က... ပုလဲငုံသွယ်... အလှယ်လှယ် တည့်..... စံပယ်ဖြူဖွေး..... စကား

သေးကို...မြတ်လေးစုံမက်...ကျွန်ုပ်
လက်ဖြင့်.....ရွေးလျက်ရွှေ့.....မဆင်
ရတည့်.....”

“မမနှင်း.....မမနှင်းရေ”

ကျွန်တော့်ရဲ့အော်ခေါ်သံ
အကျယ်ကြီးကြောင့် မမနှင်းက
အပြေးအလွှားထွက်လာကာ.....

“ဘာဖြစ်တာလဲ.....ဘာဖြစ်
တာလဲ”

ဟု အလန့်တကြား အမော
တကော စိုးရိမ်တကြီး မေးလေ
သည်။ ကျွန်တော်က အမောမဖြေ
နိုင်ဘဲ.....

“ဆေးရုံဝင်းထဲ
ပိတောက်ပန်း”တွေ
ပွင့်နေလိုက်တာ၊ မမ
နှင်းကို မြင်စေချင်
တယ်ဗျာ၊ ပင်လုံးကို
ဝင်းထိန်နေတာပဲ၊
အဲဒါ ကျွန်တော်
သွားခူးမလို့ ဝဏ္ဏကို
လာခေါ်တာ မမနှင်း”

ဝဏ္ဏက အခန်း
ထဲမှ ထွက် လာသည်။
အနွေးထည် ထူ ထူ
ထပ် ဝတ်ထားသလို
မျက်နှာကလည်း နီ
ရဲနေသဖြင့် ဒီကောင်

တော့ တစ်လတစ်ခါ ဝတ္ထုရား
မပျက်ဖျားပေးနေပြန်ပြီဟု တွေး
နေဆဲ.....

“သွားမခူးပါနဲ့ ညီညီ၊ ဝဏ္ဏ
လေး နေမကောင်းဘူး၊ မနေ့က
မမကြီး ဈေးသွားနေတုန်း နေပူပူ
ကြီးထဲ ဝဏ္ဏလေး ရေချိုးလိုက်
သတဲ့လေ၊ မနေ့ညက အပူရှပ်ပြီး
ဖျားတာ တစ်ညလုံးပဲ၊ အခုတောင်
အိပ်ရာထဲကနေ မထလာနဲ့ဆိုတာ
ထလာပြန်ပြီ၊ သားလေးနော် မင်း
မမကြီးရဲ့စကားကို ဘယ်တော့မှ
မြေဝယ်မကျ နားမထောင်ဘူး”ဟု
ဝဏ္ဏကိုလည်း လှည့်ကြိမ်းသည်။
တကယ်တော့ ပိတောက်ပွင့်

လျှင် ဦးဦးဖျားဖျားလေး ကိုယ်က
အရင် ပန်လိုက်ရမှဆိုတဲ့ မမနှင်းရဲ့
အတ္တက ဒုတိယ၊ ဝဏ္ဏက ပထမ
ဖြစ်လေသည်။

“မမကြီးကလည်း သား မမ
ကြီးအတွက် ပိတောက်ပန်း
ပေးချင် တယ်”

“အခုလည်း ဆိုင်ကယ်နဲ့ပဲ
ဟာ၊ အလွန်ဆုံးကြာ
နာရီဝက်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ သား မမကြီး
အတွက် ပိတောက်ပန်း ဦးဦးဖျား
ဖျား ပေးချင်တယ်၊ နော်....နော်
မမကြီး၊ သားသွားမယ်နော်”

ကျွန်တော်နဲ့ဝဏ္ဏက တတွတ်
တွတ် ပြောနေသဖြင့်
မမနှင်းက သက်ပြင်း
ချကာ.....

“မင်းတို့တွေက
လည်း ဇွတ်ပါလား၊ လမ်း
ပေါ်မှာ ကား၊ ဆိုင်ကယ်
တွေ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်နဲ့၊
စိတ်မချပါဘူးဟယ်”

“အသက်ဆယ်
ရုတ်နှစ်ပြည့်လို့ လိုင်စင်
ရတာကြာပါပြီ မမကြီးရဲ့”

“မမကြီး မငြင်း
ဘူးမဟုတ်လား သွားပြီ
နော်”

“ဟဲ့.....ညီညီ၊
ကျွတ်.....ဒီကောင်လေး

တွေက ဇုတ်ပဲ၊ မကြာ နဲ့နော်၊
လေးစီမီးတိုက်ခဲလို့
မသေးဘူး”

မုနင်းရဲ့အော်သံက နောက်
မကျန်ခဲ့ပါ။ သင်္ကြန်တွင်းတုန်း
က မျှင့်ခဲ့သော ပိတောက်ပန်းများ
က နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ မိုးလေး
က ခြံဖြိုက် နှစ်ဖြိုက်
ကျလိုက်သော အခါ
အပြိုင် အဆိုင်
ဖူးပွင့်လာကြသည်။

“တန်ခူးမည်မှတ်
ဖက်ဆွတ် ရေတိုင်း
သင်္ကြန်မိုး”ဆိုသည့်
စကားအတိုင်း တန်ခူး
လ၌ မိုးမျှော်နေသော
ပိတောက်ပန်းများ
အတွက် သင်္ကြန်မိုး
သည် မဖြစ်မနေတော့
ရွာချပေးသည်။

ကတ္တရာလမ်း၌
မိုးရေများ ရွှဲစိုနေသဖြင့်
သံတိထားမောင်းနှင်ရ
လေသည်။ ဝတ္ထုက
အနောက်မှ ခွထိုင်
လိုက်ပြီး ပိတောက်ပန်း
တစ်ပွေ့တစ်ပုံကိုကို
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့
ပိုက်လိုက်ပါလာခဲ့
သည်။

“မမကြီးမြင်ရင် ဘယ်
လောက်ပျော်မလဲ မသိဘူးနော်”
ထိုစကားကြောင့် ကျွန်တော့်
အတွေး မမနင်းဆီသို့ ရောက်သွား
လေသည်။ ပိတောက်ပန်းအများ
ကြီးကို မြင်လိုက်ရသော မမကြီး
သည် ပြုံးရယ်ပျော်ရွှင်နေပေလိမ့်

မည်။ ထိုအခါ ငါ့မောင်တွေက
အလိုက်သိပ်သိတာပဲဟု ပြောပေ
လိမ့်မည်။
“ညီညီ...ဘရိတ်.....ဘရိတ်
ရှေ့မှာ.....”

အလန်တကြားအော်သံကြောင့်
ကျွန်တော်၏စိတ်ကူးယဉ်မှုများမှာ
ကြက်ပျောက်ငှက်
ပျောက် ဖြစ် ကာ
ကယျာကယာ ဘရိတ်
ကိုညှစ်သော်လည်း
လီဇာကိုဆွဲတင်သလို
ဖြစ်ကာ တစ်ဖက်
အဝိုင်းမှ ပတ်လာ
သော ဒိုင်နာကားကို
ရှောင်လွှဲ၍မရတော့
ဘဲ အရှိန်ဖြင့်.....

“ဒိုင်း.....”
“အား.....”
“ကွီ.....”

ကျွန်တော်သည်
အစွမ်းကုန် အက်ဆီ
ဒင့်ဖြစ်မူ အန္တရာယ်
ကိုကာ ကွယ်ခဲ့သော်
လည်း ချော်နေသော
ကတ္တရာလမ်းထက်
အန္တရာယ်ကို မကျော်
လွှားနိုင်ခဲ့ချေ။ ဒိုင်
နာကား ၏ရှေ့တွင်
တိုက်မိသော

ကျွန်တော်တို့ဆိုင်ကယ်သည် အရုပ်လေးတစ် ရုပ်ကဲ့သို့ အရှိန် နှင့် မြောက်တက် သွားကာ ကျွန်တော်သည် လွင့်စဉ်ကာ အဝိုင်း၏ ပန်းခြံမြက်ခင်းပေါ်သို့ အရှိန်နှင့် ကျသွားလေသည်။

အုတ်ခုံနှင့် ကိုင်ရိုက်ခံရသလို နာကျင်သွားရသည့်တိုင် ဝဏ္ဏ အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများဖြင့် ခေါင်းမှသွေးများ မျက်ဝန်းဆီသို့ အလှအယက် စီးကျလာသည်ကို ဝေဖန်စိုက်နိုင်ဘဲ ဝဏ္ဏရှိရာသို့ လှမ်း ကြည့်မိသည်။

“ဝဏ္ဏ.....”

“-----”

“ဝဏ္ဏ.....”

“-----”

ပိတောက်ပန်းများအကြား၌ သွေးများအလူးလူးအလိမ့်လိမ့် ပေ နေသော မျက်နှာတစ်ခု အားတင်း ထလာကာ ပြန်လဲကျသွားသည်။ ပိတောက်ပွင့်အချို့ ကြေမွနေသော် ထည်း ဝဏ္ဏလက်ထဲ၌ ပိတောက် ကိုင်းများကို အသေဆုပ်ကိုင်လျက် နှိလေသည်။

“ဝဏ္ဏ.....”

ကျွန်တော် ဝဏ္ဏကို အကျယ် ကြီးအော်ခေါ်ပြီး သတိလစ်သွားကာ ထဲကျသွားသည့် ဝဏ္ဏအနီး အပြေး အလွှားရောက်သွားသည်။ သွေး

အိုင်ထဲ၌ ငြိမ်သက်နေသောဝဏ္ဏ ကို ခေါ်၍မရ၊ အော်၍မရ။

“ဝဏ္ဏကော.....ဝဏ္ဏဘာဖြစ် သွားလဲ မေမေ၊ သားဝဏ္ဏကို တွေ့ချင်တယ်”

ကျွန်တော်သည် သတိရလျှင် ရချင်း ဝဏ္ဏကိုပဲ တတွတ်တွတ် မေးကာ ဝဏ္ဏနှင့် တွေ့ခွင့်ရအောင် အော်ဟစ်တောင်းဆိုခဲ့သော်လည်း မေမေတို့က ခွင့်မပြုပေ။

ကျွန်တော်သည် လက်တစ် ဖက် သွင်သွင်ကျိုးသွားသည်။ ထို အတွက် ကျောက်ပတ်တီးကိုင်းထား ရသည်။ ခေါင်းလည်းကွဲသွားခဲ့ သေးသည်။ ခြောက်ချက်ချုပ် ခဲ့ရသည်။ သို့သော် ကျွန်တော့် အနာထက် ဝဏ္ဏဘာဖြစ်သွားလဲ အသေအချာ သိချင်မိသည်။ သွေးအိုင်ထဲ အလူးလူးအလိမ့်လိမ့် ဖြစ်နေသော ဝဏ္ဏသည် ကျွန်တော့် ထက် ပို၍ဆိုးနိုင်ကြောင်း ကျွန် တော် သိသည်။ လူတွေပြော ကြတဲ့.....

“လှုပ်တောင်မလှုပ်တော့ဘူး၊ ပွဲချင်းပြီးပဲလားမသိဘူး”

ဆိုသည့်စကားက ကျွန်တော့် နားထဲ အထပ်ထပ်ကြားယောင်မိ

ပိတောက်ပန်းများအကြား၌
သွေးများ
အလူးလူးအလိမ့်လိမ့်
ပေနေသော
မျက်နှာတစ်ခု
အားတင်းထလာကာ
ပြန်လဲကျသွားသည်။
ပိတောက်ပွင့်
အချို့
ကြေမွနေသော်လည်း.....

ကာ ဝဏ္ဏမရှိတော့ဘူးလားဟု ကယောင်ချောက်ချား မေးသော အခါ မေမေသည် ငိုရှိုက်ရင်းမှ ခေါင်းသွက်သွက်ယမ်းကာ.....

“မဟုတ်တာ သားရယ်၊ ဝဏ္ဏလေးက ဘာကြောင့်မရှိရ တော့မှာလဲ၊ သားကိုယ်သား ဂရုစိုက်ပါ။ သားကျောက် ပတ် တီးဖြေတော့ ဝဏ္ဏဆီ သွားကြတာ ပေါ့”

“မမနှင်းကော.....မမနှင်း ကကော သားကို ဘာလို့လာ မကြည့်တာလဲ”

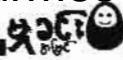
“သားနားမှာ မေမေကော၊ ဒေါ်လေးကော၊ သားမရီးကော ရှိ တယ်လေ၊ ဝဏ္ဏလေးနားမှာ နှင်း ကလွဲရင် ဘယ်သူရှိနိုင်လို့လဲ သား ရယ်၊ သူ့မှာ ကိုယ်ပွားမရှိ ဘာမရှိ နဲ့ ဘယ်လောက်ပင်ပန်းလိမ့်မလဲ၊ မေမေစကားကို နားထောင်စမ်းပါ၊ သား ကျောက်ပတ်တီးဖြေတော့ တွေ့ရမှာပေါ့”

မေမေအတင်းနားချထား၍ ကျွန်တော် စိတ်လျှော့လိုက်သည်။ ဝဏ္ဏကော ဘာတွေပြင်းပြင်းထန် ထန် ဖြစ်သွားသလဲဟု ကျွန်တော် မေးတော့ မေမေက ဟိုလိုလို၊ ဒီ လိုလိုနှင့် ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို မဖြေခဲ့ချေ။ ကျွန်တော်သည် ဝဏ္ဏ နှင့်ပတ်သက်သည့်သတင်းကို မည်

သူမှ မေး၍မရချေ။ တစ်လထိ ကြာတော့ ကျွန်တော့်လ ကျောက်ပတ်တီးဖြေရသည်။ အခါမှ ကျွန်တော်သည် ဝ လျှောက်လုံး အလိမ်ခံနေရပါ တာဟူ၍ သိခဲ့ရသည်။

“ဝဏ္ဏလေး ဘယ်လိုအ အနေရှိတယ်ဆိုတာတောင် မေ တို့ သိခွင့်မရှိခဲ့ဘူး သား၊ သား အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တဲ့နေ့ ချက်ခ ဝဏ္ဏလေးကို အရေးပေါ် ပို့လို ကတယ်၊ မေမေတို့ ဘာလို့တွေ့ မရလဲ သိလား သား၊ နှင်းက ဝ လေးကို အရေးပေါ်ခန်း တော လျှောက်သွင်းတော့ မေမေ ရောက်လာတယ်၊ ဒီမှာ သားက ယောက်အတွက် ပူပန်သော ရောက်နေတဲ့ မေမေကို ကိုယ်ခ မစာနာဘူး၊ နှင်းဟာ သိပ်ကိုအ ကြီးတယ်၊ အခုလိုဖြစ်အောင် အ သူမှ တမင်သက်သက် လုပ်ခဲ့ လည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကို သူ့မေ ဒီလိုဖြစ်ရတာ သားကြောင့်ပါ၊ သ ကို ကမ္ဘာကျေရင်တောင် ဥဒါ မကျေဘူး စုံနေအောင်ပြောတာ မေမေ သည်းခံပါတယ်၊ ဒီကမ မလေးဟာ မေမေ့မျက်စိအောက် ကြီးခဲ့တဲ့ကလေးမို့ သည်းခံတာ ဆရာဝန်တွေကို မေးမကြာ ဘူးလားဟု ဆိုသောအခါ.....

မေမေအတင်းနားချထား၍
ကျွန်တော်
စိတ်လျှော့လိုက်သည်။
ဝဏ္ဏကော
ဘာတွေ
ပြင်းပြင်းထန်ထန်
ဖြစ်သွားသလဲဟု
ကျွန်တော်မေးတော့
မေမေကဟိုလိုလို၊
ဒီလိုလိုနှင့်
ကျွန်တော့်မေးခွန်းကို ...

“ဆရာဝန်တွေက လူနာရှင်တွေက မပြောနဲ့လို့တားထားရင် ခြောခွင့်မရှိဘူးသား၊ ဘယ်သူမှ ဆည်း ဝတ္ထုလေး ဘယ်လိုအခြေ အနေနဲ့ ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးဝါး သွားသလဲ ဘာမှမပြောနိုင်ကြဘူး၊ ဒီမှာမနိုင်လို့တခြား ဆေးရုံကို လွှဲ ဆိုက်ပြီတဲ့၊ အဲဒီ တခြားဆေးရုံက နေကုန်လား၊ မန္တ လေးလားဘာမှ ရေရာဘူးသား”

တကယ်ပင် မနေ့ ငါး သည် အသည်းနှလုံးမရှိ ရက်စက်သော သူ ဖြစ်သည်။ အား ထုံးကို ခြေရာ ဆည်း ဖျောက်၊ ရေလည်းနှောက်။ အိမ်ကို အပြီး အပိုင်သေခဲ့ခတ်၊

တော့မှ ပြန်လိမ့်မည်မဟုတ်တာ ကိုတော့ ကျွန်တော် အလိုလိုသိ၏။

“လှုပ်တောင်မလှုပ်တော့ဘူး” လို့ လူတွေ ရဲ့ စကားသံတွေ၊ နောက် သွေးအိုင်ထဲမှထလာပြီးလဲ ကျသွားသော ဝတ္ထု၊ ပိတောက်ဝါ ဝါတွေပေါ်မှာ သွေးရဲရဲများ ဖုံးလွှမ်း

သည်။ သင်္ကြန်နှင့် ပိတောက်ဆို သည်မှာ ဝတ္ထုနှင့်အတူ ကျွန်တော့် ဘဝထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ သည်။ သန္တိဋ္ဌာန်ချထားမိသည့် အရာတစ် ခုက ဝတ္ထုနှင့် မမနန်း ပြန် လာသည့် တစ်နေ့ ပိတောက် ပန်းကိုနှစ်သက် မည်။

သင်္ကြန် ကို ဆင် နွဲ့ မည်။ ဝတ္ထု တို့ ၊ ဝေါမလာခဲ့လျှင် တော့ အများ ပျော် သော သင်္ကြန်သည် ကျွန် တော် အတွက်မဟုတ် ပါ။

ကျွန်တော် ပိတောက်ပန်း ကို မမြင်ရဲပါ။ ပိတောက်ပန်း မြ င် လျှင်

ဘယ်ရောက်၍ ဘယ်ပေါက်မှန်း မသိ။ မန္တလေးကို ခုန်းဆက်ကြည့်သော် လည်း မမနင်းသည် ရောက် မလာချေ။

လူအမျိုးအစားသုံးမျိုး၏ ဝထမအမျိုးအစားတွင်ပါသော မမနင်းသည် ဝတ္ထုကို မကြည်ဖြူ ခဲ့သော သူ့အတွားအိမ်ကို ဘယ်

သောအခါ.....

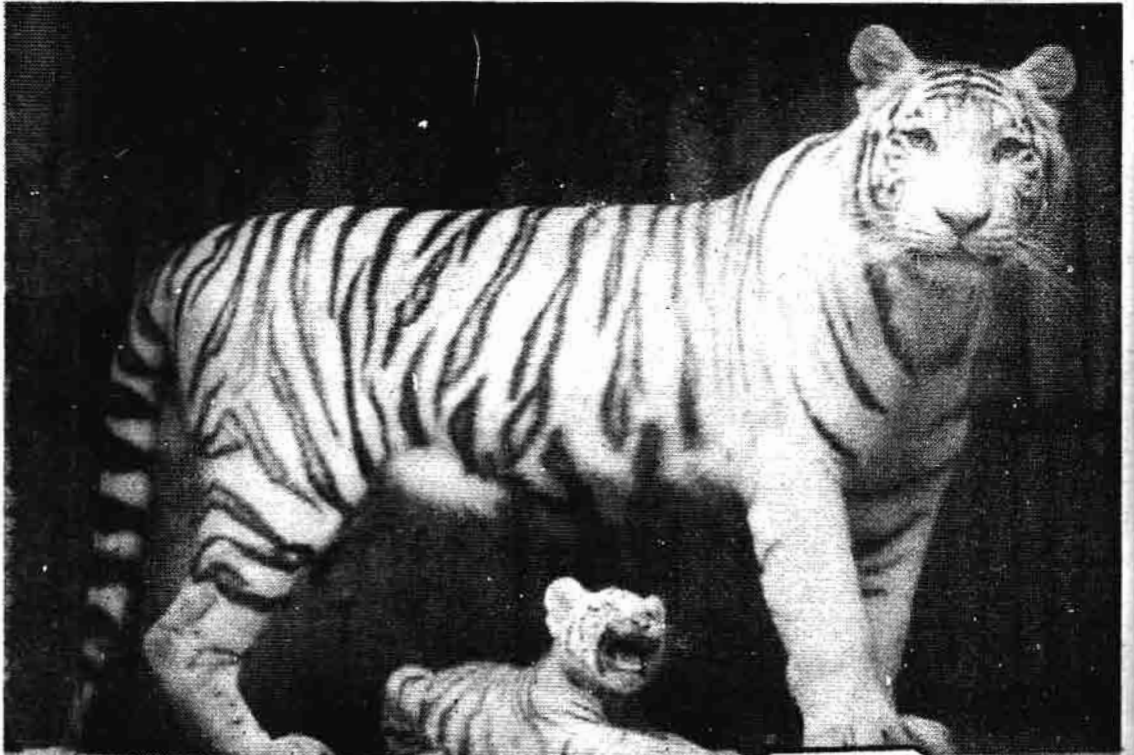
“အား.....”

❖❖❖❖❖

ကျွန်တော်သည် ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုအထိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဒဏ် ခတ်ဆဲ၊ ဒဏ်ခတ်နေဦးမည်ဖြစ်

ကျွန်တော် ငို ချင်သည်။ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တဲ့ မမနင်းရဲ့ မောင်တစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန် တော် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်ခွင့်ရတော့ မည်မဟုတ်ပေ။ ဒီတစ်သက် မမနင်းနှင့် ဝတ္ထုကို ကျွန်တော် ပြန်လည်တွေ့ခွင့်ရနိုင်ဦးမလား။

ရှင်လွန်းမယ်

ဘင်္ဂလားကျားဖြူ

ထိုကျားကို အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် အတွေ့များသည့်အတွက် အိန္ဒိယ ကျားဖြူဟုခေါ်သည်။ စစ်တမ်းများ အရ အိန္ဒိယတွင် ၁၆၀၀ မှ ၁၉၀၀ ကြား၊ ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ်တွင် ၄၄၀၊ နီ ပေါတွင် ၂၂၉၊ ဘူတန်တွင် ၈၈ ကောင်ရှိပြီး မြန်မာနိုင်ငံတွင် လုံးဝ မရှိတော့ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ သည်။ ၎င်းတို့ကို ဘင်္ဂလားကျားဟု

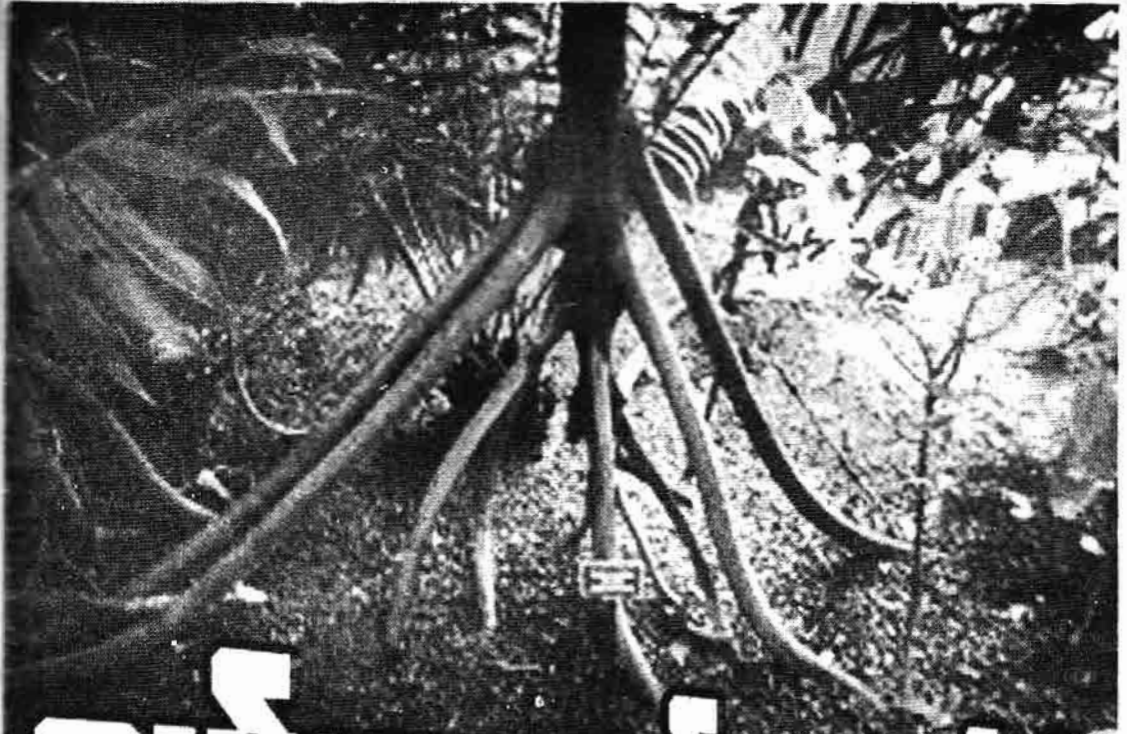
လည်းခေါ်သည်။ ကျားထီးသည် အရှည် ၁၁၀ မှ ၁၂၀ လက်မ၊ အမမှာ ၉၄ မှ ၁၀၄ လက်မရှိပြီး ပေါင်ချိန်မှာ အထီးသည် ၄၄၈ ပေါင်၊ အမသည် ၃၈၀ ပေါင်အထိ အလေးချိန်ရှိ သည်။ အဖြူပေါ်တွင် အနက်ရောင် အစင်းများ ပါရှိသည်။ ဘင်္ဂလားကျားဖြူများကို ကမ္ဘာ

ရှားပါးတိရစ္ဆာန်စာရင်းထဲတွင် ပါဝင် ပြီး အရေအတွက်မှာ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် လျော့ကျလာကြောင်း သိ ရသည်။

ဆောင်းဟောမန်

Ref: Amazing Animals

23-2-2014

လမ်းလျှောက်သောသစ်ပင်

ထိုအပင်များကို Walking Plant လမ်းလျှောက်တတ်သော သစ်ပင်ဟု ခေါ်သည်။ ထိုအပင်များသည် နေရောင်ခြည်အလင်းရောင် ရရာနေရာများသို့ အလိုအလျောက် လမ်းလျှောက်သွားသည်။

အမြစ်၏ကြီးထွားနှုန်း၊ မြေထဲသို့ဖိုက်ဝင်မှုနှုန်းကို အလိုအလျောက်

ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်က သူ့အပေါ် လဲကျခဲ့လျှင် အလိုအလျောက်ပြန်ထနိုင်သည်။ မြေဆီမြေဩဇာ မကောင်းတော့လျှင် အခြားနေရာသို့ အလိုအလျောက် ရွှေ့ပြောင်းသွားတတ်သည်။

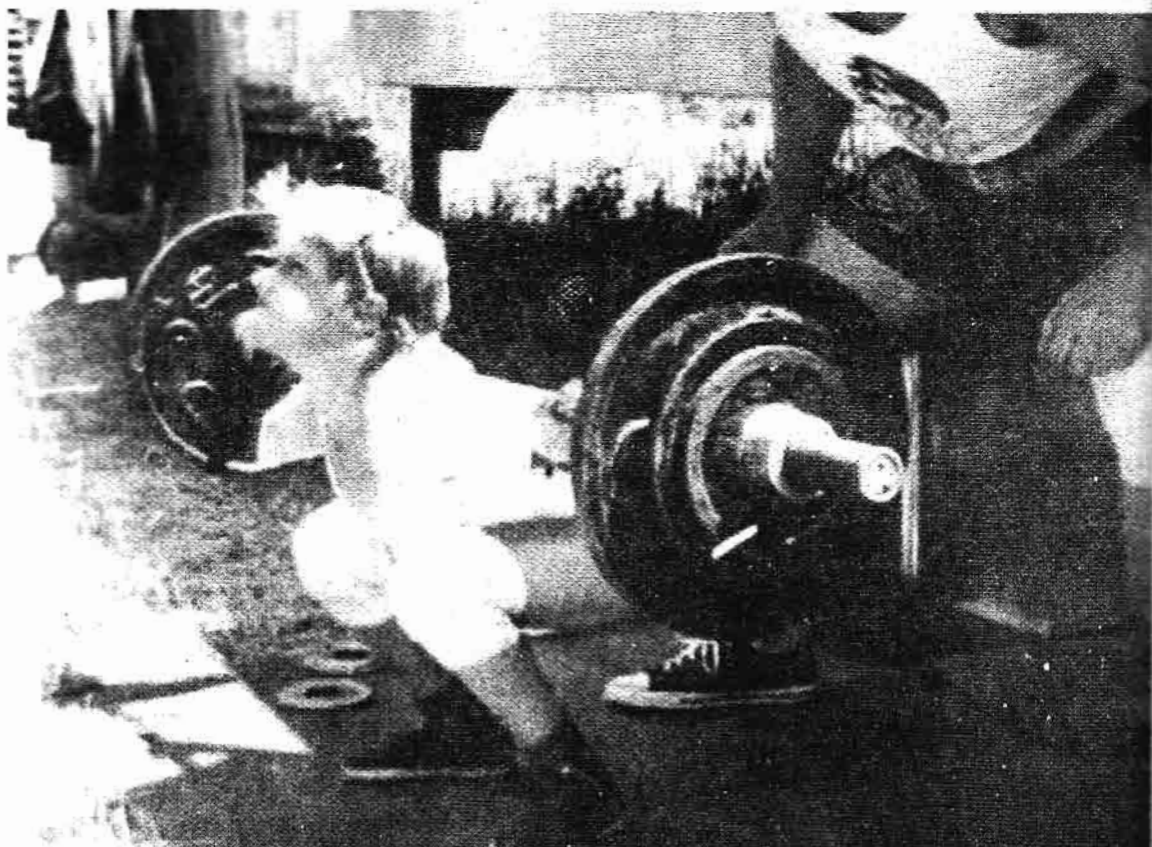
အပင်၏အမြင့်မှာ ၁၅ မီတာမှ ၂၀ မီတာကြားမြင့်ပြီး လုံးပတ်မှာ ၁၂ စင်တီမီတာခန့်ရှိသည်။

အမြစ်များမှာ မြေကြီးထဲသို့ အားလုံးမြုပ်မနေဘဲ ခြေထောက်များကဲ့သို့ အပြင်သို့ထုတ်ထားသည်။ ထိုအပင်ကို လမ်းလျှောက်တတ်သော သစ်ပင်ဟု လူသိများကြသည်။

ဆောင်းဖော်စဉ်

Ref: Amazing Plant

20-2-2014

ကမ္ဘာ့အသန်စွမ်းဆုံးစိန်းကလေး

ရုရှားနိုင်ငံတွင် ဗာရာအကူလို ဗာဟာဆိုသော မိန်းကလေးသည် ကိုယ်အလေးချိန် ၈၈ ပေါင်သာရှိ သော်လည်း အလေးချိန် ပေါင် ၇၀၀ ကို မ၊နိုင်သည့်အတွက် ဟာကျူလီ လူသန်မလေးဟု အမည်ပေးထား ကာ ကမ္ဘာ့အသန်စွမ်းဆုံး ကလေး

စာရင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့ကာ ဂင်းနစ် မှတ်တမ်း နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ဆွတ် ရူးနိုင်ခဲ့သည်။
ထိုသို့သန်မာလာအောင် သူမ ၏ဖခင်က နေ့စဉ် အလေးမ၊လေ့ ကျင့်ခန်းများကို မရပ်မနား လေ့ ကျင့်ပေးခဲ့ပြီး ကျောင်းတွင်လည်း

စာတော်သူများထဲတွင် ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်လေသည်။
ဆောင်းဟောမန်
Ref: Amazing World
24-2-2014

ငါးချာ (ခေါ်) ဂေါ်လိပ်ကျားငါး

ထိုငါးမျိုးကို အာဖရိကတိုက် တွင်သာ တွေ့ရပြီး Goliath Fish ဟု အမည်ပေးထားကာ အသား စားငါးမျိုးဖြစ်သည်။

Goliath အမည်မှာ အစွဲရေး ပုံပြင်ထဲမှ စစ်သူရဲကောင်းတစ်ဦး၏ အမည်ဖြစ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်း

လောက်အောင် အစွမ်းထက်လှ သည်။ ရေထဲတွင် ကျားတစ်ကောင် ကဲ့သို့ အမဲလိုက်တတ်သောကြောင့် ငါးသရဲဟုလည်းခေါ်သည်။

ရေချိုတွင်တွေ့ရသည့် ငါးမျိုး ဖြစ်ပြီး အရှည် ၄ ဒသမ ၉ ပေ၊ အလေးချိန် ပေါင် ၁၁၀ ခန့်လေး

ကာ လူသားစားသော ငါးမျိုးဖြစ် သည်။

ဆောင်းစာစု

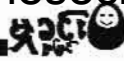
Ref. Odd News

18-2-2014

နင်းစက် (လားရှိုး)
ပီတောက်သိက္ခာ

[Signature]

ပိတောက်သိက္ခာ

နှင်းစက် (လားရှိုး)

“ကန်ပတ်လည်ခရေရိပ်..ရွာထိပ်က.....ကျောင်းတော်သာနံဘေးဝယ်.....မခွဲဘဲကြင်မယ်.....သည်စကား....မေ့ပြီလားကွယ်...အချစ်ရယ်...အပြောမတည်သလောက်....ဟောဒီပိတောက်တွေပွင့်ရင်..မောင်ကြီးစိတ်မှာ.....မြင်ယောင်လာတယ် သည်ဇာတ်လမ်းမှာကွယ်.....ကိုယ်ရယ်....မင်းရယ်...ပန်းပိတောက်ရယ်”

“အလဲ့လဲ့....ငြိမ်းကသကြန် သီချင်းနဲ့ အငြိမ်ပဲပေါ့လေ”

အောက်စက်ကို ငြိမ်းပိတ်လိုက်ပါသည်။

“ဟယ်....နားထောင်ပါ ငြိမ်းရယ်၊ တို့ကြောင့်.....”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မူမူရယ်၊

သီချင်းပိတ်လိုက်ပေမယ့် စကားပြောဖော် မူမူရှိနေတာပဲလေ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက ဓမ္မာရုံခဏသွားတယ်၊ မောင်လေးကလည်း နေ့လယ်ခင်း စာသင်ရမယ့် အတန်းရှိတယ်လေ”

ငြိမ်းကို နားလည်စွာဖြင့် မကြည့်လိုက်ပါသည်။ ငြိမ်းက ထမက်သားအပေါ်တွင် ဂရုစိုက်တာလွန်းအားကြီးလေသည်။ ကြောင့်လည်း ငြိမ်းကို လူ့ခင်ပေါများတာ မဆန်းပါပေဘဲ ခုတောင်မှ ရပ်ကွက်သင်္ကြန်ယိုတွေအတွက် လူဦးရေစာရင်းကောက်၍ ကြိုတင်အပ်နှံကြ ပြီ။ အပ်ထည်တွေများနေသဖြင့် မူမူကို လှမ်းခေါ်အကူအတောင်းရခြင်းပင်။

မူမူက စက်ချုပ်ပညာကျွမ်းကျင်သည်။ အလှအသွေးကောင်းမွန်သော အလှကုန်ပစ္စည်းများကို အသုံးပြုသဖြင့် ကလေးယောက်အမေ ဖြစ်သည့်တိုင် ငြိမ်းထက် အသက်ပိုငယ်သည်လို့ ထင်လေသည်။

“အင်း..ဘာလိုလိုနဲ့ သကြန်
တော့မယ်နော် ငြိမ်း၊ ပိတောက်
သကြန် ခွဲခြားမရပါဘူးလေ၊
ပိတောက်ပန်းအနံ့ကိုရရင်လေ
အိမ်နေရာကနေ မွှေးနေတာပါ
အိမ်ဆိုပြီး ပိတောက်ပင်ကို လှည့်
ဆတ်ရှာဖွေကြတော့တာ”

“တွေ့ရင်တော့ သေပြီသာ
ဆတ်ဆိုတာမျိုးလား မူမူ”

မူမူ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်
ဆိုတော့သည်။ ရယ်ရင်းနှင့်ပင် ငြိမ်း
အိမ်ထဲမှ ပိတောက်ပင်သုံးပင်ကို
ဆန်းရှာကြည့်လိုက်ပါသေးသည်။

“အဲဒီလို အချိုးခံ၊ အခုတ်ခံ
ရလို့လည်း ပိတောက်ပန်းရယ်လို့

အသိအမှတ်ပြုခံရတာပေါ့၊
ပိတောက်မှာ ဆူးတွေရှိနေရင်
ဘယ်သူက အသားနာခံပြီး ချစ်
ချင်ပါ့မလဲ၊ ခူးဆွတ်ချင်ပါ့မလဲ၊ ဒါ
ပေမဲ့လေ ငြိမ်း တစ်ခါပြောခဲ့ဖူး
တယ်ထင်တယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊
တို့ကို ငြိမ်းပြောခဲ့တာပါ။ ငြိမ်းရဲ့
အဲဒီစကားကြောင့် တို့ဘဝ ရင့်
ကျက်ခဲ့ရတာမို့ ငြိမ်းကို ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်”

ကြယ်သီးပေါက်တွေဖောက်ဖို့
အတွက် ဘီတင်စက်ပေါ်သို့ မူမူ
တက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။ မူမူက
ငြိမ်းထက်ပို၍ ပညာတော်သူမို့
ငြိမ်းဖရိုဖရဲ ထားထားသမျှ အဝတ်

ပုံကြီးကို ရှင်းလင်း
ကာ သူ့အပိုင်း
နှင့် သူ့ခွဲ
ထုတ်လိုက်
ပါသည်။
အဲဒီလို စိတ်ချ
ရသော မူမူကို
အားကိုး ချင်လို့
လည်း မနေ
ညွှန် ဖုန်း
ဆက် ခေါ်ခဲ့
တာဖြစ်ပါသည်။

ဆယ်ငါး မိနစ်ကြာ
သည်အထိ မူမူ၏အမျိုး
သားထံမှ တအိအိနှင့် ခွင့်တောင်း
ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ပိတ်စတစ်စ၊ ဒါ

မှမဟုတ် ချုပ်လက်စ အဝတ်
အထည်ကို လှစ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ
တာနှင့်ပင် ဘာလိုအပ်နေမှန်း မူ
မူက အတပ်သိပါ၏။

“ငြိမ်းကို မူမူက အရင်ကျေး
ဇူးတင်နေတယ်ပေါ့၊ နှစ်ဆန်းတစ်
ရက်နေကျရင်လေ မူမူကို ငြိမ်းက
ကန်တော့မှာ”

မူမူက ငြိမ်းထက် အသက်
တစ်နှစ်နှင့်နှစ်လ ပိုကြီးလေသည်။

“နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့တိုင်း
ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုကြတာ၊ ဘေး
မဲ့လွတ်ပွဲတွေ ကျင်းပကြတာ မြန်
မာတွေရဲ့ ထုံးတမ်းစဉ်လာလို ဖြစ်
နေပြီနော်၊ တို့တကာယ်ပြောတာပါ
ငြိမ်းရယ်၊ ငြိမ်းပြောဖူးခဲ့တဲ့ အဲဒီ
စကားကို တို့ အမြဲအမှတ်ရနေပြီး
လက်တွေ့ကျင့်သုံးဖြစ်တယ်၊ အဲဒါ
ကြောင့်လည်း တို့စိတ်တွေကို ပြု
ပြင်နိုင်ခဲ့တာလို့ထင်တယ်၊ ငြိမ်းနဲ့
သာ မတွဲဖြစ်ခဲ့ရင်လေ တို့ဘဝက
ခုလိုတည်ငြိမ်နေမယ်မထင်ပါဘူး”

“မူမူ အဲဒီလောက်တောင်မှ
ငြိမ်းကို အမွမ်းတင်နေတာမို့ ငြိမ်း
တောင်မှ စိတ်ဝင်စားလာပြီ၊ ကဲ..
ပြောပါဦး၊ ငြိမ်း ပြောဖူးခဲ့တာ ဘာ
စကားပါလိမ့်”

မူမူ လှပစွာပြုံးလိုက်ပါသည်။
မူမူက အသားဖြူဖြူ သေးသေး
သွယ်သွယ်ဖြစ်သည်။

“ပိတောက်ပန်းတွေ ပွင့်လာ

တဲ့အခါ ပိတောက်ကိုင်းတွေအခုတ်
ခံရ၊ အချိုးခံရနဲ့၊ ဒါတောင်မှလေ
အဲဒီပိတောက်ပင်ကြီးက စိတ်မဆိုး
တဲ့အပြင် နောက်နှစ်မှာ ထပ်ပွင့်
လာနိုင်ဖို့အတွက် အရွက်၊ အခက်၊
အလက်တွေ ပြန်လည်ဝေဆာပေး
ပါလားလို့လေ၊ ပိတောက်ပန်းတွေ
ကို အသိအမှတ်ပြုပြီး ဘုရားကပ်
လှူကြ၊ ပန်ဆင်ပေးကြတဲ့ ခုနစ်
ရက်သားသမီးတွေကိုတောင်မှ
ပိတောက်ပင်ကြီးက ပြန်ပြီးကျေး
ဇူးတင်တယ်တဲ့လေ”

မူမူ၏ ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်
ပြောနေဟန်ကြောင့် ငြိမ်းမှာ မျက်
ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာခဲ့ရပါသည်။
ငြိမ်းပြောခဲ့သမျှ စကားအားလုံးကို
မူမူ မှတ်မိနေခဲ့တာကို ချီးကျူးမိပါ
သည်။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲနှင့် ပြော
ခဲ့မိသော စကားတစ်ခွန်းက မူမူ
ဘဝအတွက် အကျိုးများစေခဲ့ပြီ
လား။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများ
စွာကတည်းက ထိုစကားကို မူမူ
ယနေ့ထိ မှတ်မိနေဆဲပါတကား။

“သင်ကြိုက်တာရှိနေသမျှ
ပိတောက်ပန်းတွေ အသိအမှတ်ပြု
ခံနေရမှာပါပဲ မူမူရယ်၊ ဒါပေမဲ့လေ
အဲဒီ ပိတောက်ပန်းတွေကို ဘုရား
လှူရမှန်း၊ ခေါင်းမှာပန်ရမှန်း နောင်
ခေတ်လူငယ်တွေ မသိကြတော့မှာ
စိုးရိမ်မိတယ်”

“ဟုတ်တယ် ငြိမ်း၊

ပိတောက်ပန်းကို ပန်ဆင်မယ့် မိန်း
ကလေးက မြန်မာအမျိုးသမီး
တစ်ယောက်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုနဲ့အညီ
ဝတ်ဆင်ထားမှရမှာကိုး၊ စကတ်
တို၊ စကတ်ကွဲ၊ စတော်ကင်တွေ
ဝတ်စားထားတဲ့ လည်ဟိုက်အင်္ကျီနဲ့
မိန်းကလေးကို ပိတောက်ပန်း
သွားပန်ခိုင်းလို့မှ မရတာ၊ အင်း
လေ.....အဲဒီလို မိန်းကလေးတွေ
ကလည်း သင်ကြိုက်ပွဲတော်ရဲ့
အထွတ်အမြတ်ထားရတဲ့ ပန်းဆို
တာမှန်း မသိကြတာနေ မှာပေါ့၊
သူတို့ရဲ့ သရုပ်ပျက်ဝတ် စားဆင်
ယင်မှုနဲ့ ပိတောက်ပန်းက ထပ်တူ
ကျမှာမဟုတ်ပါဘူး”

မူမူ ကြယ်သီးဖောက်ပြီးသမျှ
အင်္ကျီတွေကို ကြယ်သီးတပ်ရန်နေ
ရာအတွက် ခဲတောင့်နှင့် တို့မှတ်
နေသော ငြိမ်းမှာ သက်ပြင်းရှည်
ကြီးတစ်ခု ချလိုက်မိပါသည်။

“မိန်းကလေးတွေကိုယောက်ျား
လေးတွေနဲ့ ရင်ပေါင်တန်းစေချင်
တာကလေ ယောက်ျားလေးတွေ
အုပ်စုကြားမှာ ဟေးလားဝါးလား
လုပ်ဖို့ရယ်လို့များ အတွေးအခေါ်
တွေ မှားကုန်ပြီလား”

“ဒါကြောင့် ပြောတာလေ
ငြိမ်းရဲ့၊ အဲဒီလို မိန်းကလေးတွေကို
အမှတ်တမဲ့နဲ့ ပိတောက်ပန်း သွား
မပေးနဲ့နော်၊ ပိတောက်သိက္ခာကျ
တယ်”

**ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်
ပြောနေဟန်ကြောင့်
ငြိမ်းမှာမျက်ရည်များ
ရစ်ဝိုင်းလာခဲ့ရပါသည်။
ငြိမ်းပြောခဲ့သမျှ
စကားအားလုံးကို
မူမူမှတ်မိနေခဲ့တာကို
ချီးကျူးမိပါသည်။
ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲနှင့်
ပြောခဲ့မိသော
စကားတစ်ခွန်းက
မူမူဘဝအတွက်.....**

အမြွှာမောင်နှမအစ်မနှင့်
 အစ်ကိုတွေလည်း
 သူ့အိမ်ထောင်နှင့်သူ။
 သူ့စီးပွား
 တစ်အိုးတစ်အိမ်များဖြင့်
 လောကမံလှိုင်းတွေကြား
 ကူးခတ်နေကြဆဲ။
 စားနိုင်သောက်နိုင်သော
 အခြေအနေမို့
 အဆင်ပြေကြသည်လို့ပဲ....

ပိတောက်သိက္ခာကျတယ်တဲ့။ ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ ပိတောက်ပန်းဆိုတာ ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့ ပန်းမဟုတ်လား။ ပိတောက်ပင်ရဲ့ထုံး နှလုံးမှုပြီး ငြိမ်းရဲ့ဘဝအတွက် သင်ခန်းစာယူခဲ့ရတာ။ ပိတောက်တွေဖူးလာတာနဲ့ ဘယ်နေ့ပွင့်မလဲ၊ ဘယ်တော့လောက်ပွင့်မလဲလို့ ခေါင်းမော့မော့ပြီး ကြည့်နေရတာအမော။
 ငြိမ်းတို့မောင်နှမသုံးယောက်လုံးက ပိတောက်ပင်သုံးပင်ကို ခွဲတမ်းချထားကြတာ။ အရမ်းလှတာက အလယ်ကအပင်။ အဆုပ်လိုက်၊ အခိုင်လိုက်ပွင့်တာများ ပိတောက်ရွက်တောင်ပျောက်တယ်လေ။ အပွင့် ကလည်း ကြီး၊ အရောင်ကလည်း ရင့်ဆိုတော့ နှစ်တိုင်း အဲဒီအပင်ကို ဦးထားကြရတာ။

“အဲဒါ ငါ့အပင်နော်၊ ဟိုဟာက နင့်အပင်”
 “အမယ်.....မနှစ်က နင် အဲဒီအပင် ယူပြီးပြီလေ”
 “ဟာ.....မရဘူး၊ မဲနိုက်ရမှ တရားမယ်၊ ငါလည်း ငါ့ဆရာမအိမ်ကို လှတဲ့အပင်ကဟာပဲ သွားပေးချင်တာပေါ့”
 “နင် လူဝါးမဝနဲ့၊ ငါ အဖေနဲ့ အမေကို ကြိုတင်ပြောထားပြီးသား”
 “ဟား.....ဟား၊ ငါအရင်ယူ

ထားပြီးသားမို့ နေ့တိုင်းရေလောင်းနေတာ မတွေ့ဘူးလား၊ အခုမှ အိပ်မက် မက်မနေနဲ့”

“ဘာမှငြင်းမနေကြနဲ့၊ အဲဒါ ငါ့အပင်”

ငြိမ်းက နို့ညှာ။ ငြိမ်းအထက်မှာ ငြိမ်းထက် အသက်နှစ်နှစ်ပို ကြီးသော အစ်မနှင့်အစ်ကိုက အမြွှာမောင်နှမ။ အထွေးဆုံးမောင်လေးက ငြိမ်း၏အောက် ခုနစ်နှစ်ငယ်သည်။ ထိုမောင်လေးက ငြိမ်းတို့ ပိတောက်ပင်လှပွဲကို မျက်လုံးလေး ကလယ်ကလယ်နှင့် အသိသက်သေအဖြစ် ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး နားထောင်နေတတ်၏။ ငြိမ်းတို့ ဆူပူမှုတွေ ကြမ်းတမ်းလာလျှင်တော့ ထိုမောင်လေးမှာ အပြေးအလွှားဖြင့် ဖေဖေ၊ မေမေတို့သီ ပြေး၍ တိုင်ပါတော့သည်။ ဖေဖေတို့ရဲ့ အအော်အငေါက်ခံရလို့ မပြီးခင်မှာပဲ ပိတောက်ပန်းပေးရမည့် လူများစာ ရင်းကို ရေးမှတ်ကြပါ၏။ ပန်းမရသည် သူ့မရီဘူး မဖြစ်စေရအောင်လို့လေ။

ယခု ထိုမောင်လေး မဟာသိပ္ပံဘွဲ့အတွက် စာတမ်းပြုစုနေသည့် အရွယ်ပင် ရောက်ခဲ့ပြီ။ ဇုတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်မှာပဲ ငြိမ်း၏အသက်ပင် သုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီးတာ ဘယ်နှနှစ်ပါလိမ့်၊ မောင်လေးက ပညာရေးတစ်ကော်ကြည့်ရင်ကွက်

ထဲမှာ ပညာရေးဒါန အခမဲ့ ကျောင်းကို ဦးဆောင်သင်ကြားရေး ကော်မတီအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပညာ ကုသိုလ်ပြုသည်။ ဖေဖေနှင့်မေမေ တို့ ပညာရေးဝန်ထမ်းဘဝမှ ပင် စင်ယူတော့ ရသမျှသော ထောက် ပံ့ပင်စင်ငွေများကို ဘဏ်မှာအပ် သင့်တာအပ်ပြီး ငြိမ်းတို့မောင်နမ လေးယောက်ကို ခွဲပေးသင့်သရွေ့ ခွဲပေးနှင့် အေးအေးချမ်းချမ်းဖြင့် လူ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းနေကြလေပြီ။

အမြွှာမောင်နမ အစ်မနှင့် အစ်ကိုတွေလည်း သူ့အိမ်ထောင် နှင့်သူ။ သူ့စီးပွား တစ်အိုးတစ်အိမ် များဖြင့် လောကဓံလှိုင်းတွေကြား ကူးခတ်နေကြဆဲ။ စားနိုင်သောက် နိုင်သော အခြေအနေမို့ အဆင်ပြေ ကြသည်လို့ သဘောထားလိုက်ပါ သည်။ ရံဖန်ရံခါမှာလည်း ဖေဖေ၊ မေမေတို့ဆီ ရောက်လာတတ်ကြ ပြီး တတ်စွမ်းသမျှလေးများနှင့် ကန် တော့တတ်ပါသည်။

အခါကြီး၊ ရက်ကြီးတွေမှာ မိ သားစုများ ဆုံကြတာများပါသည်။ ထိုအခါမှာ ငြိမ်းတို့တစ်အိမ်လုံး ပွက်ပွက်ညှပ်နေပါတော့သည်။ ငြိမ်း လည်း မီးဖိုချောင်ကနေ ထွက်ရ တယ်မရှိတော့။ တူ၊ တူမ လေး ယောက်ကလည်း ဂိမ်းဆော့လိုက်၊ အိမ်ပေါ်အိမ်အောက် ပြေးတက် လိုက်၊ ပြေးဆင်းလိုက်။ အပင်ဦး

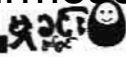
တမ်းဆော့ကစားလိုက်၊ တူတူပုန်း တမ်းကစားလိုက်ကြနှင့်။ တူမ အကြီးနှစ်ယောက်ကလည်း သူတို့ နေထိုင်သည့်တိုက်ခန်းမှာ စိုက်ပျိုး မရသရွေ့ အိမ်ကိုလာတိုင်း အပင် မျိုးစုံပါလာကာ မြေနေရာ စိတ် ကြိုက်ရွေးချယ် စိုက်နေတာ တစ် နေကုန်။ ခြံကျယ်ကြီးက ဘိုးဘွား ပိုင်မြေမို့ မြေဩဇာကောင်းလှပါ သည်။ ခြံက မေမေပိုင်ဆိုင်သော ခြံ။

ညနေ နေကွယ်လို့ တစ်နေ ကုန်လျှင်ဖြင့် ကလေးတွေနှင့် ဖေ ဖေ၊ မေမေတို့ အလွမ်းခန်းစတင် ပြီ။ မေမေမှာ မျက်ရည်လေးတစ်စမ်း။

စမ်း။
“ဘွားဘွား နောက်လထဲမှာ ကျောင်းက လေးရက်တောင်မှပိတ် ဦးမှာ၊ အဲဒီအခါ ကျက်စရာစာအုပ် တွေ ယူလာပြီး လေးရက်လုံး နေ ပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ဘိုးဘိုးနဲ့ဘွား ဘွားရဲ့၊ လေးလေးငယ်ကို စာတွေ မေးစရာရှိနေလို့လေ၊ သားတို့လာ ခဲ့ပါ့မယ်.....နော်”

သားအချစ်၊ မြေးအနှစ်ဆီ သလားလေ။ အကဲပို၊ အဖြစ်သည်း နေကြတဲ့ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့နည်း တူ ငြိမ်းမှာလည်း တူ၊ တူမလေး တွေ လာခဲ့ကြလျှင် ဘာချက်ကွေး

ရကောင်းမလဲလို့ ကြိုတင်စဉ်းစား ထားတော့၏။ ကလေးတွေပြန်သွား ပြီး အိမ်ကိုရင်းလင်းနေသော ငြိမ်း ဇာတ်မှာ ဂနာမငြိမ်တတ်။ လက် တစ်ဖက်က တံမြက်စည်းလှည်း ရင်း၊ လက်တစ်ဖက်က ဟမ်းနီဖုန်း ကိုင်ရင်း.....

“သားတို့ အိမ်ပြန်ရောက်ကြ ပြီလား၊ အေး.....အေးပါ။ ဒါဖြင့် ရင်တော့ စိတ်အေးသွားပါပြီ။ ည အိပ်ရာဝင်ရင် မေတ္တသုတ်ရွတ်ပြီးမှ အိပ်နော်၊ ဂုဏ်တော်ကွန်ချာကျက် ခိုင်းထားတာကိုလည်း မေ့မနေနဲ့ဦး။ ဂုဏ်တော်ကွန်ချာရတဲ့နေ့ အန်တီ ငြိမ်းက မုန့်ဖိုးငါးထောင်စီ ဆုချမှာ နော်”

ငြိမ်း ဖုန်းစကားသံကြားတော့ မှ ဖေဖေ၊ မေမေတို့မှာ ပုံမှန်အခြေ အနေ ပြန်ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ ငြိမ်းတို့ မရှိတော့လျှင် ဒီခြံကြီးထဲ မှာ စည်းစည်းလုံးလုံးနှင့် တူ၊ တူမ လေးတွေကို ဥမကွဲ၊ သိုက်မပျက် ကျန်ရစ်ခဲ့စေချင်ပါသည်။ တူ၊ တူမ လေးတွေ အတုယူမမှားစေချင်ပေ။ ငြိမ်းတို့မောင်နှမ လေးယောက်နည်း တူ သူတို့လေးတွေကို အနစ်နာခံ ချင်စိတ်ရှိသော အောင်မြင်ကြသူ လေးတွေ ဖြစ်စေချင်သည်။ ကိုယ် ကျင့်တရားကောင်းစေချင်သည်။ တံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်လေး စားစေချင်သည်။

ငြိမ်းအတွက်ကတော့ လင်စံ ရွေးရမယ့်အချိန်ကာလ လွန်ခဲ့ပြီ။ B.A ဘွဲ့တစ်ဘွဲ့ကို ရင်မှာပိုက်ပြီး ချွေးသိပ် အိပ်ပျော်တတ်ခဲ့ပြီ။ မောင်လေး၏ပညာရေးအတွက်နှင့် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ကို ပြုစုစောင့် ရှောက်ရေးအတွက် အိမ်တွင်းပုန်း ဘဝဖြင့် နေထိုင် အသားတကျရှိ ခဲ့ပြီ။ ဒီဇိုင်နာသင်တန်းတက်နေ သော သူငယ်ချင်း မူမူ၏ ကျေးဇူး ကြောင့်လည်း ငြိမ်း၏အစွမ်းအစ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ရပါသည်။ မူမူတစ် ယောက် စက်ချုပ်သင်ရာမှာ ငြိမ်း ကိုပါ ခေါ်ယူသင်ကြားစေခဲ့သည်။ ငြိမ်းနှင့်မူမူ ကျောင်းပညာရေး အတွက် (Distance)ပဲ တက်ခဲ့ကြ ပါသည်။ ဘာသာရပ်မျိုးစုံကို ပိုင် နိုင်စွာ ချုပ်လုပ်နိုင်ပြီးလို့ သင်တန်း ကာလ ပြီးဆုံးချိန်မှာ ငြိမ်းက အိမ် မှာပဲ ဆိုင်ဖွင့်လိုက်တော့သည်။ မူ မူက ဒီဇိုင်နာသင်တန်းဆက်တက် ရင်း အိမ်ထောင်ကျ၏။

“ဟိတ်...ငြိမ်း ဘာတွေတွေ့ နေတာလဲ၊ သင်္ကြန်ကျရင် ကလေး တွေခေါ်ပြီး မုန့်လုံးရေပေါ်လုံးမလို့ အစီအစဉ်ဆွဲနေတာလား”

မူမူအသံကြောင့် ငြိမ်း၏ အတွေးတို့ ပြတ်တောက်သွားရပါ သည်။ အိမ်ရှေ့မှဖြတ်သွားသော လှည်းလေးနှင့်ထိဆိုင်ဆီမှ နှစ်သစ် ချစ်ဦးသီချင်းသံကို လွမ်းမောဖွယ်

ရာ ကြားလိုက်ရပြန်ပါသေးသည်။ “တို...ငယ် ငယ် တုန်...က စင်းဒစ် ကြော်ငြာ ခေတ်စားခဲ့တာ မှတ်မိ လား ငြိမ်း”

“အင်း...ဝင်းဝင်းဖြူ၊ ရတနာ ခင်နဲ့ ပါးလ်ချမ်းမြအေးတို့တွေ ဘဲ လေးဝတ်စုံနဲ့ ကြော်ငြာခဲ့တာမဟုတ် လား မူမူ၊ အမျိုးသမီးလစဉ်သုံး ပစ္စည်းလေ”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ အဟင်းဟင်း.....တို့တွေ သင်္ကြန် ကဲကြတဲ့ နှစ်တွေကဆိုရင် ကြော် ငြာသင်္ကြန်ခွေတွေ အရမ်းပေါက်ခဲ့ တာနော်၊ သင်္ကြန်ကားတွေ လမ်း ပိတ်တဲ့နေရာက ဆရာစံလမ်းပဲ၊ တစ်လမ်းမောင်းဆိုတော့ ရှုပ်နေတဲ့ လူတွေ၊ ကားတွေပေါ်ကနေ သုံး ကြည့်လိုက်ပေါ့ဟေ့၊ သုံးကြည့် လိုက်ပေါ့ဟေ့လို့ အော်ကြတာလေ၊ ဒီနေ့ထိ နားထဲကကို မထွက်ဘူး သိလား”

အတိတ်အကြောင်းတွေးမိရင်း ငယ်မူပြန်ရလေတော့ ကြည်နူးရပါ သည်။ ငယ်ဘဝဆိုတာကို ပြန် တောင်းလို့လည်း မရတော့ပြီ။ တစ် နေ့နေ့၊ တစ်ချိန်ချိန်၊ တစ်နေရာရာ မှာ ငြိမ်းတို့ ထွက်ခွာသွားရခိုက် နီး ကပ်ခဲ့ပြီ။ ချစ်စရာ မြန်ဟုန်းရာ အတာသင်္ကြန်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပေ လိမ့်မည်။ ရင်လေးစရာကြီးပါလား ရယ်လို့။

“ဪ...ဒါနဲ့လေ ငြိမ်း စကားစမပ် သင်္ကြန်ကားဆိုလို့လေ၊ ဟိုတစ်နေ့က မြို့ထဲမှာ စည်သူနဲ့ တွေ့လိုက်သေးတယ်”

“စည်သူ ဟုတ်လား”

ကျောက်အလှများထိုးနေသော ငြိမ်း၏လက်များ တဆတ်ဆတ်တုန် ခါသွားရပါသည်။ မူမူ သတိထား မိသွားမှာကိုလည်း ဆင်ခြင်နေရပါ ၏။

“နင့်ကို ရည်းစားစာပေးခဲ့ဖူး တဲ့ စည်သူလေ၊ အခု ဝဝခန့်ခန့် ကြီးရယ်၊ တို့တွေ သင်္ကြန်ရေပက် ခံထွက်တိုင်း သူတို့အိမ်ကကားကို ငှားတာလေ၊ အဲဒီနေ့က အကျိုး ဆောင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ တိုက်ခန်း တစ်ခန်းလောက် သွားကြည့်ရ အောင်ဆိုပြီး တို့လင်မယား သွား ခဲ့ကြတာ၊ လား.....လား တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အဲဒီ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ အကျိုးဆောင်လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်က စည်သူဖြစ်နေတာ”

“အဲဒီကောင် မသေသေးဘူး လား”

“မသေသေးဘူးဟ၊ သချာ တွက်နဲ့ တွက်ကြည့်လိုက်ရင် တော့.....”

“တော်ပါပြီဟာ၊ သူတို့လို တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားက သေ စကားကို ကြားရဲမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ငြိမ်းကို လက်နှီးစုတ်လောက်တောင်

မှ မတောက်မြောင်တဲ့သူလို့ ပြော ခဲ့တဲ့ ဘဝင်ကောင်”

ငြိမ်း မျက်ရည်မကျလာရ အောင် ထိန်းနေရပါသည်။ စည်သူ မင်းခေါင်ဆိုတာ သိပ်မာနကြီးခဲ့တာ ပေါ့။ မိဘတွေက မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ချမ်းသာလာတာမို့ ဘဝင်ကခပ်မြင့် မြင့်၊ လေက ခပ်ရင့်ရင့်။ ကျောင်း တုန်းက ငြိမ်းတို့ရဲ့ (A)တန်းမှာ သက်တန်ရောင်က စာအတော်ဆုံး၊ အလှဆုံး၊ အလန်းဆုံး။

သက်တန်ရောင်ရဲ့အစ်မ သက်တန်ချိုဆိုတာ ခေါင်းဆောင် မင်းသမီးနေရာကနေ ဗီဒီယို၊ ရုပ် ရှင်တွေတောင် ရိုက်လိုက်သေး။ သက်တန်ရောင်က ခေတ်မီသည်။ အဖြူအစိမ်းကိုပင် အကောင်းဆုံး ထည်လဲဝတ်နိုင်သည်။ အကောင်း စား ဖိနပ်မျိုးစုံကို နေ့တိုင်းငေး ကြည့်ခဲ့ကြရသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရ လျှင် ကျောင်းသူတိုင်းက သက် တန်ရောင်၏ဘဝကို အားကျခဲ့ကြ ရပါသည်။

ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမများ၏ သမီးမို့လားမသိ။ မေမေက ငြိမ်းတို့ ညီအစ်မကို ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ရင်စေ့ အင်္ကျီ၊ လုံချည်များကိုသာ ချုပ်ပေး သည်။ ဖိနပ်ဆိုလျှင်လည်း စလစ် ပါဖိနပ် ယင်းမာ၊ စိန်ဒါးမောက်တွေ က မကြည့်ချင်တော့လောက် အောင် စီးခဲ့ရသည်။ ငြိမ်း၏ အိပ်

ရာဝင်ပုံပြင်တွေထဲမှာတော့ သက် တန်ရောင်နှင့် နှင်လား၊ ငါလား အပျိုအရွယ်ပေမို့ အခြားကျော် သူများနည်းတူ ဘလောက်စ်အင်္ကျီ အသားကပ်အင်္ကျီ၊ ကိုယ်ကျွမ်း စကတ်များ ဝတ်ချင်တာများ အိပ် လို့တောင်မပျော်ခဲ့။

သို့ပေမယ့် ဖေဖေ၊ မေမေတို့ ငြိမ်းကြောင့် မျက်နှာမငယ်စေချင် ပေ။ ငြိမ်း၏ဝတ်စားနေထိုင်ပုံက မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမလို့ ဖေဖေ၊ မေ မေတို့ကို ကဲ့ရဲ့မခံစေချင်ပေ။ မြန်မာ ပြည်ဖွား၊ မြန်မာပြည်သားမို့ ငြိမ်း တို့လို လူငယ်တွေကသာ မြန်မာ ရိုးရာဝတ်စားဆင် ယင် မှုက မစောင့် ရောက်၊ မထိန်း သိမ်းကြဘူးဆိုလျှင် အ နောက်တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုတွေ လွှားခနဲ၊ လွှားခနဲ ခုန်ပျံဝင်ရောက် လာပါလိမ့်မည်။

“သရုပ်ပျက်မှတော့ အမျိုးပျက်မှာ သမီး”ဆိုသော ဖေဖေ ဆုံးမမှု။ “လုံလုံခြုံခြုံ ဝတ်စားထား သမျှ ဘယ်ပုရိသကမှ စိတ်နဲ့ တောင် မပြစ်မှားရဲဘူးပေါ့ သန့် ရယ်”ဆိုသော မေမေ၏ သွန်သင် မှု။ အစ်မဖြစ်သူ၊ အစ်ကိုဖြစ်သူ တွေကိုယ်တိုင်ကို ရပ်ကွက်ထဲက လူကြီးသူမတွေကိုယ်တိုင်က ချစ် ခင်လေးစားကြတာကလည်း ယဉ် ယဉ်ကျေးကျေး ဝတ်ဆင်နေထိုင်

အခြားဆိုမှုတွေကြောင့်ပဲ နေပါလိမ့်
မည်။

တစ်နေ့တစ်နေ့ သက်တန်း
ရောင်၏ဖက်ရှင်နှင့် စာဘယ်နှစ်
အောင် အပေးခံရသလဲ၊ အဆင့်
အယ်လောက်ရသလဲ ဆိုတာပဲ
စိတ်ဝင်စားနေကြသည်။ သက်တန်း
ရောင်ဆိုတာ အင်းစိန်မြို့ထဲက
အထက(-)ကျောင်းမှာ အခြေ
အတားကြီးတဲ့ ရွှေမင်းသမီး။

မူမူမြင့်မောင်နှင့် ငြိမ်းက ရပ်

ကွက်သာခြားပါသည်။ တို့ကလေ၊
တို့ကပေါ့နှင့် စကားပြောလျှင်ထည့်
ပြောတတ်သည့် ယောက်ျားဆန်
သည့် မူမူမြင့်မောင်နှင့် ငြိမ်း မိန်း
ကလေးအဖော်အဖြစ် အတူသွား။
အတူပြန်။ မူမူက သူငယ်ချင်းတွေ
ထဲမှာ အနစ်နာခံတတ်သည်။ မျှ
ဝေပေးတတ်သည်။ မူမူကလည်း
ငြိမ်းကို သံယောဇဉ်ရှိသည်။ ငြိမ်း
ဘက်ကနေ ရပ်တည်ပေးတတ်
သည်။

တစ်နေ့ စည်သူမင်းခေါင်က
ငြိမ်းကို စာပေးသည်။ မူမူမှာ
ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ပြီး ပွဲကြမ်းတော့
သည်။ ကျောင်းမှာ သက်တန်း
ရောင်က နာမည်ကြီးသလို
မူမူကလည်း ဖိုက်တာအဖြစ်
နာမည်ကျော်သည်။ မူမူက
စည်သူမင်းခေါင်ကို
ကျောင်း အုပ်ကြီးနှင့်
တိုင်ပြော မယ်လုပ်
တော့သည်။

“ဟား...ဟား...
ဟား နွယ်နီ
ငြိမ်းလို စစ်ပြီး
ခေတ်က ဝတ်စုံ
တွေနဲ့ လူဖြစ်
ရတဲ့ သူကို
ငါက အပျော်
တမ်းစာပေး

ကြည့်တာပါဟာ၊ လက်နီးစုတ်
လောက်တောင်မှ မပြောင်ရောင်၊
မတောက်ပြောင်တဲ့ ငြိမ်းကို ငါက
အတည်ချစ်ကြိုက်ရဲ ပါ့မလားဟာ၊
ဟား...ဟား”

စည်သူမင်းခေါင်ကို ငြိမ်း မှာ
ကြည်းခဲ့မိသည်က ကမ္ဘာမကြေ။
ကားသုံးလေးစီး ပိုင်ဆိုင်သူက
လည်း ထိုအချိန်အခါတုန်းက သူ
ဌေးစာရင်းဝင်။ သင်္ကြန်ရောက်
တိုင်းလည်း ရပ်ကွက်ထဲကလူငယ်
တွေ ဝေစုထည့်ပြီး စည်သူမင်း
ခေါင်တို့အိမ်မှ ဒိုင်နာကားကို အလှ
အယက် ငှားကြပါသည်။ ထိုဒိုင်နာ
ကို အမိုး၊ ကိုင်းတွေဖြုတ်ပြီး
သင်္ကြန်ကားအဖြစ် အသက်သွင်း
လိုက်ကြပါတော့သည်။ ပွင့်လင်း
ရာသီမှာတော့ ထိုဒိုင်နာက ဘုရား
ဖူးယာဉ်။

“နောက်ဆုံးမှာတော့ အပြော
ကြီးတဲ့ စည်သူနဲ့ သက်တန်းရောင်
တို့ လက်ထပ်နိုင်ခဲ့တာပဲလေ”

“ဒါနဲ့ သူတို့နေတဲ့ နဲ့သာ
ကုန်း ထဲကိုတောင် တစ်ခါမှလာ
လည်တာ မတွေ့သလိုပဲနော် မူမူ”

“ဘယ်တွေ့မလဲ ငြိမ်းရယ်၊
သူတို့ ပြတ်စဲခဲ့ကြတာ ရှစ်နှစ်ရှိပြီ
တဲ့”

“အို.....”
စည်သူမင်းခေါင်တို့နှင့် မူမူက

လမ်းတစ်လမ်းသာ ခြားပါသည်။ စည်သူနှင့် သက်တန်းရောင်တို့ ပြတ်စဲလိုက်ကြပြီဆိုသောအခါ မှာတော့ ငြိမ်းတကယ်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။ ငြိမ်းနှင့် ဧည့်သူက ရပ်ကွက်တွေခြားပါသည်။

“သက်တန်းရောင်က နဂိုကတည်းက ဆိုရှယ်ကျတဲ့သူလေ၊ အနေအထိုင် အရမ်းလွတ်လပ်နေတော့ စည်သူ ခေါင်းကိုက်လာရတယ်တဲ့၊ CLUB တွေတက်၊ ဘားတွေသွားနဲ့၊ နောက်ဆုံး စည်သူတောင်မှ အရှုံးပေးလိုက်ရတော့တာတဲ့၊ သမီးလေးတစ်ယောက်ရတာကိုတော့ စည်သူပဲ ခေါ်ထားလိုက်တယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့လေ စည်သူက ငြိမ်းရဲ့ဖုန်းနံပါတ်တောင်းလို့ တို့ပေးခဲ့သေးတယ် သိလား၊ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ သူ့သမီးကို ငြိမ်းဆီပို့ပေးထားပြီး စက်ချုပ်သင်ခိုင်းမယ်တဲ့၊ ငြိမ်းတို့မိသားစုက ပတ်ဝန်းကျင်ကောင်း၊ မိတ်ဆွေကောင်းတွေဆိုတော့ သူ့သမီး လိမ္မာရေးခြားရှိလာမှာ သေချာတယ်တဲ့”

တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ စည်သူ။ ခုတော့ ငြိမ်းကို မိတ်ဆွေကောင်းတဲ့။

“ဒါနဲ့မူမူရယ် သူ့သမီးက ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ”

“ဒီလထဲမှာပဲ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေတော့မှာတဲ့”

“အား.....”

လက်ကို အပ်နှင့်ထိုးမိသွားတာမို့ ငြိမ်း အလန့်တကြား အော်လိုက်မိပါသည်။ မူမူမှာလည်း မီးခလုတ် အမြန်ပိတ်ပြီး ဘီတင်စက်ပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းလာခဲ့ပါတော့သည်။ ငြိမ်း၏ ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးမှာ သွေးများစို့လျက်။

“အပ်ထိုးမိသွားတာကိုး၊ သွေးကို ညှစ်ထုတ်ပစ်ပြီး ပလာစတာ ကပ်ထားလိုက်ရအောင် ငြိမ်း”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မူမူတစ်ယောက် ဆလင်းဘက်ခိုက်ဖွင့်ကာ ပလာစတာတစ်ခု ထုတ်ယူသည်။

“အရေးပေါ် သုံးရအောင်လို့ ဆောင်ထားတာလေ၊ နေဦး..... နေဦး၊ လက်ကို အရင်ရေဆေးလိုက်ပါဦး”

အိမ်ရှေ့ရေစည်ရှိရာသို့ နှစ်ယောက်သွား ထွက်ခဲ့ကြသည်။

“စည်သူ့သမီးကိစ္စက မဖြစ်ဘူးနော် မူမူ၊ မောင်လေးက ကထိကဖြစ်အောင်၊ တစ်ဘွဲ့ပြီး တစ်ဘွဲ့ရအောင် ကြိုးစားဦးမှာ၊ မောင်လေးရဲ့ရှေ့ရေးကြောင့် ငြိမ်းရဲ့နှလုံးသားကိုတောင် တံခါးပိတ်ထားခဲ့တာပါ၊ စည်သူ့ရဲ့သမီး ဒီ

လက်ကိုအပ်နှင့် ထိုးမိသွားတာမို့ ငြိမ်းအလန့်တကြားအော်လိုက်မိပါသည်။ မူမူမှာလည်းမီးခလုတ်အမြန်ပိတ်ပြီး ဘီတင်စက်ပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းလာခဲ့ပါတော့သည်။ ငြိမ်း၏ ဘယ်ဘက်လက်ညှိုးမှာ.....

မိန်းကို ရောက်လာခဲ့ရင် မောင်
လေးရဲ့အနာဂတ်က တစ်မျိုးတစ်
မည် ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ် မူမူ၊
ဘာလို့လဲဆိုတော့ သက်တန်းရောင်
ဒီသမီး ဖြစ်နေတာကိုး”

“မတွေးမလွန်ပါနဲ့ ငြိမ်းရယ်၊
မည်သူက ငြိမ်းကို သတိရလို့
ကားအဖြစ်ပြောတာနေမှာပါ။
ငြိမ်းဆီကို စည်သူမှ ဖုန်းမဆက်
သေးတာကွယ်”

“ဖုန်းမဆက်သေးတာက
ကျောင်းမှပိတ်သေးတာကိုး”

ငြိမ်း လက်ကို ရေခြောက်
အောင် သုတ်ရင်း အိမ်ရှေ့မှ
တောက်ပင်ကြီးများကို ငေးမော
ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

“မြန်မာမှုဆန်တဲ့ အဝတ်
အစားတွေ ဝတ်ထားတိုင်းလည်း
မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်
ရာပါမက စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ
သိက္ခာရှိမှ ဖြစ်မှာ၊ စည်သူသွေး
ဆစ်ဝက်၊ သက်တန်းရောင်ရဲ့ ဗီဇ
ဆစ်ဝက်ရောနေတဲ့ အဲဒီကလေး
လေးကြောင့် ဟောဒီခြံကြီးထဲက
ဒီတောက်ပန်းရော၊ သက်ရှိလူ
သားတွေပါ တန်ဖိုးမဲ့ချင်ပါဘူး။
အဲဒီတန်ဖိုးတွေ သိရအောင်လည်း
တိုက်တိုင်ပဲပြုပြင်ရတာပါ မူမူ
ရယ်”

“ဒါပေမဲ့ စည်သူက အရင်

ငယ်စိတ်တွေ မရှိလောက်တော့ဘူး
ထင်စရာပဲ ငြိမ်းရဲ့၊ သူတော်တော်
နောင်တရနေပုံရတယ်”

“အဟင်းဟင်း...ကြောင်ဆို
တာ မခုတ်ခင်မှာ လက်သည်းဝှက်
ထားတတ်တာပဲလေ၊ သဖန်းပင်
များလိုပေါ့၊ ကြီးလေ သီးလေ၊ ဒီ
ပုတ်ထဲက ဒီပဲ၊ ဒီတောင်ယာမြေ
ထဲကပဲ ထွက်တာပဲဆိုသလို”

ငြိမ်းကို မူမူ စကားနိုင်မလှ
ရက်ပါ။ စာဖတ်အားကောင်းသော
ငြိမ်း၏အတွေးအခေါ်များကိုလည်း
အထင်သေး၍ မရပါချေ။

“လူငယ်တွေ ပျက်စီးရင် နိုင်ငံ
ပျက်စီးတာပဲတဲ့ မူမူ၊ ငြိမ်းမှာ သား
သမီးမရှိလို့ ကိုယ်ချင်းမစာမနာ
ပြောတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး၊ စည်သူ
နဲ့ သက်တန်းရောင်အပေါ်မှာ မနာ
လိုတာလည်း မဟုတ်ရပါဘူး၊ လူ
ကြီးကောင်းမှ လူငယ်ကောင်းမယ်
တဲ့၊ မိဘတွေရဲ့ ဆိုဆုံးမမှုအောက်
မှာ လူဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ ငြိမ်းအတွက် ငြိမ်း
ကိုယ်ငြိမ်း ကျေနပ်တယ် မူမူ၊ ဖေ
ဖေ၊ မေမေတို့ကိုယ်တိုင်က စံပြုဖြစ်
အောင် နေပြခဲ့လို့ ငြိမ်းတို့မောင်
နှမတွေ လူတွေသူတော တိုးနိုင်
တာပါ။ အဲဒီအတွက် ဖေဖေနဲ့ မေ
မေကို ကျေးဇူးတင်နေမိတာပါ”

ရာနှုန်းပြည့် အမှန်စကားတွေ
ပါပဲလေ။ မူမူသည်လည်း သားနှင့်

သမီးအတွက် စံပြုဖြစ်အောင် နေ
ထိုင်ရပါလိမ့်မည်။

“လိုအပ်တဲ့ ကျောက်အလှနဲ့
စီးကွင့်ချုံတွေ သွားဝယ်ရတိုင်း
သတိထားမိတာရှိတယ်၊ အလူး
သဖြင့် လူသူထူထပ်တဲ့ နေရာနဲ့
လိုင်းကားတွေ ပေါ်မှာပေါ့လေ။
ခေတ်လွန်အဝတ်အစားတွေ ဝတ်
စားထားပြီးတော့ ဟိုနေရာပေါ်၊ ဒီ
နေရာဟိုက်တဲ့နေတဲ့ မိန်းကလေး
တွေရဲ့ အသက်က ရှိလှမှ ဆယ်
ကျော်သက်အရွယ်လေးတွေပါပဲ
လေ၊ ယောက်ျားပျိုပျို၊ အိုအို၊
အရွယ်လွန်သူတွေ အားလုံးရဲ့
အကြည့်မှာ လေးစားမှုတွေ မပါ
ဘူး မူမူ”

ငြိမ်းလက်ကို ပလာစတာ
အသာကပ်လိုက်ပါသည်။ အပ်
ပေါက်ရာလေးပဲဆိုပြီး ပေါ့ဆလို့
မရ။ အလုပ်တွေက အများကြီး
လုပ်ရဦးမည်။ ဖုန်တွေ၊ ချွေးတွေ၊
မေးခိုင်ပိုးတွေကို ကြောက်ရမည်။
အဆိပ်ဆိုတာကို နည်းသည်၊ များ
သည် ရွေးချယ်နေလည်း အဆိပ်
၏ နိယာမက ပြောင်းလဲသွားမည်
မဟုတ်။ အဆိပ်က အဆိပ်ပါပဲဆို
တာတော့ သိထားရပါလိမ့်မည်။

“ဖော်ပြီးဝတ်ထားတဲ့ သူ
တောင်မှ မရှက်တာကွယ်၊ ကြည့်
ရဲတဲ့သူက ကြည့်မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆံ

ပင်လေး စုတန်စု၊ ငြိန်တန်ငြိန်၊
စည်းချင်စည်း ဆေးဖြင့် လုံလုံခြုံ
ခြုံ၊ နိုးနိုးသည့်သည့် ဝတ်ဆင်သွား
လာနေတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို
ဘယ်ဘုရားသယောကျ်ားကမှ ထိ
ကမ်း ခိုကမ်းနဲ့ သွေးတိုးမစမ်းရဲ
ဘူးနော် မူမူ၊ မိန်းကလေးချင်းတူ
ပါလျက် ညှိမျှခြင်းချမရတာဟာ
ဝမ်းနည်းစရာပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော် ငြိမ်း၊
လူ ငယ်တွေကို
အပြစ်ပြောနေမယ့် အစား
ကလေးလူငယ်တွေရဲ့ အုပ်
ထိန်းသူတွေအားလုံးက
ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ဦးဆောင်
နေထိုင် ဝတ်စားပြရမှာ၊
အင်း.....တိုင်းတစ်ပါးက
နေ မြန်မာပြည်ကို
အလည်လာတဲ့ ခရီးသွား
ဧည့်သည်တွေတောင်မှ
မြန်မာ့ရိုးရာ ချည်ထည်
ဝတ်စုံတွေကို မဝတ်တတ်
ဝတ်တတ်နဲ့ ဝတ်ထားတာကို
တို့တော့ ဂုဏ်ယူမိတယ်၊ အရေး
ကြီးတာက စာဖတ်ဖို့ပဲဟ၊ တို့
တွေရဲ့ကိုယ်စား လူငယ်တွေကို
စာအုပ်တွေက ပြောပြပေး လိမ့်
မယ်၊ လူငယ်တွေကို လူမှု အသင်း
အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့စေချင်လိုက်တာ၊
ပရဟိတလုပ်ရင်း ခေါင်းဆောင်

ကောင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ ဝင်စေ
ချင်လိုက်တာ”

မူမူကော ဘာထူးလို့လဲလေ။
ငြိမ်းနှင့်တွဲမိကာမှ မိန်းကလေးပီပီ
သသ ဖြစ်လာခဲ့ရတာဖြစ်ပါသည်။

“စည်သူ့ရဲ့သမီးနဲ့ကော ငြိမ်း

တွေ့ကြည့်ဦးမှာလားဟင်”
“စိုပြီးတဲ့လက်ကို စိုထားတဲ့
အတိုင်းပဲ ထားလိုက်ပါတော့ မူမူ
ရယ်၊ မတောက်ပြောင်တဲ့ လက်နီး
စုတ်ဆိုမေမယ့် အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ မီး
ဖိုချောင်မှာ မရှိမဖြစ် လက်နီးစုတ်
အဖြစ်တော့ အသုံးကျချင်ပါသေး
တယ်၊ စည်သူ့ ဖုန်းဆက်လာခဲ့ရင်

လည်း (No)လို့ ငြင်းလိုက်မှာပါ
မူ၊ ငြိမ်း မာနမကြီးပါဘူး၊ သို့
မယ့် မိသားစုရဲ့ အသက်အိုးအိ
ဂုဏ်သိက္ခာ ပွန်းပဲ့မယ်ဆိုတာ
တော့ တားဆီးရမှာပါပဲ”

ရွက်နုဝေနေသော ပိတောက်
ညွန့်တွေ။ သကြား
မတိုင်ခင်မှာ ပွင့်နိုင်
မလား။ အဖူးဖူးခဲ
ဆိုရင်တော့ ပွင့်ရမှာ
မဟုတ်လား။ မြန်မြန်
ပါတော့။

“တကယ်တော့လေ
သူ့ သမီးယဉ်ကျေးလိမ္မာ
အောင်ပဲ့ ပြင်ဆုံးမရမှာက ငြိမ်း
မဟုတ်တာပဲ၊ သူတို့ စိတ်
ရည်တူ လက်ထပ်ပေါ့
သင်းပြီး ရလာခဲ့မှတော့
တို့ပဲ အနစ်နာခံပြီး ပြုပြင်ပေး
ပေါ့ မူမူရယ်”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ နှစ်သစ်
တော့မှာမဟုတ်လား။ ခြံထဲက
ချိုပိတောက်ပင်ကြီးတွေကလည်း
တစ် နှစ် တစ် ခါ ပွင့် ရမ
ပိတောက်သိက္ခာကိုတော့ အထူး
ပြီး မပွင့်ဘဲနေမှာ မဟုတ်ပါ
လေ။

နင်းစက် (လာ

ဘိုဘိုဟန်

ယိုင်နဲ့သွားသော

မြေတပင်လေးများ

ယိုင်နဲ့သွားသော
မြေစာပင်လေးများ

ဘိုဘိုဟန်

“ရှင်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေက မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်နော် ကိုကျော်ဝေ၊ ရှင့်မှာလည်း သမီးမိန်းကလေး မွေးထားတာ၊ ကိုယ့် လုပ်ရပ်တွေက ကိုယ့် ပြန်အကျိုးပေး လိမ့်မယ်ဆိုတာ ရှင်မမေ့နဲ့”

“ဟာ...ဒီမိန်းမနဲ့တော့၊ အရေး ကြီးတာ မင်းပါးစပ်ကို အရင်ပိတ်ထားလိုက်၊ ငါလုပ်နေတဲ့ အလုပ်အကြောင်း မင်း ဘယ်လောက်နား လည်လို့လဲ၊ မင်းကို နေရာတကာ ဝင်မပါနဲ့လို့ ငါပြောထားပြီးသား နော်၊ မင်းနေရာမင်းနေ၊ ဒါပဲပြောမယ်”

“ဪ... ကျုပ်က ကျုပ်နေရာ ကျုပ်နေတာ လေ၊ ရှင်သာ”

“အာ.....ဒီမိန်းမတော့ ပြောလေ ကဲလေ၊ ငါထလုပ်ရရင်တော့” - အိမ်ရှေ့ခန်းမှ ဆူညံနေသော အဖေနှင့်အမေ၏ ရန်ဖြစ်သံတွေကြောင့် အိမ်ပေါ်သို့တက်ရန်ပြင်နေ

သော ဇော်၏ခြေလှမ်းတွေက အိမ်နှင့်ဝေးရာသို့ ထွက်သွားရန်အတွက် ခြံဝဆီသို့ ပြန်လည်ခြေဦးလှည့်ဖြစ်သွားရသည်။

တစ်လှမ်းချင်းသွားနေသော ခြေလှမ်းတွေ အသက်မပါလှစွာ လေးလံလို့နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မဟုတ်ဘဲ အခုတလော အရင်က ထက် စိပ်လာသော မိဘနှစ်ပါး၏ ရန်ပွဲသံသည် ဇော်အတွက် ငရဲခန်းနှင့် ဘယ်လိုများ ကွာခြားပါလိမ့်မည်နည်း။

ဇော်တစ်ယောက်တည်းလားဆိုတော့လည်း မဟုတ်။ ဇော်အတွေးထဲ ညီမလေးဆိုသောအသိကလေး ပြေးဝင်လာကာ ဇော်၏ ခြေလှမ်းများက အိမ်ဘက်သို့ ပြန် လည်ဦးတည်လို့သွားရသည်။ အိမ်ခြံဝတင်ပဲ မစဲသေးသော မီးစများဖြင့် ရန်ပွဲက ကောင်းနေဆဲပင်။

ဇော် တစ်ယောက် အဖေနှင့်အမေ
၏ ရန်ပွဲရှေ့မှ မဖြတ်ကျော်ချင်၍
အိမ်နောက်ဖက်မှ တစ်ပတ်ကျော်
လှည့် ဝင်လိုက်သည်။ မိဘနှစ်
ပါးရန်ပွဲ၏ မနီးမဝေးတွင် အိမ်၏
နံရံထောင့်တွင်ကပ်၍ ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့်
ရပ်နေသော ညီမလေးကို တွေ့
လိုက်ရသည်။ ဇော်ဘာမှစဉ်း စား
မနေနိုင်အားပေ။

အခုတလော လုပ်ဖြစ်နေကျ
အလုပ်တစ်ခုဖြစ်နေသော ညီမလေး
ကို အသာပွေ့ချီကာ အိမ်မှထွက်
လာခဲ့လိုက်သည်။ အဖေနှင့်အမေက
မူ ဇော်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို
ဂရုမမူနိုင်အားပေ။ အတော်ဝေးဝေး
ရောက်သည့်အထိ အိမ်မှရန်ဖြစ်သံ
များက နားဆီသို့ တစ်ချက်တစ်
ချက် လွင့်ဝဲလာ၏။

ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေသော ညီမလေးကို
ချီလျက် လမ်းလျှောက်လာသော
ဇော်ကို ပတ်ဝန်းကျင်က အရောင်
မျိုးစုံ လွှမ်းမိုးနေသော အကြည့်
များဖြင့်ကြည့်နေကြသည်။ တချို့
၏အကြည့်မှာ စာနာမှု တစ်စိတ်
တစ်ဒေသ ဖုံးလွှမ်းနေသယောင်။
တချို့ကလည်း နားလည်သော
မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးမောကြည့်နေ
ကြသည်။ တချို့ကလည်း စူးစမ်းလို
သော မျက်ဝန်းစိမ်းဖြင့် အကဲခတ်
နေကြသည်။

“ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ မိန်းမက

**အခုတလောလုပ်ဖြစ်နေကျ
အလုပ်တစ်ခုဖြစ်နေသော
ညီမလေးကို
အသာပွေ့ချီကာ
အိမ်မှထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။
အဖေနှင့်အမေကမူ
ဇော်တို့
မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို
ဂရုမမူနိုင်အားပေ။
အတော်ဝေးဝေးရောက်သည့်အထိ
အိမ်မှ
ရန်ဖြစ်သံများက**

အကြမ်းလုပ်လို့မရဘူး။ အပျော့ဆွဲ
ဆွဲမှာ မဟုတ်ရင် ယောက်ျားက ဟို
ဘက်ပါသွားမှ ကလေးတွေနဲ့ ဒုက္ခ
ရောက်ကုန်မယ်”

“အိုအေ...ဘာမှသည်းခံစရာ
မလိုပါဘူး။ ကိုယ်က အနေသာကြီး

ပါ။ ဒီနေ့ ဒီလို စီးပွားရေးအဆင်
ပြေလာတာ မိန်းမဘက်က အမွေ
ကြောင့်ဆိုတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိ
တယ်။ ဒါကိုပဲ သင်းက လူတွင်
ကျယ်လုပ်နေတာ”

အိမ်ရှေ့မှ အိမ်နောက်မချမ်း
သာဆိုသလို တကယ်တမ်းကျတော့
ကြားထဲက ဇော်တို့မောင်နှမနှစ်
ယောက် မြေစာပင်ဘဝ ရောက်ကြ
ရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကလည်း
ဇော်တို့မိသားစုအကြောင်းကို ပြော
စရာတစ်ခုလိုဖြစ်ကာ အမျိုးမျိုး ဝေ
ဖန်ရေး လုပ်နေကြသည်။ ဒီအဖြစ်
အပျက်တွေကြောင့် သိတတ်နား
လည်နေသည့် ဇော်ထက်စာလျှင်
ဘာမှနားမလည်သေးသော ညီမ
လေးက ပို၍ပင် သနားစရာကောင်း
နေသေးသည်။ ဘာကိုမျှ ဆိုးသည်
ကောင်းသည် နားမလည်ရှာသေး
သော လေးနှစ်အရွယ် ညီမလေး
သည် ဇော်လောက်ပင်ကံမကောင်း
ရှာပေ။ ဇော်ငယ်စဉ်က ယခုလို
အိမ်၏စီးပွားရေးအခြေအနေမှာ
မတောင့်တင်းသော်လည်း ပူပင်မှု
ကင်းသော သာမန်ပျော်ရွှင်စွယ်
မိသားစုဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဘူး
သည်ပင်။

အဖေနှင့်အမေ၏ ခြံငြိမ်းသံ
ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ စကားများ
သည်ဆိုတာကိုပင် ဆွေ့မဲ့လှ၏။

ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် ယခုလို စီးပွား
ရေးပြည့်စုံနေသော အခြေအနေ
ထက် မိသားစု ပျော်ရွှင်ခဲ့သော
ဘဝမျိုးကိုသာ ဇော်လိုချင်သည်။
အသားသဖြင့် ညီမလေးအတွက်ပင်။
အဖေနှင့် ညီမလေးသည် အသက်
၁၅ နှစ်ကွာသည်။

ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသားတစ်
ယောက်ဖြစ်နေပြီမို့ ဇော်အတွက်
အရာရာ နားလည်နေပြီဆိုသော်
လည်း နုနယ်ငယ်ရွယ်သေးသော
ညီမလေးကို ထိခိုက်နာကျင်စေ
မည့် ခါးသီးသော မိသားစုစိတ်
ဒဏ်ရာမျိုး မခံစားစေချင်ပါ။

ဇော်ပခုံးပေါ်မှ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေ
သော ညီမလေးက ဇော်ကို သူ့
လက်ကလေးများဖြင့် အားကိုး
တကြီး ဖက်ထားသည်။ ညီမ
လေး အကြောက်ပြေစေဖို့ ဇော်
ညီမလေးကို တင်းကျပ်စွာ
ဖက်ထားရင်းမှ ညီမလေး၏
စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မှု အာရုံပြောင်း
သွားစေရန်အတွက် ကြံရွယ်မိ
တာလေးကို အကောင် အထည်
ဖော်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်မိသည်။

“ညီမလေး ညီမလေး
ကြိုက်တဲ့ ပုစွန်ကြော်လေ
ဟိုးဘက်လမ်းထိပ်မှာရှိတယ်

ညီမလေးရဲ့၊ အဲဒီမှာ ကိုကိုတို့
အကြော်သွားစားကြမယ်နော်”ဟု
ဆိုလိုက်တော့ ကလေးမို့ ထင်
သည်။ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေရာမှ ချက်
ချင်းပင် ညီမလေး၏မျက်လုံးများက
အရောင် ပြောင်းသွားကာ

“မီးတို့ မုန့်သွားစားမှာလား
ဟင် ကိုကို”ဟု ကလေးပီပီ အာရုံ
အပြောင်းမြန်စွာ ဇော်ကိုမေးလေ
သည်။

ညီမလေး၏ မျက်ဝန်းနက်
နက်လေးများမှ မခြောက်သေး

သော မျက်ရည်စက်တွေရှိ သော်
ငြားလည်း မျက်နှာလေးက ကြည်
လင်ရွှင်ပျလိုလာသည်။ ဇော်
ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

ညီမလေးစိတ်ထဲမှာ အရွယ်
နှင့်မလိုက်သော စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့
စိတ်တွေ ရှိမနေစေချင်ပါ။

“အင်းပေါ့ ညီမလေးရဲ့၊ ကို
ကိုတို့ မုန့်သွားစားကြမှာနော်၊ ညီမ
လေးက မကြိုက်ဘူးလား”

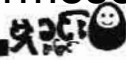
“အင်း.....ကြိုက်တာပေါ့ ကို
ကိုရဲ့ မီးက နှစ်ထုစားမှာနော် ကို
ကို၊ နှစ်ထု”

“ဟင်....နှစ်ခုတောင်စား
မှာ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို လက်
ချောင်း ထောင်ပြု၊ ဘယ်နှ
ချောင်းထောင်ရမယ်ဆိုတာ
သိတယ်ဟုတ်၊ မုန့်အောင်
ထောင် ပြန်နိုင်ရင်စားရမယ်”

“ဒီမှာ.....”

ချစ်စရာကောင်းသော
ညီမ လေးက သူ့လက်ကလေး
သေး သေးလေးမှ လက်ညှိုးနှင့်
လက်ခလယ်နှစ် ချောင်းကို
ဇော်၏မျက်နှာ အရှေ့ဘက်
ထောင်ပြကာ သဘော တက
တခစ်ခစ် ရယ်မောနေသည်
မှာ ချစ်စရာပင် ကောင်းနေ
သေးသည်။

ရုတ်တရက် ဝေ့ဝဲလာ
သော ဇော် မျက်ဝန်း

ခက်ရည်များကို ညီမလေးမြင်သွား
မှာစိုးမိကာ ဇော်ခေါင်းငုံ့ချလိုက်
သည်။ ညီမလေးကတော့ အပြစ်
ကင်းစင်စွာ ရယ်မော သဘောကျ
လို့ နေလေသည်။ မကြာခဏ
ဖြစ်နေသော ရန်ပွဲပင် ဖြစ်လင့်
ကစား ခဏခဏအကြိမ် အရေ

အတွက် များလာသောအခါ ဇော်
နှင့် ညီမလေးတို့၏ အနာဂတ်
လေးသည် မှေးမှိန်လို့လာရသည်။
ဇော်တို့အတွက် မနက်ဖြန်သည်
မည်သို့ဖြစ်မည်ဆိုတာကို မည်သူ
မှ အတိအကျ မသိနိုင်ပေ။

ယိုင်လာသော အိမ်ခြေတိုင်
များ ဘယ်နေမှာ ကျိုးကျ ပျက်စီး
သွားမလဲဆိုတာ မသိနိုင်သလို
ဇော် တို့လို သားသမီးတွေက
ဘယ်လို အစွမ်းအစမျိုးဖြင့်
ကျိုးကျပျက်စီး မသွားနိုင်အောင်
စွမ်းဆောင်ပေး နိုင်ပါမည်နည်း။

“အဒေါ် ပုစွန်
ကြော်သုံးခုပေးပါ”
ဇော်က အကြော်
လှမ်းမှာရင်းမှ ညီမလေး
ကို စားပွဲတွင်ထိုင်စားဖို့
အဆင်ပြေစေရန် စီစဉ်
လိုက်၏။

ကလေးမို့ ထင်
သည်။ ညီမလေးက
သူကြိုက်သောအကြော်
စားရတော့မည်မို့ ပျော်
နေသည်။ ညီမလေးကို
ချစ်မဝစွာ ဇော် ငေးကြည့်နေ
မိသည်။

“ဇော်.....”

ခေါ်သံကြောင့် ဇော်တစ်
ယောက် အသံလာရာသို့ လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

ကျောင်းနေဘက်သူငယ်ချင်း
တစ်ဦးဖြစ်သလို ငယ်ပေါင်းတစ်ဦး
လည်းဖြစ်သော သူငယ်ချင်းညီနိုင်
ပင်။

“ဟင်...ညီနိုင်၊ လာလေ၊ ဒီ
မှာလာထိုင်လေ၊ မင်းတစ်ယောက်
တည်းလား”

“အင်း.....ငါလည်းပျင်းတာနဲ့
တစ်ယောက်တည်းပဲ ဇော်၊ မင်း
ရော”

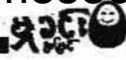
“အေး....ငါလည်း ညီမလေး
ကို မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်လာ
လို့၊ မင်းရော ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊
အဆင်ပြေတယ်ဟုတ်”

“အေး...ပြေပါတယ်ကွာ၊ ဒီ
နှစ် ဆပ်ပလီထိလို့ အိမ်ကကော
နေတာ အသေပဲ”

“အင်း...ငါကြားတယ်၊ ဝေဦး
ပြောတယ်၊ မင်း ဆပ်ပလီထိတဲ့
အကြောင်း၊ ငါတို့တွေ မေ့ကတော့
မတူ၊ ကျောင်းတွေလည်းမတူတော့
မဆုံဖြစ်တာတောင်ကြာပြီ၊ ထစ်
ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့နိုင်
လည်း အနိုင်နိုင်ရယ် တစ်ယောက်
သတင်း တစ်ယောက်မေးပြီး
အဆက်အသွယ်ယူနေကြရမယ်
မမိုက်ပါဘူးကွာ”

ညီနိုင်က ပြောပြောဆိုပြီး ဇော်

တို့မောင်နှမစားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ကာ ရင်ဖွင့်သလိုဆိုသည်။

အရင်နှင့်မတူခြားနားစွာ မျှော်လင့်ချက်မဲ့နေသော မျက်ဝန်းများနှင့် ညီနိုင်က.....

“အေး.....ငါလည်း ညစ်နေတာ ဇော်ရာ၊ အိမ်ကအဖေနဲ့အမေက အမြဲတမ်း ပြဿနာဖြစ်နေတာ၊ ဒီနှစ်ပိုင်းထဲမှာ ပိုဆိုးလာတယ် ဇော်ရာ”

ဟုဆိုတော့ ဒါကြောင့်ကိုးဟု တွေးမိကာ ဇော် သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို မှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“အင်း...ဒါတော့လည်းဒါပေါ့ ညီနိုင်ရာ၊ မင်းတို့ငါတို့တွေဆိုတာ မိဘဖြစ်သူတွေကို ဟိုဟာလုပ်၊ ဒီဟာလုပ်လို့ စေခိုင်းနိုင်တဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ငါတို့ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲရှိတယ်၊ သူတို့တွေမှာလည်း သူတို့ကိစ္စနဲ့ သူတို့လေ၊ ငါတို့တွေက ကျွန်ုပ်ကောင်ခင်ကြတဲ့ မြေတလင်းမှာမှ ပေါက်ကြရတဲ့ မြေစာပင်တွေ ဖြစ်နေကြတာကိုး၊ အစကတည်းကမှ မြေစာပင်ဖြစ်နေတယ်ဆိုမှ ဒီထက်ပိုဆိုးမယ့် အလုပ်တွေ မလုပ်မိဖို့တော့ လိုတာပေါ့ ညီနိုင်”

ဇော်အပြောကြောင့် ညီနိုင်က ဇော်ကို အံ့ဩစွာ စိုက်လို့ကြည့်နေသည်။ ညီနိုင်အကြည့်ကို ဇော်က ကောင်းစွာနားလည်ပါသည်။

အထက်တန်းကျောင်းမှာလည်ပင်းဖက်ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းတွေမို့ မိသားစုအတွင်းရေးအထိပါ အတွင်းသိ၊ အစင်းသိတွေပင် မဟုတ်ပါလား။ ငယ်ပေါင်းတွေမို့ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက် နောကျေအောင် သိကြသည်ပဲလေ။ အိမ်ချင်းအနည်းငယ်ဝေးကြလို့သာ အမြဲမဆုံဖြစ်ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်မှ မေဂျာတွေမတူ၊ ကျောင်းလည်းမတူကြလို့သာ အရင်လို အမြဲမဆုံဖြစ်ကြတော့ပေ။ သို့သော်လည်း သူငယ်ချင်းဆိုတာ ဘယ်လောက်ဝေးဝေး သွေးအေးသွားသည်ဟု မရှိနိုင်သည့် အဖြူစင်ဆုံးသော မေတ္တာတရားဖြင့် ဆက်ဆံနေကြသည့်သူများပင်ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါလား။

အသင့် လာချပေးသော အကြော်ပန်းကန်ထဲမှ တစ်ခုကို ညီမလေး အသင့်စားနိုင်အောင် ညီမလေးလက်ထဲသို့ ဇော်ထည့်ပေးလျက်မှ ညီနိုင်ဆီသို့ကြည့်ကာ...

“ညီနိုင်.....စားလေကွာ အကြော်”

ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ညီနိုင်က

မင်းတို့ငါတို့တွေဆိုတာ မိဘဖြစ်သူတွေကို ဟိုဟာလုပ်၊ ဒီဟာလုပ်လို့ စေခိုင်းနိုင်တဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ငါတို့ဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒပဲရှိတယ်၊ သူတို့တွေမှာလည်း သူတို့ကိစ္စနဲ့.....

ဇော်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းကိုခါယာ လိုက်ရင်း.....

“ခုပဲစားပြီးတာ ဇော်၊ ငါ့ပြီ၊ ဒါနဲ့ ဇော် မင်း တစ်ခုခုသိတာလား။ ဥပမာ ငါ့အကြောင်းထုတ်ခုံပေါ့”

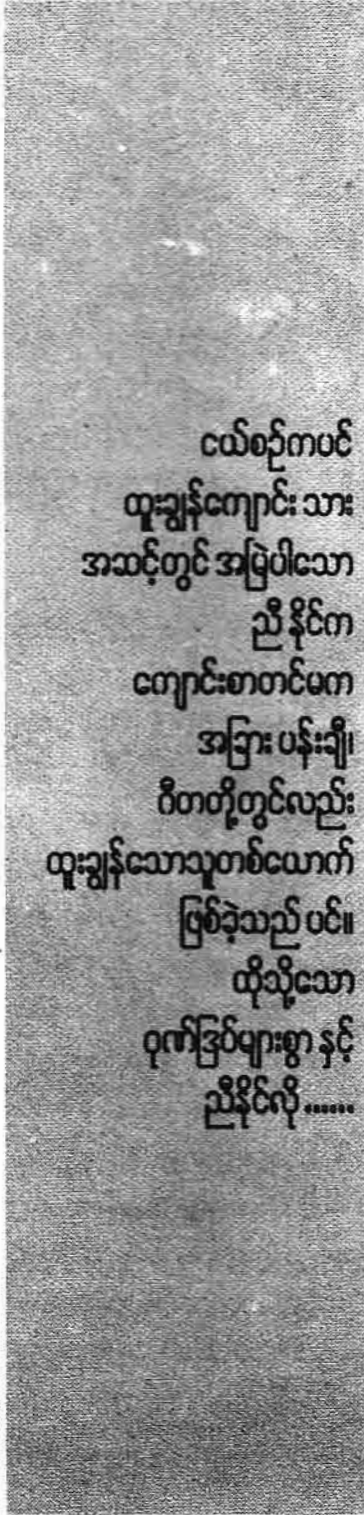
ဟု မဝံ့မရဲဆိုပြန်သည်။

ရိုးသားသလို စာအလွန်တော်
သော ညီနိုင်သည် တစ်ဦးတည်း
သောသားမို့ အလိုလိုက်ခံရသော
သားတစ်ဦးပင်ဖြစ်သည်။

ငယ်စဉ်ကပင် ထူးချွန်ကျောင်း
သားအဆင့်တွင် အမြဲပါသော ညီ
နိုင်က ကျောင်းစာတင်မက အခြား
ဇနီးချို၊ ဂီတတို့တွင်လည်း ထူးချွန်
သောသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်
ပင်။ ထိုသို့သော ဂုဏ်ဒြပ်များစွာ
နှင့် ညီနိုင်လို ရေကြောင်းတက္ကသိုလ်
အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသားတစ်
ယောက် စာမေးပွဲကျသည်ဆိုသော
သတင်းစကားကို ကြားစက ဇော်
တစ်ယောက် မယုံနိုင်အောင်ပင်ဖြစ်
ခဲ့ရသည်။

အရာရာ ရွှေဆိုရွှေ၊ ငွေဆိုငွေ
လိုရာရနိုင်သလို နိုင်ငံတကာသို့
လှည့်ကာ အလုပ်လုပ်နေသော ညီ
နိုင်ဖခင်သည်လည်း သင်္ဘောအင်
ဂျင်နီယာတစ်ဦးမို့ ဖခင်ဖြစ်သူလိုပင်
ဆည်မှန်းချက်ကြီးလှသောသူပင်ဖြစ်
သည်။

“မင်း ချိုကြီးတို့အုပ်စုနဲ့
ပေါင်းပြီး မဟုတ်တာတွေ
လုပ်တာတွေ ကြားပါတယ်၊
ပထမတော့ ငါလည်း မယုံဘူး
ညီနိုင်၊ ဒါပေမဲ့ မင်းစာ မေးပွဲ
ကျတဲ့သတင်းကြားမှ ဒီသတင်း

ငယ်စဉ်ကပင်
ထူးချွန်ကျောင်းသား
အဆင့်တွင် အမြဲပါသော
ညီနိုင်က
ကျောင်းစာတင်မက
အခြားပန်းချီ၊
ဂီတတို့တွင်လည်း
ထူးချွန်သောသူတစ်ယောက်
ဖြစ်ခဲ့သည်ပင်။
ထိုသို့သော
ဂုဏ်ဒြပ်များစွာနှင့်
ညီနိုင်လို.....

အမှန်ပါလားလို့ ယုံလိုက်ရတာ၊
မဖြစ်သင့်ဘူးညီနိုင်၊ အထူးသဖြင့်
မင်းလို လူမျိုးတစ်ယောက်က
အဲဒီလို နည်းလမ်းမှားတွေနဲ့ ကျင်
လည်နေတယ်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်
သင့်ဘူး၊ ပြီးတော့ ချိုကြီးအဖွဲ့က
လိုင်းစုံတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

မိသားစုပြဿနာတွေကြောင့်
စိတ်ညစ်နေချိန်မှာ အပေါင်းအသင်း
ပါ ထပ်မှားကာ မလုပ်သင့်တာတွေ
လုပ်နေသော သူငယ်ချင်းကို အား
ပေးဖို့ ဇော် အားယူလိုက်ပေမယ့်
ကိုယ်တိုင်လည်း အားယူရပ်တည်
နေရသော လူငယ်ပင်ဖြစ်နေပြန်
သည်။ ဘဝတူတွေမို့ စာနာသည်ဆို
သည်ထက် ခံစားချက်တွေကို နား
လည်သည်ဟုဆိုလျှင် ပိုမှန်မည်။

ညီနိုင်က ဇော်ရဲ့လက်မောင်း
ကို ဖွဖထိုး ကစားလျက်မှ.....

“အင်း...ဇော်၊ ငါလည်း စာ
မေးပွဲကျသွားမှ တော်တော်လေး
နောင်တရသွားတယ်၊ စိတ်ဓာတ်ပါ
ကျသွားတယ်၊ ခုတော့ နည်းနည်း
အဆင်ပြေသွားပါပြီကွာ”

ဟုဆိုသည်။ ဇော် နားလည်
စွာပင် ညီနိုင်ကို ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ဒါပေါ့ ညီနိုင်ရာ၊ ဖြစ်တတ်
ပါတယ်၊ စိတ်ဓာတ်တော့မကျပါနဲ့၊
အမှားကိုသိရင် အမှန်ကိုပြင်ရမှာ
ပေါ့၊ ငါတို့က လူငယ်တွေပဲ၊ အမှား

နဲ့ မကင်းနိုင်ကြ
ပါဘူး။ ခုလောက်
ဆို မင်းလည်း
သိသင့်သလောက်
သိရောပေါ့ကွာ။
ဘားမြစ်ဆေးဝါး
တွေအထိ မင်းသုံး
နေတယ်ဆို ညီ နိုင်၊
ငါသတင်းကြားတာ၊
ခုထိရော သုံးနေဆဲ
လား သူငယ်ချင်း”

အတွက်ပါ ကျေး
ဇူးပါ ဇော်၊ တ
လီ မွာတို့ မည်
သည် သူတစ်ယ
အ မှား က ဝေ
သင် ခန်း စာယ
တယ်၊ လူမိုက်
တို့ မည်သည်
ကိုယ်တိုင် မှား
သင် ခန်း စာ
တယ် တဲ့၊ င
တော့ တစ် ခ
လူမိုက် ဖြစ် ခ
သွားပြီ သူငယ်

“အင်း.....
ဟုတ်တယ် ဇော်၊
အရင်ကပါ။ အခု
ငါဘာမှမလုပ် တော့ပါဘူး ဇော်၊
အိမ်ကအမေနဲ့ အဖေ အရင်ကလို
အဆင်မပြေတာ တွေလည်းပါ
တယ်၊ အဲဒါတွေကြောင့် ညစ်ပြီး
စိတ်ထွေထွေနဲ့ လျှောက်လုပ်ပစ်
မိတာ”

ငါတို့လူငယ်တွေကိုယ်တိုင်ရဲ့ တာ
ဝန်ပဲ ညီနိုင်၊ ဖြစ်ပြီးသွားတဲ့အမှား
အတွက် အချိန်ကုန်ခံပြီး သောက
များနေမှာထက်စာရင် ငါတို့နောက်
ဆက် အလားတူအမှားမျိုး မကျူး
လွန်မိဖို့နဲ့ မှားခဲ့တဲ့ အမှားတွေထဲ
က သင်ခန်းစာယူပြီး ပြင်နိုင်မယ်
ဆိုရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ”

ချင်း၊ မင်းက ငါ့လိုတော့ လူမိုက်
ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါယုံကြည်
တယ်ဇော်”

“စာမေးပွဲကျသွားတာအမြတ်
ကျန်တာပေါ့ ညီနိုင်”
“အင်း.....အဲဒီလိုပဲ ဆိုရမှာ
ပဲ ဇော်”

“အေးပါ ဇော်၊ ငါဘယ်လို
စိတ်ညစ်စရာတွေပဲရှိရှိ အခုလိုမျိုး
မဟုတ်တာတွေ မလုပ်တော့ပါဘူး။
ကျောင်းမှန်မှန်ပြန်တက်ပြီး စာပဲ
လုပ်တော့မယ်၊ ငါ့ရည်မှန်းချက် ပြီး
ဆုံးအောင် အကောင်အထည်ဖော်
ပါ့မယ် ဇော်၊ ငါ့ကိုအားပေးတဲ့
အတွက်ရော၊ နားလည်ပေးတဲ့

“ငါလည်း ကြိုးစားနေရမယ်
လူ ငယ်တစ်ယောက်ပါ ညီနိုင်
အမှား တွေမဖြစ်အောင် အသိ
ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်းနေကြရတာ
ပဲ။ ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ
အချင်းချင်းတွေပဲ။ ဒီစကားတွေ
ပြောဖို့ မလိုပါဘူး။ မင်းလည်း
အချိန်ရရင် ငါ့အိမ်ဘက် လာလည်
ဦးလေ၊ ငါလည်း အားရင်
မင်းဆီကို လာခဲ့ဦးမယ်”

“ညီနိုင်.....သူငယ်ချင်း၊ ငါ
လည်း မင်းနဲ့ဘဝတူပါ။ မင်းခံစား
ချက်ကို နားလည်တယ်၊ မှားပြီး
သွားတဲ့အမှားအတွက် တွေးပြီးဝမ်း
မနည်းနဲ့တော့ကွာ၊ အမှားကိုသိရင်
အမှန်ပြင်ပြီး လမ်းမှန်လျှောက်ရမှာ

“အေးပါ၊ ငါလည်းလာခဲ့
မယ်၊ မင်းဆီကို တစ်နေ့လောက်
လာခဲ့ဦးမယ်၊ အဲဒီကျတော့မှ အေး

အေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာ ပေါ့ကွာ၊ အခုတော့ မှောင်နေပြီ၊ ငါလစ်တော့မယ် သူငယ်ချင်း”

“ငါလစ်တော့မယ် သူငယ်ချင်း”

“အေး.....

သူငယ်ချင်း၊

Good Luck”

နူတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသော ညီနိုင်၏ ကျောပြင်ကို ဇော် ငေးကြည့်နေမိသည်။

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ယိုင်နဲ့နေကြသော အခြေမခိုင်သည့်

အိမ်တိုင်တွေ ကြောင့် ဇော်တို့လို လူငယ်တွေ ဘယ်လောက် တောင်များ လမ်းမှားဆီကို ဦးတည်ခဲ့မိကြမလဲလို့ ရင်မောစွာ တွေးမိသည်။ တချို့က အမှားတွေနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကာ၊ မှားပြီးရင်းမှားကာ အမှား တောထဲတွင် ပျော်မွေ့၍ လမ်းဆုံးမရောက်ဘဲ တစ်ဝက် တစ်ပျက် နှင့်

လမ်းပျောက်သွားနိုင်သည်။ တချို့လည်း လမ်းမှားကိုသိ၊ လမ်းမှန်ကို ပြင်လျှောက်မည့် ညီနိုင်လို လူငယ်တွေလည်း ရှိနိုင်ကြသည်ပဲလေ။

သားသမီးတွေဟာ ယိုင်နဲ့သွားသော မြေစာပင်လေးများ ဖြစ်ပေတော့မည်။

သို့သော်ဟူသော အတွေးတချို့ဖြင့် သက်ပြင်းမောသဲ့သဲ့ ချစ်လိုက်ရင်းမှ ညီမလေးဆီသို့ ငုံ့ကြည့်ချိန်တွင်တော့ အကြော်ဆီ တွေဝေနေသော ညီမလေး၏နူတ် ခမ်းတစ်ဝိုက်နှင့်

အကြော်တစ်ဝက် မျှကျန်ရှိနေသော ပုစွန်ကြော်ကို အားပါးတရစားနေသော ညီမလေး၏ ဟန်ပန်လေးက အပြစ်ကင်းနေ

သည်မှာ အလွန်ပင် ချစ်စဖွယ်ကောင်းနေလေတော့သည်။

ဇော်က အကြော်ဖိုးရှင်းကာ ညီမလေးလက်ကို ဆွဲလျက် အိမ်ပြန်လမ်းသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ဇော်လက်ကို ဆွဲကာ ခုန်ပေါက်ပျော်ရွှင်နေသော ညီမလေးကတော့ မနက်ဖြန်တွေ အကြောင်း ဘာမှနားမလည်သေးသူပီပီ အပူအပင်ကင်း စွာပတ်ဝန်းကျင်ကို

ငေးမောလို့နေသည်။

ဇော်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် အတွက် မနက်ဖြန်တွေ ငြိမ်းချမ်းနေစေဖို့၊ အနာဂတ်တွေ မပျောက်ရှုစေဖို့၊ ယိုင်နဲ့နေသော အိမ်ခြေတိုင်လေးများ ခိုင်ခံ့သွားမည် ဆိုပါလျှင် ဇော်တစ်ယောက်.....

ဘိုဘိုတန်

ခင်လုံမလေး (ဇာတ်)

ရွှေခိုးပုံပြင်

နွေဦးပုံပြင်-----ခင်လုံမလေး (ဓာတု)

“မြူးကြွတဲ့တေးသံ....ပျံ့လွင့်လို့နေ...ကူးပြောင်းစ...တန်ခူးလေမှာ”

“တီတီ.....ပွမ်.....”
နွေဦးလည်း ရှေ့မှ တတီတီ တပွမ်ပွမ်လုပ်နေသော ကားဟွန်း သံကြောင့် သီချင်းဆိုနေရာမှ မဆိုတော့ဘဲ မိုက်တန်းလန်းထားခဲ့ပြီး ထပြေးလာခဲ့ရသည်။ သင်္ကြန်ကတော့ တစ်လကျော်ကျော်လောက် လိုပါသေးသည်။ သို့ပေမယ့် သည် အချိန်ရောက်တိုင်း နွေဦးစိတ်တွေက ဂနာ ခြိမ်တတ်။ သင်္ကြန်သီချင်း တစ်ပုဒ်လောက်မှ

မဆိုရလျှင် စားမဝင်၊ အိပ်မပျော် ဖြစ်တတ်သည်။

ဖေဖေကတော့ နွေဦး အကြောင်း နောကျေနေသူပီပီ

မနက်ကတည်းက ဘုန်းကြီး ကျောင်းပေါ် တက်သွားသည်မှာ ခု

ထိ ပြန်မလာသေး။ မေမေက လည်း ဈေးဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။

တကယ်တမ်းဈေးက အိမ်နဲ့ဘာမှမဝေး။ မိတ်ဆွေတွေအိမ်လည်ပတ်ပြီးမှ ပြန်လာတော့မည်ထင်သည်။ နွေဦးရဲ့ညောင်နာနာအသံကို နားမဆင်လိုဘူးထင်ပါရဲ့။ ဒါမှမဟုတ် နားမခံသာလို့ များလားပဲ။

“မိနွေဦး တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေသောင်းကျန်းနေတာလဲ၊ ဖေဖေနဲ့မေမေရော”

“အဟီး.....ဖေဖေဘုန်းကြီးကျောင်း သွား

ကာယံ၊ စိစိစက ဈေးသွားတယ်။
ကိုကြီး နွေဦးအသံ ကောင်းလား၊
Melody Worldမှာ သွားပြိုင်လိုက်
မယ်။ အိုင်ရင်းဇင်မာ မြင့်လောက်
တော့ သနားသည်ပဲ”

“ပေါတောတော

နဲ့”

“ ကို ကြီး :
မူဆယ်တက်မလို၊
လား၊ အကျီအလန်း
လေးတွေတွေ့ရင်
ဝယ်လာပေးနော်၊
ဒီရောက်မှ ပြန်ပေး
မယ်”

ကိုကြီးက ရိုး
နေပြီဆိုတဲ့ အကြည့်
နဲ့ ကြည့်လာသဖြင့်
နွေဦးလည်း ဘာမှ
မသိသလို မျက်နှာ
ပေးလေး လုပ်လိုက်
ရသည်။ ကိုကြီး
ကြည့်လည်းကြည့်

ချင်စရာပဲကိုး။ နွေဦးကလည်း
နွေဦးပဲ။ ကိုကြီး မူဆယ်တက်တိုင်း
အဝတ်အစားတွေ မှာသည်။
တစ်ခါမှလည်း ပြန်မပေးတတ်။
မပေးသည့်အပြင် မုန့်ဖိုးပါတောင်း
လိုက်သေးသည်။

နွေဦးတို့မှာ မောင်နှမ နှစ်ဦး
တည်းသာရှိသည်။ ကိုကြီးနာမည်
က မိုးဦးမာန်။ နွေဦးနာမည်က နွေ

ဦးမေဖြစ်သည်။ ကိုကြီးကို မိုးမှာ
မွေးပြီး နွေဦးကို နွေမှာမွေးတာဖြစ်
လေသည်။ ကိုကြီးနှင့်နွေဦးက
အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကွာ
ပါသည်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကို

ကြီးက နွေဦးကိုဆို အလိုလိုက်တာ
များလေသည်။

ကိုကြီးက ရှမ်းတိုင်းရင်းသူ
တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး
အရောင်းအဝယ်လုပ်သည်။ ကိုကြီး
အိမ်ထောင်ကျတော့ နွေဦးအသက်
က ဆယ်နှစ်မျှသာရှိသေးသည်။
ကို ကြီးမင်္ဂလာဆောင်တော့မည်ဆို
တော့ နွေဦး ပျော်လိုက်သည့်ဖြစ်

ခြင်း။ တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ကို
ကြီးက ဂါဝန်ဖြူဖြူလေး ဝယ်ပေး
မည်ပြောပြီး မေမေကလည်း ချိတ်
ဝမ်းဆက်လှလှလေး ချုပ်ပေးမည်
ဆိုသောကြောင့်ပင်။ ကိုကြီးက
တော့ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း
သာရှိပြီး အဲဒီအစ်ကို
မင်္ဂလာဆောင် မှာက
သဘောအကျကြီးကျ
သည် နွေဦးကိုကြည့်ပြီး
အံ့သြနေ ပုံရပါသည်။

“နွေဦး ဖြေနိုင်လား
ငါတော့ ဘိုင်အိုသိပ်
ဘူး”

“မဆိုးပါဘူး၊ ဖြေနိုင်
ပါတယ်။ သွားတော့မယ်
နော် အိငယ်၊ ဟိုမှာ
ကိုကြီးစောင့်နေလို့”

“ သွား... သွား

တော်ကြာ နင့်ကိုကြီး တက်
သွားဦးမယ်၊ သူ့ညီမ မတွေ့ရ
ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ကျောင်းဘက်
ကြည့်နေလိုက်တာ ပုစွန်မျက်
ဖြစ်တော့မယ်”

“ကောင်မစုတ်ကလေး
လိုမဖြစ်ပါနဲ့နော်”

သို့နှင့် နွေဦး ကိုကြီးစောင့်
ရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဖြေနိုင်လား ညီမလေး”
“ဟုတ်၊ AID ကတော့ အေး
ဆေးပဲ၊ အဟီး.....”

“ပေါက်တတ်ကရတွေပြော
တော့မယ်”

ကိုကြီးက သူ့ညီမကို အဲဒီ
ယောက်အထိ ယုံကြည်တာဖြစ်လေ
သည်။ ရယ်တော့ရယ်ရပါသည်။
Civil နဲ့ပြီးသော ကိုကြီးက
အရောင်းအဝယ်လုပ်နေပြီး မြန်မာ
စာနှင့်ပြီးသော ကိုကြီးမိန်းမက သစ်
မွှေးစိုက်နေသည်တဲ့။ ဘွဲ့ကတခြား၊
အလုပ်ကတခြား။

နွေဦးကတော့ ခုထိ ကိုယ့်
တိုက်ကိုယ် ဘာဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်ချင်
နန်းပင်မသိပါ။ တစ်ရက်တစ်ရက်
အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်၊ စာကြည့်
လိုက်၊ သီချင်းဆိုလိုက်နှင့်သာ
အချိန်ကုန်နေတတ်လေသည်။

ဂျက်စတင်ဘီဘာတွေ့တော့
လည်း သူ့လိုဖြစ်ချင်သည်။ စလီ
နာကောမက်စ်မြင်တော့လည်း သူ့
လိုလှချင်သည်။ မာရီယာရှာရာပိုဗာ
တွေ့တော့လည်း သူ့လိုမျိုး တော်
ချင်သည်။ စာရေးဆရာ လင်း
သိုက်ညွန့်ကိုတွေ့တော့လည်း
သူ့လိုလူ ငယ်ဖြစ်ချင်သည်။

နွေဦးမှာတိုက်သည့် လေရူး
တွေလို သူမရဲ့ပန်းတိုင်က မတည်
မြဲ၊ ယခုလည်း စာမေးပွဲသာဖြေ
လာသည်။ ‘စာမေးပွဲအောင်ရင်

ဘာလုပ်မလဲ’လို့ တစ်ယောက်
ယောက်ကများ မေးလာခဲ့ရင် ဘာ
ဖြေရမှန်းမသိ။ ကျောင်းဆက်တက်
မှာကတော့ သေချာပါသည်။

“နွေဦး အဝတ်အစားတွေ
ထည့်ထားတော့၊ လှတာလေးတွေ
ရွေးထည့်နော်၊ ပေါက်တတ်ကရ
တွေ ထည့်မလာနဲ့”

“ဟင်.....ဘယ်သွားမလို့လဲ”

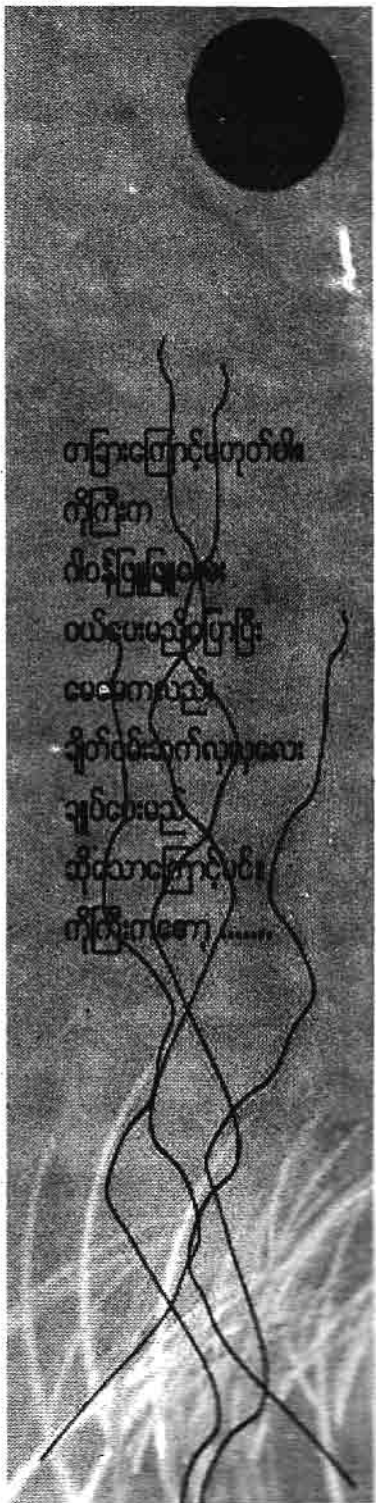
“ရန်ကုန်၊ ပုသိမ်၊ ငွေဆောင်၊
ကျိုက်ထီးရိုး အကုန်သွားမှာ”

“ဟယ်.....တကယ်ကြီးပေါ့၊
ရဟူး.....ပျော်လိုက်တာ၊ ကိုကြီး
ဘယ်သူတွေပါဦးမှာလဲ”

“ကိုကြီးရယ်၊ နင့်ယောက်မ
ရယ်၊ သူ့တူမလေးရယ် ဒါပဲ”

ခရီးသွားရတော့မယ်ဆိုတော့
နွေဦးမှာ ပျော်လိုက်ရသည့်ဖြစ်ခြင်း။
နွေဦး တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ် လား
ရှိုးမြို့ထဲကနေ ဘယ်ကိုမှမရောက်
ဖူးသေး။ ရင်တွေကလည်း တဒိန်း
ဒိန်းနှင့်၊ ဒီည အိပ်လို့တောင် ပျော်
ပါ့မလားမသိ။ ကားမူးပျောက်ဆေး
လေးဘာလေးလည်း ဝယ်ထားဦးမှ။
အချဉ်ပေါင်းလေးဘာလေးလည်း
ဝယ်ရဦးမယ်ထင်တယ်။ လျက်
ဆားတို့၊ ပရတ်ဆီတို့၊ ရောလို
သလား မသိဘူး။ စိတ်ညစ်ပါရဲ့
နော်။ မထူးပါဘူး။ အကုန်လုံးပဲ
ထည့်လိုက်ပါတော့မယ်။

“နွေဦး အိမ်ပြောင်းတော့မလို့

တခြားပြောကပ်ဟုတ်မိ။
ကိုကြီးက
ဂီဝန်ဖြူဖြူမ
ဝယ်ပေးမည်ပြောပြီး
ပေးတာမည်
ချိတ်ဝတ်သက်လှပလေး
ချုပ်လေးမည်
ထိုသောကြောင့်ပင်၊
ကိုကြီးကတော့.....

လား၊ ကြည့်ပါဦး.....အိတ်တွေက ပလုံစီနေတာပဲ”

“အဟီး.....လိုအပ်တာတွေ အကုန်ထည့်လိုက်လို့ ဒီလောက်ထိ ဖြစ်သွားတာ၊ အကုန်လုံး ချန်ထား လို့မရတဲ့ အရေးကြီးပစ္စည်းတွေပဲ”

“ဗုဒ္ဓေါ...ကိုရေ...ကိုညီမကို လည်း ကြည့်ပြောပါဦး၊ ဒီလောက် ပစ္စည်းအများကြီး၊ ကြည့်ပါဦး၊ ပရုတ်ဆီတွေရော၊ လျက်ဆားတွေ ရော စုံစီနေတာပဲ”

“ရတယ်...ရတယ်၊ Light Truck နဲ့သွားမှာပဲ၊ ဆုံပါတယ်”

“အစ်ကိုနဲ့ညီမကတော့ လိုက် လည်းလိုက်ပါ”

“ဒါက သီပေါပေါ့၊ အယ်..ဟို မှာ ဘော်ကြိုဘုရားကြီးတော့၊ ကန်တော့လိုင်းဦးမယ်၊ ဟိတ်.....

ညီမလေး ကန်တော့လေ၊ နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“_____”

“ဘာ.....မို့မို့စံကွား ` ဟုတ် လား”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်မက လည်း၊ ပန်းမေစကားပါ”

“အယ်.....နာမည်လေးကလှ လိုက်တာ၊ လူရောပဲ၊ ဘာလူမျိုး လဲ”

“ရှမ်း”

“ရှမ်းစကားတတ်လား”

“ရှမ်းပါဆို ရှမ်းစကားတတ် တာပေါ့၊ အစ်မကလည်း”

“သင်ပေးလေ၊ အစ်မက တရုတ်စကားတော့တတ်တယ်၊ ရှမ်းစကားမတတ်ဘူး၊ သင်ပေးရင် မုန့်ကျွေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ”

“အစ်မကလည်း ကလေးကျ နေတာပဲ၊ မုန့်ကျွေးစရာမလိုပါဘူး။ သမီးကို တရုတ်စကားပြန်သင်ပေး

ရင် ရပါပြီ”

“အိုကေ.....စကြတာထဲ ထမင်းစားကို ရှမ်းလို ဘယ်လိုပြော လဲ”

“ကျင်ခေါက်”

“ကျင်ခေါက်”

“တရုတ်လိုပြောပြတော့”

“ချစ်ဖန်”

“ချစ်ဖန်.....အစ်မအသံကြား ကလည်း ဘယ်လိုအသံကြီးမှန်း မသိဘူး”

“ဟား.....ဟား.....ဟား ဗမာတစ်ယောက်က ပြောတာ ဟယ်၊ အဲဒီလောက်တော့ရှိမှာပဲ မယုံရင် နင့်အဒေါ် လှမ်းမေးကြည့် ပါလား”

“မမေးတော့ပါဘူး၊ သူ့အက အစ်မအသံထက်တောင် ငိုသေးတယ်”

“ဟုတ်ပြီ....ဟုတ်ပြီ၊ ဒါနောက်တစ်ခုမေးမယ်၊ ထမင်း

အဝတ်အစား အိတ်တွေ အကုန်လုံး အရှေ့အခြေမှာ ပို့လိုက်ပြီးတော့ ဒေအက် မှာ ဖျာတွေခင်းထားလိုက်သည်။ အဲဒီအပေါ်မှာမှ ဝှမ်းစောင်ပါးပါး လေး ပြန်ခင်းထားသေးရာ ထိုင်ရတာ သက်သောင့်သက်သာရှိလှ လေသည်။ နှစ်ယောက်သား အေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ခြေခင်းထိုင်ပြီး.....

“ဒီဆိုတော့ ရေသောက်
တာမယ်”

“ကျင်နန့်”

“ကျင်နန့်”

“တရုတ်လိုကျတော့
ဆယ်စွေ၊ ဟယ်ဆိုတာ
သောက်တာ၊ စွေဆိုတာ
ရေ”

“-----”

“လှတယ်ဆိုရင်ရော
ရမ်းလို ဘယ်လိုပြောလဲ”

“ဟန်လီ”

“တရုတ်လိုကတော့
ဆင်း... လားရိုးမှာတော့
ဟောက်ခန့်၊ တရုတ်ပြည်မကြီး
မှာကျတော့ ဖျောက်ကျလို့ပြော
တယ်”

“အစ်မ တရုတ်ပြည်မကြီးကို
ရောက်ဖူးတယ်ပေါ့”

“ဘယ်ကလာ ပြည်မကြီး
လည်း မရောက်ဖူးဘူး၊ ပြည်
မလေးလည်း မရောက်ဖူးဘူး၊
တရုတ်ပြည်မပြောနဲ့၊ မြန်မာပြည်
ထဲမှာတောင် လားရိုးကလွဲရင်
ဘယ်မှမရောက်ဖူး သေးဘူး”

“ဒါဆို ဒါက First Time
(ပထမဆုံးအကြိမ်)ပေါ့၊ ဟုတ်
လား”

“အောင်မယ်..နင်က ဘိုမ၊
လိုလည်း ပြောတတ်တယ်ပေါ့”

“အစ်မကလည်း သမီးက

လေးတန်းတောင်ဖြေပြီးပြီဥစ္စာ၊
ပြီးတော့ Speaking လည်း
တက်ထား သေးတယ်လေ”

“ဘယ်မှာတက်တာလဲ”

“Jem's Family မှာတက်တာ”

“ဪ...နာမည်ကရော
ဘယ်သူလဲ”

“နန်းခမ်းလောင်”

“ခမ်းဆိုတာ ရှမ်းလို ဪ...
Sorry မှားလို့၊ ဗမာလို ရွှေလို့
အဓိပ္ပာယ်ရတယ်”

“အနောက်ကနစ်ယောက်
ဘာစားမလဲ၊ ဗိုက်မဆာကြသေး
ဘူးလား”

“ဆာတယ်၊ မာလာ

ဟင်းစား ချင်တယ်”

“ဟဲ့.....ခရီးသွား
တုန်း အဲဒီလိုဟာတွေ စား
လို့မရဘူးလေ၊ ဝမ်းပျက်
ကုန်မှာပေါ့”

“အဲဒါများ ဘာ
စားမလဲ မေးနေသေး
တယ်၊ ဘာစားပါ ရော
ဆိုရင် ပြီးရော၊ နေ့
လေ”

“ဟုတ်ပါတော်၊
ခစ်...ခစ်”

အဝတ် အစား
အိတ်တွေ အကုန်လုံး
အရှေ့အခြေမှာ ပို့
လိုက်ပြီးတော့ အောက်

မှာ ဖျာတွေခင်းထားလိုက်သည်။
အဲဒီအပေါ်မှာမှ ဝှမ်းစောင်ပါးပါး
လေး ပြန်ခင်းထားသေးရာ ထိုင်ရ
တာ သက်သောင့်သက်သာရှိလှ
လေသည်။ နှစ်ယောက်သား
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ ခြေ
ဆင်းထိုင်ပြီး စကားတွေ အကျယ်
ကြီး ပြောကြသည်။

လေတွေကလည်း တဝှစ်ဝှစ်၊
ဆံပင်တွေကလည်း တလှစ်လှစ်
နှင့် ကြည့်လို့ပင်ကောင်းသေး
တော့၏။ နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်း
လေးတွေပြု တစ်ပြုတစ်နှင့်
တအားကြီးလည်း မထုတ်ခဲ့၊
ကိုကြီးအော်လိုက်မှာလည်း

ကြောက်ရသေးသည်။ ပါလာတဲ့ ဖုန်းလေးတွေလည်း မနားရ။ ငှက်နှစ်ကောင်ပျံလည်း ဖျတ် ခနဲ၊ ခွေးနှစ်ကောင်ပြေးလည်း ဖျတ် ခနဲ။ စိတ်က ပျော်ရွှင်နေတာဆို တော့ ခွေးဝဲစားလည်း လှတာပဲ၊ ကျီးကန်းကလည်း လှတာပဲ။ မြင် မြင်သမျှ အကုန်လှနေသလိုပင်။

“အစ်မ ဒီလမ်းတွေက အရမ်း လှတယ်နော်၊ မြေလိမ်မြေ ကောက်နဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုးမှာမြင်ရ လား၊ ဂုတ်ထိပ်တံတားကြီး၊ အဲဒါ ဂျပန်တွေဆောက်ခဲ့တာတဲ့၊ တော် တယ်နော်၊ သူတို့က တောင်ကြီး တွေဖောက်ပြီး လုပ်ထားရတာ”

“အဲဒီရထားကြီးပေါ် စီးချင် လိုက်တာ၊ တံတားကြီးပေါ်က လည်း ဖြတ်သွားချင်တယ်”

“အစ်မကတော့ မစီးရဲပေါင်၊ အစ်မအဖေ မပြောဖူးတယ်၊ ဒီတံ တားကြီးက နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော် ရေပြိုဆီလားပဲ”

“ဟင်ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆို ရင်တော့ သမီးလည်း မစီးချင်တော့ ပါဘူး၊ ရှုခင်းတွေ တအားလှတယ် နော် အစ်မ၊ ရှုပေါက်ချင်လိုက်တာ”

“ဘာမှလည်းမဆိုင်ဘူး”

“ကိုကြီးရေ.....ကားခဏ ရပ် ပေးပါဦး၊ ခမ်းလောင်က အပေါ့သွား ချင်လို့တဲ့”

ရှုပေါက်မယ်ပြောတဲ့ ခမ်း လောင်က မပေါက်ဘဲ Post တွေ အမျိုးမျိုးပေးပြီး တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေတော့သည်။ နွေဦးက သာ ချုံကောင်းကောင်းရှာပြီးအပေါ့ သွားဖြစ်သည်။ အိမ်မှာရှိနေတုန်း လည်း လေရှူနေတယ်ဆိုပေမယ့် ခရီးထွက်ရစဉ် ရှူရသည့်လေ လောက် မကောင်းသလိုပင်။ သိပ် ပြီးတော့လည်း သတိမထားမိ။ သစ် ပင်ကြီးတွေကလည်း အမြင့်ကြီး။

သစ်ခွပန်းတွေလည်း ပွင့်နေလိုက် တာ။ အရောင်အသွေးကိုစုံလို့ လက်ဝဲသန္ဓေရအမတ်ကြီးရဲ့ ‘မဲအ တောင်ခြေ’ဆိုတာ ဒီလိုပုံစံလား

နေရောင်မမြင်ဆိုတော့ သည် ထက်ပိုပြီး တောနက်မှာပေါ့။ သနား ပါတယ်။ နေ့လယ်ခင်းဆိုရင် လှူ နေပေမယ့် ညဆိုရင်တော့ တစ် ယောက်တည်း ကြောက်လန့်အား ငယ်နေရှာမှာပဲ။

“အစ်မ.....”

“ဟဲ့.....ပလုတ်တုတ်”

“အစ်မကလည်း ရှုပေါက် ရင်းနဲ့ ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ ထ...ထ၊ အအေးပတ်တော့မှာပဲ”

“ကောင်မစုတ်လေး ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ကိုကြီး ပြင်ဦးလွင်ရောက်ရင်

မြင်းလှည်းစီးရအောင်လေ”

“ဟာ...အချိန်မရဘူး၊ စီးချင် အပြန်မှစီး”

“ပြီးရော”

“အစ်မ.....အစ်မ ထ.....ထ။

ပြင်ဦးလွင်ရောက်နေပြီ”

“အင်း.....”

နေဦးရဲ့ အိပ်ချင်နေတဲ့မျက်လုံးတွေ ပြန်ပြူးလာရသည်။ ပြင်ဦးလွင်ကလည်း ပန်းမြို့တော်ဆိုတဲ့ အတိုင်း ပန်းကိုမျိုးစုံအောင်ရှိသည်။ လှတာလည်း ဘာလှသလဲမမေးနဲ့။ ခမ်းလောင်ကလည်း ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ်။ ခမ်းလောင်တို့အိမ်က တော်တော်လေး ချမ်းသာပုံရသည်။ ဖုန်းက Galaxy Note 2 လေးငါးသိန်းတန်။

“ကိုကြီး မန္တလေးသင်္ကြန်ရော လည်ဦးမလား”

“မလည်တော့ဘူး၊ မန္တလေး သင်္ကြန်က ခဏခဏရောက်ဖူးတယ်၊ ပြီးရင် တစ်နေ့ကုန်ပတ်မှ တျူးတစ်ပတ် ပြည့်ချင်မှပြည့်တာ၊ ခုကုန်သင်္ကြန်ပဲသွားမယ်၊ အဲဒီမှာ တိုကြီးသူငယ်ချင်းရှိတယ်၊ ခုလည်း သူတို့အလည်ခေါ်လို့သွားတာ၊ ငွေဆောင်တို့၊ ကျိုက်ထီးရိုးတို့ရော သူ

တို့ပဲ လိုက်ပို့မှာ၊ သူတို့က ပုသိမ် ဇာတိလေ”

“ဪ.....”

ရန်ကုန်ရောက်တော့ ခမ်းလောင်ရော နေဦးပါ အိပ်မောကျ နေကြပြီဖြစ်လေသည်။

“ကိုမာန် ကျွန်တော်မောင်း

ပေးရမလား”

“ကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း တစ်မေးမှ မအိပ်ရသေးဘူး”

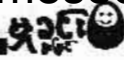
“ညီမလေး...ချွတ်.....ချွတ်”

“ဟင်.....ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ၊ ဘာချွတ်ချွတ်လဲ၊ ခါးပိုက် နို့ကလား”

အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ပြောချင်ရာ တွေပြောနေသော နေဦးကိုကြည့်ပြီး နေဦးရှေ့ကလူကြီးက ရယ်ချင်နေပုံရသည်။ ချောတာတော့ တော်တော်ချောတဲ့လူကြီး။ မေးရိုးကားကား၊ ပါးသိုင်းမွေးပါးပါးနှင့် မျက်လုံးတွေကလည်း စူးရှလှသည်။ လှစ်ခနဲ ရယ်လိုက်တော့ သွားဖြူဖြူဖွေးဖွေး လေးတွေက စီရင်နဲ့။

ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ သွားရည်တများများနှင့် သူ့ကိုရန်လုပ်နေသော နေဦးကို သူက အပြုံးမပျက်ကြည့်နေသည်။ နေဦးလည်း အခုမှ သတိရလာတဲ့လူနာလို ဆံပင်တွေ ဖုတ်ဖတ်ခါလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိ။ ကိုလူချောက သူ့အိတ်ကပ်ထဲက တစ် ရှူးစတွေနှင့် သူမသွားရည်တွေကို သုတ်ပေးတော့ ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲ။

“ကို....ကိုကြီးတို့ရော ဘယ်

ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“အပေါ်တက်သွားပြီ”

“ဘယ်အပေါ်လဲ”

“ခုနစ်လွှာ”

“ဗုဒ္ဓေါ.....”

“ရလား၊ ကျွန်တော် ချီခေါ်ခဲ့
မလား”

“ခင်ဗျားကြီးနော် ဘာ
ကိစ္စချီ ခေါ်ရမှာတုံး၊ အိမ်ရှင်ဆိုပြီး
ဖင် ခေါင်းသိပ် ကျယ်မနေနဲ့၊
ဖယ်...ရှေ့ ကနေ၊ အောက်
ဆင်းမလို့၊ အဲဒီ ခမ်းလောင်
တစ်ယောက်ကလည်း ဘယ်
သွားသေနေလဲမသိဘူး၊ ကို ကြီး
ကလည်း သူများကို စိတ်ချ
လက်ချနဲ့”

ကိုလူချောကတော့ ပြုံး၍သာ
နေသည်။

“သိပ်ပြုံးမနေနဲ့၊ လေဖြတ်
သွားဦးမယ်”

“ယောက်ဖ ညီမလေးက

တော်တော်စွာတယ်နော်”

“မင်းပဲ ချစ်လှချည်ရဲ့ဆို၊ လို
ချင်လှချည်ရဲ့ဆို၊ ငါကလည်း ငါ
ညီမလေးကို မင်းနဲ့ကလွဲရင် ဘယ်
သူနဲ့မှ သဘောမတူနိုင်ဘူး၊ နည်း
နည်းတော့ သည်းခံပေါ့ကွာ၊ သူက
နည်းနည်းတော့ ဂျစ်ကန်ကန်နိုင်
တယ်”

“အပြစ်မပြင်ပါဘူး၊ ချစ်ချင်
တာပဲသိတယ်နော်”

“ဟား...ဟား...ဟား၊ ဟုတ်
ပါပြီ၊ ပြီးမှ ကြောက်ပါပြီဆိုပြီး
ထွက်မပြေးနဲ့”

နေသူရိန်နဲ့ မိုးဦးမာန်ဆိုတာ
တက္ကသိုလ်မှာ အခင်မင်ဆုံး၊ အချစ်
ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ။ နေသူရိန်က
တစ်ဦးတည်းသောသား။ သူ့မိဘ
တွေက ၉ မိုင်မှာ။ သူကတော့
ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန်နေချင်တယ်ဆို
ပြီး ဆူးလေဘက်မှာ တစ်ကိုယ်
တော်လာနေတာ ဖြစ်လေသည်။

နေသူရိန်နဲ့
မိုးဦးမာန်ဆိုတာ
တက္ကသိုလ်မှာ
အခင်မင်ဆုံး၊
အချစ်ဆုံး
သူငယ်ချင်းတွေ။
နေသူရိန်က
တစ်ဦးတည်းသော
သား။
သူ့မိဘတွေက

မိုးဦးမာန် မင်္ဂလာဆောင်မ
ညီမလေးကိုတွေ့ပြီး ချစ်သွား
သည်တဲ့။

အသက်က ကွာခြားလွန်
တော့ စောင့်ဆိုင်းခဲ့ရသည်။ ပညာ
ရော၊ ဂုဏ်သိက္ခာရော အဘ
ဘက်က ပြောစရာမရှိသဖြင့် ညီ
လေးအတွက် စိတ်အေးခဲ့ရသည်။

Shopping သွားကြမယ်ဆို
တော့ နွေဦးလည်း ဘာရမလဲ။
အပြတ်ရှိုင်းရတော့တာပေါ့။ Dis-
count တွေလည်း သင်္ကြန်နီးတော့
အပြိုင်အဆိုင်။ အောက်က စကတ်
အဖြူရောင်လေး၊ အပေါ်က ရောမ
လက်ကလေးတွေနဲ့ ဒီဇိုင်းဆန်ဆန်
ချုပ်ထားတဲ့ မိုးပြာရောင် အင်္ကျီ
လေး။ ဖိနပ်က ဝယ်ထားတာ
ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် ခုထက်ထိ
ခေတ်မီနေသေးတဲ့ ခဲတံဒေါက်
မြင့်မြင့်လေးနဲ့။

နေသူရိန်ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး သူမ
ကို အရည်တလဲလဲမျက်ဝန်းတွေနဲ့
ငေးကြည့်နေရရာသည်။ Shopping
သွားတော့ ထိုလူကြီးရဲ့ ဟာရီယာ
ကားနှင့်။ သူမတို့ရဲ့ လိုက်ထရပ်
ကြီးကတော့ အိမ်စောင့်ပေါ့။

“ခမ်းလောင် ငါ့ကိုစောင့်ဦး၊
ကိုကြီးရေ..အဲဒီကိုကြီးတစ်ယောက်
ကလည်း ရန်ကုန်ရောက်မှ ငါ့ကို
ဂရုမစိုက်တော့သလိုပဲ၊ ဒုက္ခပဲ၊ ကို
ကြီးတို့က အပေါ်ရောက်ကုန်ပြီ၊ ငါ
ဒါကြီးမစီးရဲဘူး၊ ဟင့်.....ဟင့်”

“ဟိတ်.....ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေ
တာလဲ”

“ဟင့်..ဟင့်၊ အဲဒါကြီး မစီးရဲ
လို့”

“ရှော်.....ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုမာန်
တို့ရော၊ တိတ်..တိတ် မငိုနဲ့၊ ကိုယ်

နွေဦးမှာသူက
ဘယ်လိုပြောပြော
အဲဒီစက်လှေ
ကားကြီးကိုမစီးရဲ
ရွှေနေတဲ့ လှေကားကြီးဆို
ကြည့်ပြီး ခြေတွေလက်
တွေလည်း အေးစက်လာ
ရသည်။ သူ့ရွှေမှာမို့
ရှက်လည်းရှက်လှသည်။
လူက တော့.....

က ကားပါကင်ထိုးနေတာ”
နွေဦးမှာ သူကဘယ်လိုပြော
ပြော အဲဒီစက်လှေကားကြီးကိုမစီး
ရဲပါ။ ရွှေနေတဲ့ လှေကားကြီးကို
ကြည့်ပြီး ခြေတွေလက်တွေလည်း
အေးစက်လာရသည်။ သူ့ရွှေမှာမို့
ရှက်လည်းရှက်လှသည်။ လူက
တော့ အလန်းဖောင်းဝတ်လာပြီး
စက်လှေကားမစီးရဲတဲ့အဖြစ်။ သူ

ကလည်း အမည်းရောင် ဘော်ဒီ
ဖစ်နှင့် လူငယ်စတိုင်လ်အပြည့်။
ကို ကြီးထက်တောင် နုနေသေး
သည်။ တကယ်လည်း ကိုကြီး
ထက် ငယ်ပုံရသည်။
“မျက်စိမိုတ်၊ ပြီးရင် ကိုယ့်
ကိုကိုင်ထား၊ ကိုယ်လှမ်းဆိုတာနဲ့
လှမ်းနော်”
“ဟုတ်၊ ဘယ်...ဘယ်တက်

ကနေ စလှမ်းရမှာလဲ”

“ညာဘက်က”

အဲဒီလိုနဲ့ နွေဦးက စက်လှေ ကားစီးခြင်းဆိုတဲ့ မဟာစွန့်စားခန်း ကြီး အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားပါ တော့သည်။ နေသူရိန်ဆိုတဲ့လူကြီး ကတော့ သူမလက်တွေကိုမလွှတ် တော့။ ကိုကြီးကလည်း မမြင်ချင် ယောင်ဆောင်ထားသည်။ နွေဦးရင် မှာလည်း ပျော်သလိုလို၊ ကြည်နူး သလိုလို။

“ရေခဲမုန့်စားမလား”

“အင်း.....”

ကိုကြီးနှင့်ဟိုလူကြီးတို့စကား ကောင်းနေချိန်မှာ ခမ်းလောင်က လှစ်ခနဲ သူမအနား ရောက်လာ လေသည်။ မျက်နှာက ပြုံးစိစိနဲ့။ အမြင်ကတ်စရာကြီး။

“အစ်မ ဟိုဦးဦးက အစ်မကို ချစ်နေတာထင်တယ်၊ အစ်မက လည်း အလိုက်တာ၊ အင်္ကျီတွေ၊ ဘောင်းဘီတွေ ဝယ်ခိုင်းလိုက် ပြီး

ရော၊ အရုပ်ကြီးတွေရော”

အရေးထဲ သူကတစ်မျိုး။ မီး လောင်ရာ လေပင့်နေသေးတယ်။ သူမလည်း အားလုံးကို တငေး တမောကြီး ငေးပစ်နေလိုက်တော့ သည်။

“ကိုကြီး...ရေပက်ခံထွက်ရ အောင်လေ”

“သူရိန်ကို မေးကြည့်လိုက် ဦးမယ်၊ ဒီကောင် ဘယ်ရောက် သွားပါလိမ့်”

“ဟိုမှာလာနေပြီ၊ ဟား..... ပိတောက်ပန်းတွေ ဘာတွေနဲ့ပါ လား”

ကိုကြီးစကားပင် မဆုံးသေး။ နွေဦးလက်ထဲ ပိတောက်ပန်းတွေ ရောက်လာသည်။

ရန်ကုန်သင်္ကြန်လည်ရတာ လည်း စစ်အတွင်းရောက်နေသလို

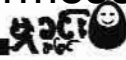
ပိုက်ကြီးတွေနဲ့ တစ်ခါဆို တစ်ခါ နွေဦး ဗိုက်တွေအောင့်လှသည်။ ကြာလာတော့ မခံနိုင်။ သည်တော့ ကားကြမ်းပြင်မှာ ပြားပြားဝင် ထားရသည်။ ဟိုလူကြီးကတော့ ကာကွယ်ပေးရာပါသည်။ မျက်လုံး တွေ ကျီးကန်းတောင်း မှောက် ကြည့်ပြီးသူမကို ဟိုဘက်က ကွယ်ပေးလိုက်၊ သည်ဘက်က ကွယ်ပေးလိုက်နှင့် တစ်ယောက် တည်း အလုပ်တွေ ရှုပ်နေတော့ သည်။

ရန်ကုန်သင်္ကြန် ခဏလည်ပြီး ငွေဆောင်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ ခမ်းလောင်ကတော့ ဟိုလူကြီးထံ တော့ စကားသိပ်မပြောတော့။ အပြင်ဘက်သို့သာ ငေးကြည့်တော့ သည်။

“အူး.....ပင်လယ်ပြာပြာကြီး ကောင်းကင်ကလည်း ပြာပြာကြီး လှလိုက်တာ”

“လှိုင်းစီးချင်လား”

“ကိုကြီးတို့ရော”

“ဟိုဘက်မှာ၊ ကိုက်မစားပါဘူး”

နေဦးလည်း ဟိုလူကြီးအား ကိုးနှင့် နှစ်ယောက်သား လှိုင်းစီးကြသည်။ နေဦးက ရေမကူးတတ်တော့ သူ့ကို အသားကုန် ဖက်ထားမိသည်။ နေဦး ဒီလူကြီးကို ချစ်နေမိပြီ ထင်ပါရဲ့။ သူ့အရိပ် မြင် လိုက်တာနဲ့ ရင်တွေက ခုန်ခုန်လာသည်။ ခရုတွေကောက်ကြ၊ ဓာတ် ပုံတွေရိုက်ကြ။ မြင်းလည်းစီးလိုက် သေးသည်။ ဟိုလူကြီးအလစ်မှာ စက်ဘီးငှားပြီး ရွာထဲစီးလာမိသည်။ ပဋ္ဌာန်းရွတ်ဖတ်သံတွေကလည်း ကြည်နူးဖွယ် ကြားနေရသည်။

တွေဝင်ပြီး မျက်ရည်တွေက အလိုလိုကျလာသည်။ စက်ဘီးစီး ချင်စိတ်လည်း မရှိတော့။ တဖြည်းဖြည်း အမှောင်ထုက လွှမ်းလာသည်။ ဂီတာတီးနေကြတဲ့

အသံက မပီပြင်။ ဒါ ဟိုလူကြီးရဲ့အသံ။

“နေဦးမေ”

နေဦးလည်း သူ့ရိုနေရာသို့ အပြေးသွားလိုက်ပြီး သူ့ရဲ့ရင်ခွင် ကျယ်ကြီးထဲ ပြေးဝင်ခိုလှုံမိတော့သည်။ သူကလည်း သူမကို ထပ်ပျောက်သွားမှာစိုးသည့် အလားတင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖက်ထား လေတော့သည်။

“စက်ဘီးစီးချင်တယ်ဆိုလည်း ကိုယ့်ကိုပြောသွားပါလား၊ ဒီမှာ စိတ်ပူလို့ သေတော့မယ်၊ ကိုမာန်တို့လည်း လိုက်ရှာနေကြတယ်၊ ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ”

“ဦးနေကို ချစ်တယ်”
“ဟင်.....”

သိကြားမင်းကြီးတော့ ဘာလုပ်နေသည်မသိ။ နေဦးကတော့ လေရူးနှင့်အပြိုင် ပျော်နေမိသည်။ ပိတောက်တွေပွင့်တိုင်း ပျော်နေရမည်ဆိုလျှင်တော့.....

ဟင် ငါဘယ်ရောက်သွားတာလဲ။ ဒုက္ခပဲ။ ကိုကြီးရော၊ ဟိုလူကြီးရော မတွေ့တော့ဘူး။ လမ်းတွေကလည်း တစ်ပုံစံတည်း။ ဟိုတယ်တွေကလည်း ပုံစံတူ။ တစ်ယောက်မှလည်း ဖုန်းတွေယူမလာကြ။ ဝမ်း နည်းအားငယ်စိတ်

ကောင်လေးတွေကလည်း ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်။ မတတ်နိုင်တော့။ ဟီးခနဲသာ ငိုချပစ်လိုက်တော့သည်။

“နေဦးမေ”

“ဒီမှာ”

ငိုသံနှင့်ရောနေတော့ သူမ

ခင်လုံမလေး (ဓာတု)

ကျောင်းချစ်
ချစ်ခလုတ်

Handwritten signature or scribble at the bottom right of the illustration.

**ချစ်ခလုတ်
ချောယဉ်ချစ်**

“သန္တာရေ.....”

“ဘာလဲ ကိုသူ”

“ကိုသူတို့ ဘယ်သွားကြရင်
ကောင်းမလဲ”

မင်္ဂလာပွဲအခမ်းအနားပြီးဆုံး
သည့် နောက်တစ်နေ့ဖြစ်သည်။
သန္တာစိုးက မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ပစ္စည်း
များကို ရေတွက်နေစဉ် ခင်ပွန်းဖြစ်
သူ နေမျိုးသူက ကြင်စဉ်းဇနီးကို
ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

သန္တာစိုးနှင့် နေမျိုးသူမှာ ရန်
ကုန်တွင် မထင်မှတ်ဘဲ ဆုံတွေ့ခဲ့
ကြသူများဖြစ်သည်။ နေမျိုးသူက
ပြင်ဦးလွင်မြို့ဖာတီဖြစ်သည်။

နေမျိုးသူ၏မိဘများမှာ ပြင်
ဦးလွင်မြို့ မိုးကြိုးပစ်ရွာတွင် စိုက်
ပျိုးရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူများ
ဖြစ်သည်။ နေမျိုးသူက ဘွဲ့ရလူ
ငယ်မဟုတ်။ ဆယ်တန်းကို ပြင်ပ

မှဖြေရင်း ဆယ်တန်းအောင်ရန်
ကြိုးစားခဲ့သူဖြစ်သည်။

ဆယ်တန်းမအောင်တော့ နေ
မျိုးသူက ပညာရေးကို မှပ်စဲလိုက်
သည်။ ပြင်ဦးလွင်မြို့မှ ရန်ကုန်သို့
ဆင်းလာခဲ့သည်။

ရန်ကုန်၊ ကျောက်တံတားမြို့
နယ်အတွင်း အိမ်ခန်းငှား၍ တစ်
ဦးတည်းနေထိုင်ရင်း ကွန်ပျူတာ
သင်တန်းတက်ခဲ့သည်။

ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွင်
သန္တာစိုးနှင့် ဆုံခဲ့၏။

ဆရာတပည့်အနေဖြင့် ဆုံခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။

သန္တာစိုးက ကွန်ပျူတာသင်
တန်းဆရာမဖြစ်သည်။ နေမျိုးသူက
သင်တန်းသားတပည့်ဖြစ်သည်။

သန္တာစိုးမှာ နေမျိုးသူထက်
အသက်ငါးနှစ်ကြီးသည့် သင်တန်း
ဆရာမဖြစ်သည်။ သန္တာစိုးက ကွန်
ပျူတာတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။
ဘွဲ့ရရှိခဲ့ပြီးနောက် လက်တွေ့နယ်
ပယ်တွင် အလုပ်လုပ်ရင်း ကွန်ပျူ
တာကျွမ်းကျင်ပညာရှင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သန္တာစိုးမှာ ပန်းချီဝါသနာပါ
သူဖြစ်၍ ရေဆေးပန်းချီကို ကျွမ်း
ကျင်စွာရေးဆွဲနိုင်သူဖြစ်သည်။ ပန်း
ချီပညာကျွမ်းကျင်သူ သန္တာစိုးမှာ
ကွန်ပျူတာဒီဇိုင်းတီထွင်ရာတွင်
ပန်းချီအခြေခံပညာကြောင့် ကွန်ပျူ
တာဒီဇိုင်းတွင် နာမည်ကျော်ခဲ့သူ

ဖြစ်သည်။

နေမျိုးသူမှာ ပညာရေးတွင်
မအောင်မြင်၍ အသက်မွေးမှု
အတတ်ပညာဖြစ်သော ကွန်ပျူတာ
ပညာဖြင့် ဘဝကိုရပ်တည်ရန်ကြိုး
စားခဲ့သူဖြစ်သည်။

နေမျိုးသူမှာ ပညာရေးတွင်
မထူးချွန်သော်လည်း ကွန်ပျူတာ
ပညာတွင် ထူးချွန်သူ လူငယ်တစ်
ဦးဖြစ်ခဲ့၏။

ကွန်ပျူတာဆရာမ သန္တာစိုး
နှင့် သင်တန်းသား နေမျိုးသူတို့မှာ
အနေနီးခဲ့ကြ၍ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး
သံယောဇဉ်တွယ်ရာမှ ချစ်သူများ
ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ပြင်ဦးလွင်မြို့တွင်နေထိုင်သော
နေမျိုးသူ၏မိဘများမှာ စိုက်ပျိုးရေး
လုပ်ငန်းကို အဓိကစီးပွားရေးလုပ်
ငန်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်ကြသူများဖြစ်
သည်။ မက်မန်းခြံလုပ်ငန်းအပြင်
ရာယီသီးနှံအဖြစ် စပျစ်၊ ဂေါ်ရခါး
နှင့် ပန်းမျိုးစုံကို စိုက်ပျိုးလုပ်ကိုင်
သူများဖြစ်သည်။

စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်းအပြင်
မက်မန်းဝိုင်ထုတ်လုပ်ရေးကိုပါ လုပ်
ကိုင်နေကြသူများဖြစ်၍ ငွေကြေး
ပြည့်စုံချမ်းသာသူများဖြစ်သည်။
မိဘ၏ စီးပွားရေးအခြေအနေ
ကြောင့် နေမျိုးသူမှာ ငွေကြေးကို
ဖောဖောသီသီ သုံးစွဲနိုင်ခဲ့သည်။

ကွန်ပျူတာပညာတွင် ထူးချွန်

သူဖြစ်လာခဲ့သော နေမျိုးသူမှာ မိဘ များ၏ အထောက်အပံ့ဖြင့် တိုက် ခန်းဝယ်ယူ၍ ကွန်ပျူတာ နှင့်ပတ်သက်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ထူထောင်ခဲ့သည်။ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းသုံး ကွန်ပျူတာဖလင် ထုတ်လုပ်သည် လုပ်ငန်းသည် နေမျိုးသူအတွက် အကျိုးအပေးဆုံး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဖြစ်ခဲ့သည်။

ကွန်ပျူတာလုပ်ငန်းဖြင့်အကျိုးပေးခဲ့သော သန္တာစိုးနှင့် နေမျိုးသူတို့မှာ ဝါသနာတူများအဖြစ်မှ ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး အကျဉ်းချုံးလက်ထပ်မှုအဖြစ် တရားရုံးတွင် လက်ထပ်ခဲ့ကြသည်။ အပေါင်းအသင်းများက သူတို့၏မင်္ဂလာပွဲကို အားပေးရင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ ပေးပို့ထောက်ပံ့ခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ပြီးနောက် နှင့် ဟန်းနီးမွန်းအဖြစ် မန္တလေးသို့ ခရီးထွက်ခွာရန်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

“ဟန်းနီးမွန်းခရီးကို ကိုသူက ဘယ်ကိုစဉ်းစားထားသလဲ”

“မန္တလေးကိုသွားမယ်။ မန္တလေးမှာ အနားယူပြီးရင် ပြင်ဦးလွင်ကိုတက်မယ်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ နှစ်ဖက်မိဘတွေကို အသိမပေးဘဲ လက်ထပ်ခဲ့တာဆိုတော့ မိဘတွေကို

အသိပေးရင်း ကန်တော့ဖို့ လိုအပ်တယ်လေ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုသူ့အလုပ်ခန်းကို မန်နေဂျာနဲ့ လွှဲထားခဲ့မယ်”

“သန္တာက သင်တန်းရှိပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေက အကူအညီပေးကြမယ်တဲ့”

“ကဲ.....ဘယ်နေ့သွားမလဲ”

“မနက်ဖြန်ပေါ့”

“အဲဒီလိုဆိုရင် ဒီနေ့ ကား Show Room မှာ ဝယ်မယ့်ကား သွားကြည့်မယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ သွားမယ်လေ၊ သိန်း (၁၅၀)လောက်ဆိုရင် ကားကောင်းတစ်စီး ဝယ်လို့ရပါတယ်”

“ဘယ်သူမောင်းမှာလဲ”

“ကိုသူမောင်းမှာပေါ့၊ သန္တာက ကိုယ့်နံဘေးကထိုင်ပြီးလိုက်ရမယ်၊ ဘယ်လောက်ပျော်စရာ

ကောင်းလိုက်မလဲ”

“ရန်ကုန်က မန္တလေးအထိ ခုနစ်နာရီကျော်လောက် မောင်းမှာနော်”

“အမြန်လမ်းက မောင်းရေဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်ပဲမောင်းမယ်”

“ကားမောင်းတာတော့ လာခံတယ်၊ ဘီယာအရက်သောက်တာတော့ လက်မခံဘူးနော်”

“သန္တာအလိုကျ ဖြစ်ရပါမယ်”

“သေချာတယ်နော်၊ ဒီမှာတိုင်း ဘီယာသောက်နေတာ မနည်းတားနေရတယ်”

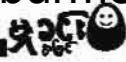
“ကိုယ့်နံဘေးမှာ အချစ်ခန်းရှိနေပြီပဲ၊ ဘီယာကို အလုပ်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး”

“အိုကေ.....ကတိတည်မယ်နော်၊ ကားကို ဒီနေ့ပဲ သွယ်မယ်”

ချစ်သူနှစ်ဦးစလုံး ကြင်မာအကြင်လင်မယား ဖြစ်ခဲ့ကြပြီ၍ တစ်ဦး၏အလိုကို တစ်ဦးလိုက်လျောခဲ့ကြသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် နေမျိုးသူစုဆောင်းငွေများကိုယူ၍ ချစ်သူသန္တာစိုးနှင့်အတူ ကားအရောင်းခန်းသို့သွား၍ စိတ်ကြိုက်ကားစီးကို ဝယ်ယူခဲ့သည်။

ကားဝယ်ယူပြီးသည်နောက်တစ်နေ့တွင် ခရီးထွက်

ဆင်ခွဲကြတော့သည်။

“ဟင်...ကိုသူက ဘာကြောင့် ဘာတွေ သောက်နေတာလဲ”

ချစ်သူနှစ်ဦး ဟန်းနီးမွန်းထွက်

ကြသည်။ ဝယ်ယူလိုက်သော

အသစ်ကို နေမျိုးသူကမောင်း

သည်။ ချစ်ဇနီး သန္တာစိုးက ရှေ့

နီးမှ ထိုင်စီးရင်း လိုက်ပါခဲ့သည်။

ကားကအသစ်.....

ဇနီးမောင်နှံကလည်း ကြင်စ

ညားခါစလင်မယား.....

ကြင်စဦးဇနီးမောင်နှံတို့ ရန်

နီးမှ နံနက် ၅ နာရီတွင် စတင်

သူက်ခွာသည်။ အမြန်လမ်းမ

တိုင်း မောင်းခဲ့၍ လမ်းတွင်

အနောင်အယုတ်မရှိ။

လမ်းဟောင်းဆိုပါက ဆိုက်

ကား၊ စက်ဘီး၊ တိရစ္ဆာန်၊ လူနှင့်

အတန်တင်ယာဉ်များ၏ အနောင်

အယုတ်ကရှိသည်။

ရန်ကုန်-ထောက်ကြွန်းဘက်မှ

အိတ်တွင် လမ်းဖြတ်သန်းခအဖြစ်

နေပြည်တော်အထိ ကျပ် ၂၅၀၀

တက်သည်။

လမ်းကရှင်းသည်။ အသွား

စင်လမ်း၊ အပြန်တစ်လမ်းမို့ ဦး

ညီချက်တူလမ်းကြောင်းဖြစ်၍

ညီချမ်းသာစွာ မောင်းနှင်နိုင်ခဲ့

သည်။

ရန်ကုန်နှင့် နေပြည်တော်ကို

သုံးနာရီကျော်ကျော် မောင်းရ

နေပြည်တော်မရောက်မီ ၁၁၅

မိုင်တွင် ခေတ္တနားသည်။ မောင်း

နှင်နေသော ကား၏ဘီးများကို အပူ

ရှိန်မတက်သည့် ဟိုက်ဒရိုဂျင်လေ

ထိုးခဲ့သည်။

၁၁၅ မိုင်စခန်းတွင် ကားရပ်

သည်နှင့် သန္တာစိုးက သန့်စင်ခန်း

ရှိရာသို့ အပြေးအလွှားထွက်သွား

သည်။ သန္တာစိုး သန့်စင်ခန်းမှပြန်

ရောက်လာချိန်တွင် နေမျိုးသူက ဘီ

ယာတစ်ဘူးကို မှာယူသောက်ပြီး

ဖြစ်နေသည်။

“ကိုသူ သန္တာကို ကတိပေး

ထားတာ မေ့သွားပြီလား”

“မမေ့ပါဘူး သန္တာရယ်၊ နေ

ကလည်းပူတယ်၊ တစ်လမ်းလုံး

အနားမယူဘဲ ကားမောင်းလာရ

တော့ တစ်ကိုယ်လုံး ညောင်းချည့်

နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် သောက်

မိတာပါ”

“ကားမောင်းသူက အရက်

သေစာ မသောက်ရဘူးလေ”

“ဘီယာက အရက်မှမဟုတ်

ဘဲ”

“အရက်လိုမမူးပေမယ့် မူး

ယစ်တာပဲမဟုတ်လား”

“သန္တာရယ် ကိုသူက မိန်းမ

ကို ချစ်ပြီးသားပါ၊ သန္တာစကားကို

နားမထောင်တာမဟုတ်ဘူး၊ ရှေ့

ဆက်ပြီး မောင်းရမှာက သုံးနာရီ

လောက်ရှိသေးတယ်၊ လူသက်သာ

အောင်သောက်တာပါ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောင်ကို

မသောက်နဲ့တော့နော်”

“အင်းပါ၊ မသောက်တော့ပါ

ဘူး”

နေမျိုးသူက လွယ်လွယ်

ကူကူပင် ကတိပေးလိုက်၏။

နေမျိုးသူသည် တစ်ဦးတည်းနေ

စဉ်က နေ့စဉ် ဘီယာသောက်

သည်။

အလုပ်ခန်းပိတ်ပြီး ညအိပ်ချိန်

နီးမှ သောက်လေ့သောက်ထရှိသူ

ဖြစ်သည်။ သူ၏အလုပ်ခန်းမှရေခဲ

သေတ္တာထဲတွင် ဘီယာဘူးကိုအမြဲ

ဆောင်ထားသည်။

သန္တာစိုးနှင့် လက်ထပ်ခါနီး

ရက်ပိုင်းအလိုကျမှ ဘီယာသောက်

ခြင်းကို ရပ် နားခဲ့ သည်။

သန္တာစိုးနှင့် လက်ထပ်သည့်နေ့က

သူငယ်ချင်း များကို စုဝေးခေါ်ယူ၍

လူပျိုည နှုတ်ဆက်ပွဲလုပ်သည်။

စားသောက်ဆိုင်တွင် ညစာ

စားပွဲ လုပ်ပေးသည်။ အပေါင်း

အသင်းများကတိုက်တွန်း၍ ဘီယာ

သောက်ချင်နေသော နေမျိုးသူက

အကြိုက်ဖြစ်ပြီး ဘီယာသောက်ခဲ့

သည်။

သန္တာစိုးက တားမြစ်နေသည့်

ကြားမှ ဘီယာပုလင်းကြီးနှစ်လုံး

ကုန်အောင် သောက်ခဲ့သေးသည်။ ထိုညသည် ဘီယာသောက်ခြင်း၏ နောက်ဆုံးညဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခု ဟန်းနီးမွန်းထွက်လာချိန် ဝယ် သန္တာစိုး သန့်စင်ခန်းသွားနေ ချိန်၌ ကပျာကယာ ရိုးသောက် သည်။ စားပွဲထိုးက ဘီယာဘူးလာ ချပေးချိန် ကြန့်ကြာသွား၍ သန္တာ စိုးက သိခွင့်ရသွားခဲ့၏။

သန္တာစိုးက ချစ်ကြင်စခင်ပွန်း ဖြစ်နေ၍ အပြစ်မပြောဘဲ အသိ ပေးရုံပေးခဲ့သည်။ ၁၁၅ မိုင်တွင် နာရီဝက်ခန့်နားပြီး ခရီးဆက်ခဲ့၏။

ချစ်ကြင်စခန်းမောင်နှံအတွက် အပျော်ချိန်တွေချည်းဖြစ်ခဲ့သည်။

နေမျိုးသူက ကားအသစ် ကလေးကို မှန်မှန်ပဲမောင်းသည်။ အမြန်လမ်းမဖြစ်နေ၍ မိုင် ၆၀ အောက် မောင်း၍မဖြစ်။ ရှေ့ကား၊ နောက်ကားကြည့်ပြီး အရှိန်မြှင့်တင် မောင်းရသည်။ မိုင် ၁၀၀ ကျော် သွားသည်နှင့် သန္တာစိုးက သတိ ပေး၍ မိုင် ၁၀၀ အောက် လျှော့ ချမောင်းရသည်။

၂၈၄ မိုင် သီးကုန်း တိုးဂိတ် အနီးတွင် လမ်း၏အနောက်ဘက် ၌ စားသောက်ဆိုင်တန်းများရှိ သည်။ ၂၈၄ မိုင်စခန်းသည် မိတ္ထီ လာနယ်မြေအပိုင်ဖြစ်သည်။

“၂၈၄ မှာ မနက်စာ စား မယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်၊ သန္တာ လည်း အဲဒီရောက်မှစားဖို့ စီစဉ် ထားတယ်”

နေမျိုးသူက ကားကို ဂရု တစိုက်မောင်းသည်။ နံနက်ခင်း တက်နေအရှိန်ကြောင့် အပူရှိန် လွှမ်းမိုးစပြုလာသည်။

“၂၈၄ မိုင်မှာ ကိုသူတစ်ခါမှ မစားဖူးဘူး၊ သူငယ်ချင်းတွေပြော ပြလို့ သိတာ၊ ကောင်းမကောင်း တော့ မသိဘူး”

ကားမောင်းနေချိန်ဖြစ်၍ သန္တာစိုးက အာရုံထွေပြားမှုမရှိစေ ရန် စကားမပြောတော့ပေ။ ၂၈၄ မိုင်၊ သီးကုန်းတိုးဂိတ်အရောက် လမ်းအနောက်ခြမ်းသို့ ကွေ့ပတ် မောင်းဝင်ရသည်။

၂၈၄ မိုင်စခန်းသည် စခန်း အသစ်ဖြစ်သည်။ စက်သုံးဆီဆိုင် လည်းရှိသည်။ စားသောက်ဆိုင် များမှာ ကျယ်ပြန့်သော မြေနေရာ တွင် အခိုင်အခံဆောက်ထားသည်။ လေဝင်လေထွက်နှင့် အလင်းရောင် ကိုအပြည့်ရရှိသော နေရာကောင်း ဖြစ်သည်။

နေမျိုးသူက ဆိုင်တန်းများ အနက် အလယ်ဆိုင်ဖြစ်သော Fa- mous ဆိုင်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ ကားရပ်သည်နှင့် ဆိုင်ထဲမှ မိန်း ကလေးနှစ်ဦး ထီးကိုယ်စီကိုင်ပြီး ပြေးထွက်လာသည်။

နေမျိုးသူတို့ဇနီးမောင်နှံ က ထဲမှထွက်ချိန်တွင် ထီးဖွင့်မိုးပေ ဆိုင်ထဲအရောက် ခရီးဦးကြိုပြု သည်။

“အင်း.....သန္တာ့ကို တောင်းပြီး ဘီယာတစ်ပုလဲ လောက်တော့သောက်မယ်”

နေမျိုးသူက သူ့စိတ်ကူး သူ့ကြိုတွေးရင်း ဆိုင်ထဲ၌ ယူထိုင်လိုက်သည်။ နေမျိုး အတွက် ဆိုင်ထဲတွင်ချိတ်ဆ သော ဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် စိတ်ဓာတ် ကျသွားခဲ့ရ၏။

“ခရီးသွား ရဟန်းသံဃာ ကိုရင်နှင့် သီလရှင်များအား အ ဆွမ်းလှူဒါန်းပါသည်။ ဘီယာ အရက် မရောင်းပါ။ ဆိုင်အထဲ သို့ ယူဆောင်သောက်သုံးခွင့် မပါ။”

နေမျိုးသူက ဆိုင်အတွင်း နိုင်းဖြင့် ကြေညာထားသော ဆီ ဘုတ်ကိုကြည့်ရင်း စိတ်ဓာတ် သွားသည်။

သန္တာစိုးက ဆိုင်းဘုတ် ဖတ်ပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူ နေမျိုး အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် စူးစိုက်ကြ လိုက်၏။

နံနက်စာကို ထိုဆိုင်တွင် ပြီး ခေတ္တအနားယူကာ ထိုင် သည်။ သန့်စင်ခန်းများမှာ မေ သည်။ အများအပြား ဆောက်

ပေးထား၍ ခရီးသည်တင်ကားကြီးများ ဆိုက်လာလျှင်လည်း လူတိုင်းစောင့်စရာမလိုဘဲ အသုံးပြုနိုင်၏။

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးတို့ စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် စားသောက်ပြီးနောက် နာရီဝက်ကျော်ကြာသည်အထိထိုင်ရင်း အနားယူခဲ့ကြသည်။

၂၈၄ မိုင်က စတင်ထွက်တော့ နံနက် ၁၁ နာရီကျော်နေပြီဖြစ်၏။ မန္တလေးသို့ ဆက်မောင်းခဲ့သည်။ မန္တလေးသို့ ရောက်သောအခါ မည်သည့်ဆွေမျိုး၊ မိတ်ဆွေအိမ်သို့မှ မသွားဘဲ နာရီစင်နှင့် မနီးမဝေးရှိ ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်.....နေမျိုးသူ” ဟိုတယ်အဝင်အောက်ထပ်တွင် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း စိုးမြင့်မော်နှင့်ဆုံခဲ့သည်။

“သူငယ်ချင်းစိုးမြင့်မော်၊ မင်းအခု ဘယ်မှာလဲ”

“ငါက မန္တလေးမှာပဲနေတာ”

“ဟုတ်လား၊ မင်းအခု ဘာလုပ်နေသလဲ”

“မန္တလေး ဈေးချိုမှာ စတိုးဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်”

စိုးမြင့်မော်က နေမျိုးသူနံ့ဘေးမှ သန္တာစိုးကို လှမ်းကြည့်သည်။ သည်တော့မှ မိတ်ဆက်ပေးရန် သတိရသွားခဲ့၏။

“ဒါက ငါ့ဇနီးပဲ၊ သန္တာစိုးတဲ့၊ ကွန်ပျူတာသင်တန်းက နည်းပြ

ဆရာမပဲ”
“ဟုတ်လား၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ ကိုသူ့ရဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ မေးစရာရှိတာ နောက်မှမေးပါမယ်”

သန္တာစိုးက ရင်းနှီးမှုရရှိစေရန် စကားမရှိ စကားရှာပြီးပြောလိုက်၏။

“ကိုစိုးမြင့်မော်ရဲ့ဇနီးက ဘယ် ဇာတိလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမ မရှိသေးဘူးဗျ၊ အစ်ကိုအစ်မတွေနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် မိန်းမရေ၊ သူက မိန်းမယူလိုက်ရင် တစ်ယောက်ပဲရမှာ”

“တစ်ယောက်ပဲရမှာဆိုတော့ ဘယ်နှယောက်ယူလို့ရလို့လဲ”

သန္တာစိုးက အရွှန်းဖောက်နေမှန်းသိပါလျက် တမင်မေးလိုက်၏။

“ဪ.....မိန်းမရယ်၊ မိန်းမယူရင် တစ်ယောက်ပဲရမယ်လေ၊ မိန်းမကို အပိုင်မယူတော့ မိန်းမခဏခဏရတာပေါ့”

“ဟေ့ကောင်.....မင်းငါ့ကို အထင်သေးလို့လား၊ ငါက မိန်းမကို တမင်မယူတာဟေ့၊ ရှာမကျွေးနိုင်သေးလို့ မယူတာ”

အရွှန်းအနောက်ပြောရင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တို့ စကားလက်

ဆုံကျနေခဲ့၏။ စိုးမြင့်မော်က ကူညီ၍ နေမျိုးသူတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ အောက်ထပ်ရှိ နှစ်ယောက်အိပ်အအေးခန်းတွင် နေရာရခဲ့သည်။

“ကဲ.....ငါသွားမယ် သူငယ်ချင်း၊ ညနေကို လာကြိုမယ်၊ ကြိုက်တဲ့ဆိုင်ကိုပြော၊ မင်းနဲ့ မင်းဇနီးကို ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ပေးမယ်”

“အိုကေ.....ကြိုက်ပြီ”

“ကြိုက်ပြီ၊ အိုကေပဲ”

စိုးမြင့်မော်က သူ့သူငယ်ချင်းလင်မယားကို နန်းရွှေရှိ နာမည်ကြီးစားသောက်ဆိုင်သို့ခေါ်သွားပြီး ဧည့်ခံပွဲလုပ်ပေးသည်။ စားသောက်ပိုင်းတွင် ဘီယာပါရှိ၍ နေမျိုးသူက ကြိုက်ပြီ၊ အိုကေပဲဟု အော်ပြောမိလိုက်သည်။

စိုးမြင့်မော်၏ အကြောင်းကြားချက်အရ ပြင်ဦးလွင်မြို့နေ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လည်း ရောက်လာသည်။

လူခြောက်ယောက်စာ စားပွဲတစ်ပိုင်းဖြစ်သွားခဲ့သည်။

စားသောက်စဉ်ကို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စိုးမြင့်မော်က ကူညီခဲ့သည်။

ပြင်ဦးလွင်မှ တကူးတကာလာ ရောက်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းသုံး

ဦးက စားသောက်ပြီးသည်နှင့် ပြင်ဦးလွင်သို့ ညတွင်းချင်းပြန်မည်ဟု ဆို၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် အလုပ်ကိုယ်စီလုပ်စရာရှိ၍ဟုဆိုသည်။

“ငါတို့ ဒီညပဲ ပြင်ဦးလွင်ကို ပြန်မယ်”

“မန္တလေးမှာပဲ ဒီည ငါတို့နဲ့ အတူ နားပါလားကွာ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းတို့က ညားခါစ လင်မယားလေ၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို အနှောင့်အယှက်မပေးချင်လို့ကွ”

စားသောက်ဝိုင်းတွင် မိန်းကလေးဆို၍ သန္တာစိုးတစ်ဦးတည်းသာ ပါရှိသည်။ သန္တာစိုးက သူငယ်ချင်းများနှင့် ပြန်ဆုံချိန်ဖြစ်၍ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဘီယာသောက်ခြင်းကို ခွင့်မပြုချင်ဘဲ ခွင့်ပြုလိုက်ရသည်။

“နေမျိုးသူ မင်းရဲ့အဖေနဲ့ အမေဆီ မသွားဘူးလား”

“သွားမယ်လေ၊ မနက်ဖြန်မှ သွားမှာ”

“မင်းလက်ထပ်တဲ့ကိစ္စ ခွင့်တောင်းပြီးပြီလား”

“ခွင့်တောင်းပြီးပြီ၊ တရားရုံးမှာ လက်ထပ်တာ မသိဘူး၊ ငါ သွားမှပြောပြမှာ”

“မင်းကတော့လေ ငယ်ငယ်တုန်းကအကျင့်ကိုမပျောက်ဘူး၊

မင်းလုပ်ချင်ပြီဆိုရင် ဇွတ်တရွတ် လုပ်တော့တာပဲ”

ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက အပြစ်တင်သလို ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ မသန္တာစိုးကို လက်ထပ်တာလည်း ဇွတ်တရွတ်လုပ်ခဲ့တာလား”

စိုးမြင့်မော်က ကျီစယ်လိုသော သဘောဖြင့် သန္တာစိုးကိုကြည့်၍ မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ရှင့်၊ ဇွတ်ပဲ”

“ဇွတ်ပဲဆိုတာယုံတယ်၊ ဒီကောင် လူဆိုးပဲ”

နောက်တစ်ယောက်ကပါ နောက်ပြောင်ခဲ့၍ တဝါးဝါးနှင့် ပွဲကျခဲ့သည်။ သန္တာစိုးမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်မှုကို ယခုမှ သိခွင့်ရခဲ့တော့သည်။

သူငယ်ချင်းများက ဂုဏ်ပြုရင်း ဘီယာခွက်ကိုင်မြှောက်၍ ခွက်ချင်းတွေကာ သောက်ပွဲကို စတင်ခဲ့ကြသည်။

သန္တာစိုးက ဘီယာများကို အလွန်အကျွံမသောက်ရန် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို လက်ကုတ်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

နေမျိုးသူက ဇနီးဖြစ်သူ၏ သတိပေးနေမှုကို လွန်ဆန်ရန်ခက်ခဲ့နေခဲ့သည်။ သူ့ရှေ့မှ ဘီယာခွက်ထဲတွင် ဘီယာမရှိတော့။

ဘီယာထပ်သောက်ချင်နေ

သည်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မျက်လုံးဖြင့်အချက်ပြပြီး ဘီယာထပ်ဖြည့်ခိုင်းလိုက်၏။

ပြင်ဦးလွင်မှ လာရောက်တွေ့ဆုံသော သူငယ်ချင်းက အထာပေါက်၍ ဘီယာထပ်ထည့်ပေးခဲ့သည်။

နောက်တစ်ယောက်က ပိုပြီး သွက်လက်စေ့ရန်ဟု ပြောကာ အရက်ပြင်းတစ်ပုလင်းကို မှာယူ၍ ရောစပ်ပေးသည်။

နေမျိုးသူက ဆတ်ခနဲကောက်ယူပြီး သောက်ပစ်လိုက်၏။

သန္တာစိုးမှာ ပြင်ဦးလွင်မြို့မှ လာရောက်တွေ့ဆုံသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ သူငယ်ချင်းများကို ဟန့်တားရန် အားနာနေခဲ့သည်။

နေမျိုးသူက အရက်ပြင်း ဝမ်းထဲရောက်သွားသည်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူကို သတိထားရန် မေ့သွားသည်။

ဘီယာများကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်သည်။ အရက်ပြင်းကိုပါ ရောထား၍ အရက်မူးမှု မြန်လာသည်။

ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်သော အကျင့်ရှိကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် သန္တာစိုးမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို မည်သို့တားဆီးရမုန်းမသိဖြစ်နေခဲ့၏။

စားသောက်ဝိုင်းမှထပြန်သွားလျှင်လည်း ရိုင်းရာကျမည်။

ထုတ်ပြော၍ ဟန့်တားလျှင်
လည်း အရက်မူးနေသော ခင်ပွန်း
က သူမစကားကို နားထောင်တော့
မည်မဟုတ်။

ဘီယာနှင့်အရက်ပိုင်းတိုက်သူ
များကို အပြစ်ပြော၍လည်းမသင့်။
သူတို့အားလုံး ပြင်ဦးလွင်မှ မန္တ
လေးသို့ လာရောက်တွေ့ပြီး ည
တွင်းချင်း ပြင်ဦးလွင်သို့ ပြန်ကြ
မည့်သူများဖြစ်သည်။

ငယ်သူငယ်ချင်းကို သံယော
ဇဉ်ကြီးလွန်း၍ ရောက်လာသူများ
ဖြစ်သဖြင့် သန္တာစိုးအနေဖြင့် ဟန့်
တားပြောဆိုရန် အခက်တွေ့နေခဲ့
သည်။

သန္တာစိုးက မည်သို့တားဆီးရ
မည်ကို စဉ်းစားသည်။

ဇွတ်တရွတ်လုပ်တတ်သူ ခင်
ပွန်းကို အရွဲတိုက်၍ ဇွတ်တရွတ်
ပြန်လုပ်ရင်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို တား
ဆီးနိုင်မည်ဟု တွေးလိုက်၏။

“ဟာ.....”

နေမျိုးသူနှင့်အတူ သူငယ်
ချင်းအားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်ကြ
သည်။

နေမျိုးသူရှေ့တွင်ချထားသော
အရက်ပြင်းအနည်းငယ် ရောစပ်
ထားသည့် ဘီယာခွက်ကို သန္တာ
စိုးက ဆတ်ခနဲကောက်ယူပြီး
သောက်ပစ်လိုက်၏။ မည်သူမျှ
တားဆီးချိန်မရလိုက်ကြ။

ယနေကာလတွင် ယောက်ျား
သားများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ ဘီယာ
သောက်နေကြသော ခေတ်ကာလ
မိန်းကလေးများကို အားလုံးက
တွေ့ဖူးမြင်ဖူးကြသည်။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို အရွဲတိုက်
ပြီး တားဆီးရန် ကြိုးစားခဲ့သော
သန္တာစိုးမှာ အရက်၊ ဘီယာကို
လုံးဝသောက်ဖူးသူမဟုတ်။ ချက်
ချင်းမူးသွားခဲ့သည်။

သူငယ်ချင်းတစ်စုက ခေတ်
သမီးပျိုဟု တင်စားပြောဆိုရင်း
ထပ်တိုက်သည်။ သန္တာစိုးက ခင်
ပွန်းဖြစ်သူ မသောက်လျှင်ပြီးရော
ဆိုပြီး အရွဲတိုက်ခဲ့၏။

သို့သော် နေမျိုးသူက သူ့
ဇနီးက သူ့ကိုချစ်၍ အလိုလိုက်ပြီး
တိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပါ
ဝင်သောက်သည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။

စားသောက်ပိုင်းမှာ အမူးဖြင့်
အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။

နေမျိုးသူက သူ့ဇနီးကိုတွဲပြီး

သူတို့စီးလာသည့်ကားဆီသို့ ခေါ်
သွားခဲ့သည်။ သူ့အတွက် အရက်
များရောထားသည့် ဘီယာနစ်
ပုလင်းကို သူငယ်ချင်းများကပေး
လိုက်သည်။ တည်းခိုခန်းတွင်
သောက်ရန်ဟု ပြောပြခဲ့ကြ၏။

“ဒီမှာ နောင်ကြီး”

နေမျိုးသူမှာ ကားထဲတွင်အိပ်
ပျော်နေခဲ့သည်။ ဘယ်အချိန်က
အိပ်ပျော်ခဲ့သည်မသိ။ နံနက်ခင်း၏
နေရောင်ပင် ထွက်စပြုခဲ့ပေပြီ။

နေမျိုးသူသည် ဟိုတယ်ရှေ့
တွင် ကားကိုရပ်ပြီး အိပ်နေခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းက လာ
နှိုးမှ အိပ်ရာမှနိုးခဲ့သည်။

အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာချိန်တွင်
ခေါင်းတစ်ခေါင်းလုံး မခံမရပ်နိုင်
အောင် ကိုက်ခဲနေခဲ့သည်။ ဇနီး
ဖြစ်သူကို သတိထားပြီးကြည့်မိ
သည်။ ကားထဲတွင်မရှိ။ ဟိုတယ်
ထဲရောက်နေသည်ထင်ပြီး ဟိုတယ်
ဝန်ထမ်းကို မေးကြည့်လိုက်သည်။

“ညက အစ်ကိုပြန်လာချိန်
မှာ အစ်ကိုမိန်းမ ပါမလာဘူး”

နေမျိုးသူ၏ဦးခေါင်းမှာ မိုး
ကြိုးပစ်ခံရသလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။
ဇနီးဖြစ်သူ ညက သူ့ကိုအရွဲတိုက်
ပြီး အရက်သောက်ခဲ့၍

ခဲ့သည်။ နေမျိုးသူက သူငယ်ချင်းများပေးလိုက်သော ပုလင်းကို ထပ်သောက်၍ အမူးပိုသွားသည်။

ဇနီးဖြစ်သူ မည်သည့်နေရာတွင် ကျန်နေခဲ့သည်ကိုမသိ။

မန္တလေးမြို့တွင် မည်သို့ရှာရမည်ကိုမသိ။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စိုးမြင့်မော်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အကူအညီ တောင်းရသည်။ စိုးမြင့်မော်က မန္တလေးမြို့ပေါ်ရှိ ရဲစခန်းများသို့ ဆက်သွယ်ပြီး

စုံစမ်းသည်။ ဆေးရုံသို့လည်း စုံစမ်းသည်။

ကြေကွဲဖွယ်သတင်းကိုကြားသိလိုက်ရ၏။

“ညက ကားပေါ်က ပြုတ်ကျခဲ့လို့ နောက်ကားကဝင်တိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ်တဲ့။ မင်းမိန်းမက ဆေးရုံအရောက်မှာ သေသွားခဲ့တယ်တဲ့”

“ဗျာ.....”

နေမျိုးသူမှာ အမင်္ဂလာသတင်းကို ကြားလိုက်ရချိန်၌ မူးမေ့မတတ်ဖြစ်ရင်း ကြေကွဲမှုကြောင့် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ချိုးပွဲချင်လိုက်

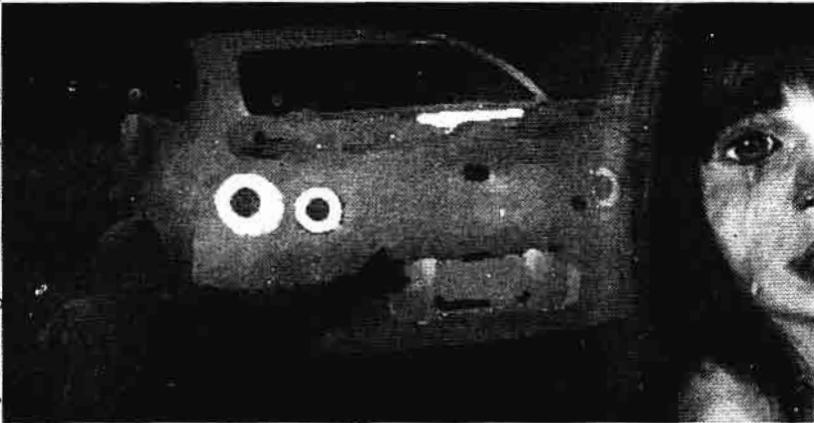
မိတော့သည်။

ရပ်ဝေး၊ နယ်ဝေးတွင် ရုတ်တရက် အဖြစ်ဆိုးနှင့် သေဆုံးသွားခဲ့သော သန္တာစိုးမှာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို အရွဲတိုက်ပြီး တားမြစ်မှု၏ ဆိုးကျိုးကို ခံစားသွားရခြင်းဖြစ်သည်။ နေမျိုးသူမှာ ဘီယာကိုအလွန်

လက်ထပ်ရက် ခုနစ်ရက် မပြည့်မီ၌ပင် နေမျိုးသူမှာ ချစ်သူပျောက်ဆုံးသွားသည့် မုဆိုးဖိုဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။

အရက်၊ ဘီယာကြောင့် သူဘဝ ပျက်စီးခဲ့ခြင်းကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်၍ အရက်၊ ဘီယာကို ရာသက်ပင်စွန့်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

အရက်၊ ဘီယာ၏ ဆိုးကျိုးမှာ ဤမျှနှင့် အဆုံးမသတ်ခဲ့။ ဇနီးဖြစ်သူ ကားပေါ်မှပြုတ်ကျသေဆုံးသည်

အကွဲကြိုက်ပြီး တစ်ဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်သည့် အကျင့်ဆိုးကြောင့် ချစ်ကြင်စဇနီးကို ကိုယ်တိုင်သတ်မိလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။

စိုးမြင့်မော်၏အကြောင်းကြားချက်အရ ပြင်ဦးလွင်မြို့နေ သူငယ်ချင်းများနှင့် နေမျိုးသူ၏မိဘများ ရောက်လာကြသည်။

အတင်းအဓမ္မ အရက်တိုက်မိသော သူငယ်ချင်းတစ်စုမှာ အရက်သည် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း၏ ချစ်ခရီးအတွက် ခလုတ်ကန်သင်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သင်ခန်းစာရသွားခဲ့ကြ၏။

အထိ ပေါ့လျော့စွာ ယာဉ်ထိမောင်းနှင်မိသည်အဖြစ်ကြောင့် ယာဉ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့က သူ့ကို သေမှုနှင့် အရေးယူခြင်းခံခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

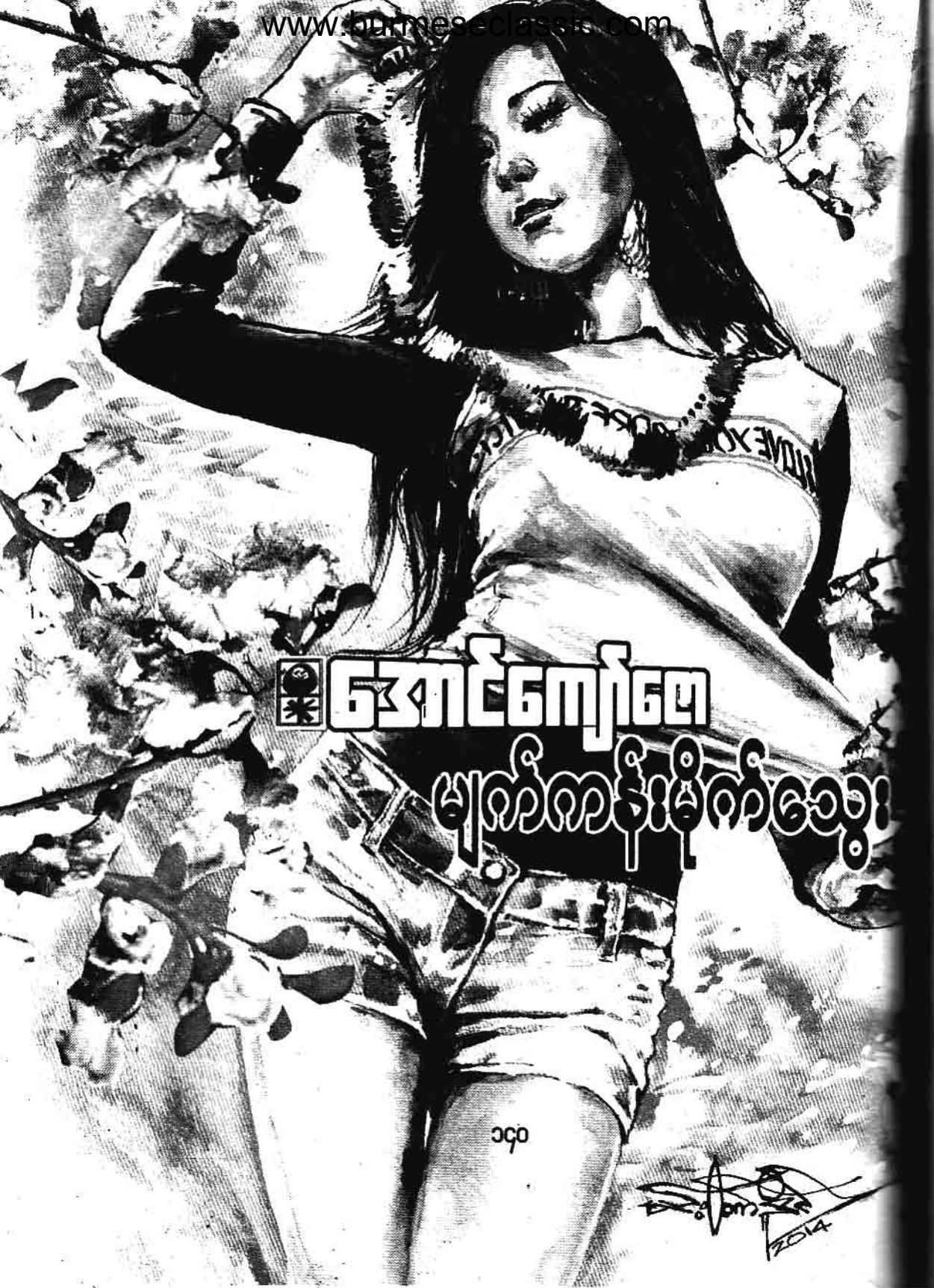
နေမျိုးသူ၏ ချစ်ခရီးလမ်းသည် တာထွက်မကောင်းခဲ့။ ချစ်ကြင်စအချိန်၌ပင် ချစ်သူဇနီးသေကွဲကြုံခဲ့၍ အချစ်၏ခလုတ်ကန် သင်းမှာ အရက်သေသောက်စားမှုပင်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ရတော့၏။

ချောယဉ်ချ

ငါးစောင်းတက
ရွက်စရာမဟုတ်ပါဘူးဘေ
ဆိုလို့ အိမ်နဲ့ အွဲ့ရအောင်
ငါ ငါးစောင်းဖြိုး
ဟဟဟဟဟဟဟဟ

ဟဟဟဟဟ
သားအဖလည်း
ဆိုလို့ကားနှင့်
ပေမော်
အွဲ့ရအောင်ပါဖြိုး

နောင်ကျော်စေ

မျက်နှာမိုက်ဆွေ

၁၄၀

Handwritten signature and date: 2014

● **အောင်ကျော်စော**

မျက်ကန်းမိုက်သွေး

(ယခင်လမှဇာတ်လမ်းအကျဉ်းချုပ်)

ပဲခူးပြည်ကြီးသည် မိဘများကို လုပ်ကျွေးနေသော ထူထောင်ထားသည့်။ ထိုအခါမှစ၍ ပိတ်ပင်ခံရသည့်။ ပုံစံ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်အားပေးပေးသည့် နောက် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဌာနခွဲများ၊ ပဲခူးမြို့က အခြေစိုက်ရင်း၊ ဌာနခွဲများ၊ ဒုပဲခူး၊ ကျော်စော၊ ကျော်စော၊ ညလှည့်ကင်းကို အပိုတာဝန်အဖြစ် ပြစ်ဒဏ်ပေးစေခဲ့သည်။

ညလှည့်ကင်းထွက်ခွင့်တွင် ဘုရင့်နောင်ကမ်းစင်္ကြံ၊ ထူထောင်ထားသော မိန်းမလှည့်ကင်းကမ်းစင်္ကြံကို လိုက်ဖက်နေသည့်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အားလုံးကို ဝတ်အင်အင်ထုတ်ပေးရန်ပေး၍ ခေါ်ယူစစ်ဆေးသောအခါ ရွှေကျင်မြို့ အလုပ်ကလေးတို့ကို မိန်းမလှည့်ကင်းပြု၍ တက္ကသိုလ်အားနှင့်အတူ ဂြိုဟ်တန်းအားပေးပေးသည့် ဝန်ထမ်းများထု ခွပ်ခွဲခဲ့ကြောင်းပေါ်ပေါက်၍ အရေးယူနိုင်ရန် ပဲခူးခရိုင်ကို တွဲအပ်ခဲ့သည်။

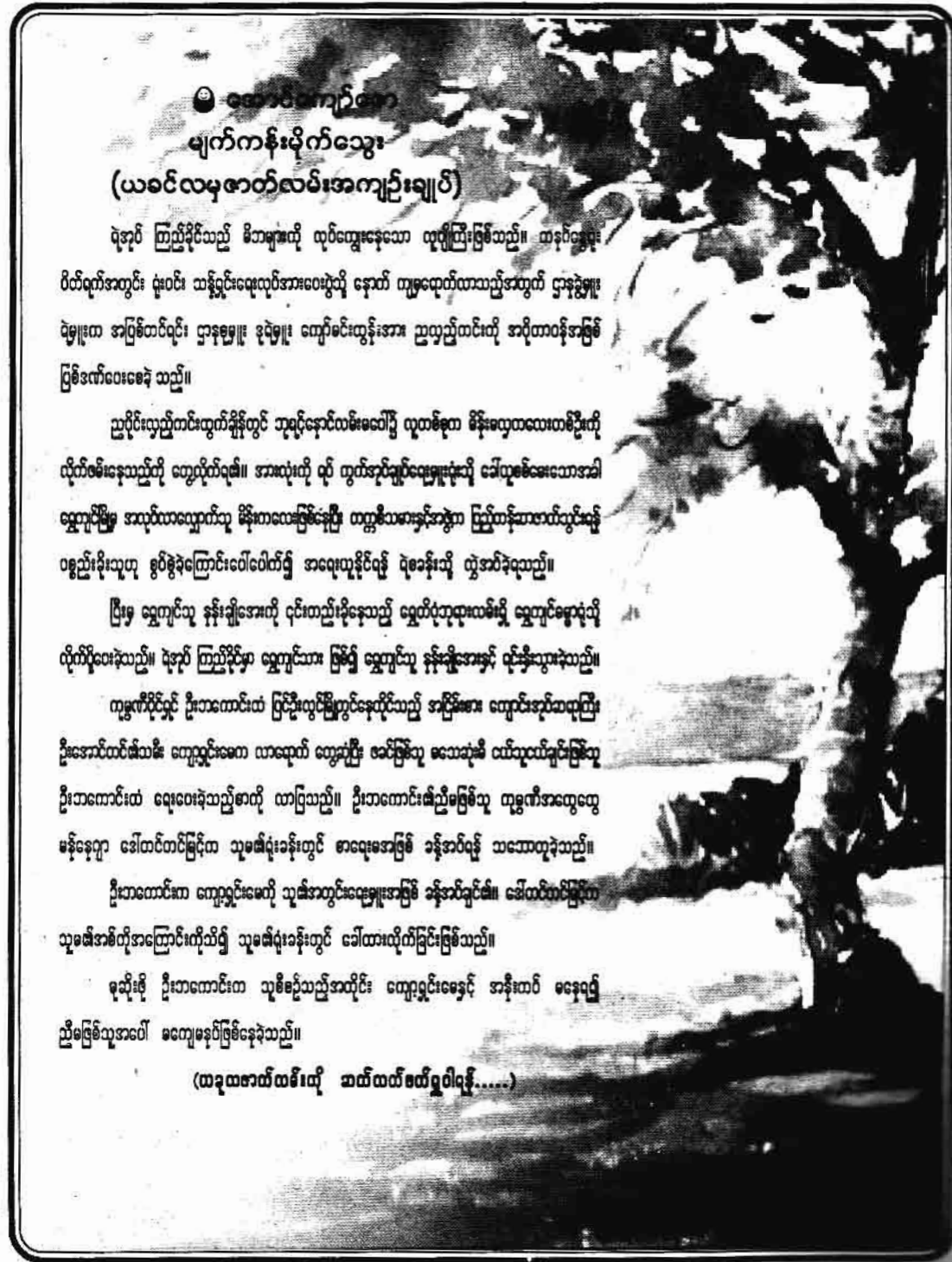
ပြီးမှ ရွှေကျင်သူ နန်းချိုအေးကို ၎င်းတည်းခိုနေသည့် ရွှေတိပုံဘုရားထမ်း၍ ရွှေကျင်ခရိုင်သို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ပဲခူးပြည်ကြီးမှာ ရွှေကျင်သား ဖြစ်၍ ရွှေကျင်သူ နန်းချိုအေးနှင့် ၎င်းတို့သွားခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဦးဘကောင်းထံ ပြင်ပိုးထွက်မြို့တွင်နေထိုင်သည့် အခြားအား ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးဘကောင်းထံ ဣန္ဒြေပေးကာ ယာယီဆောင်ရွက်ပေးပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ ခေမာအောင်ထံ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဦးဘကောင်းထံ ရေးပေးခဲ့သည့်အတိုင်း ထားရှိသည်။ ဦးဘကောင်းထံရှိသည့်မြို့တွင် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ခန်းခွဲရာ အိမ်ထောင်ခြံငုံတ သူမ၏ပုံစံအတိုင်း စာရေးအဖြစ် ခန့်အပ်ရန် ယသောထုခဲ့သည်။

ဦးဘကောင်းထံ ကျော့ရွှေမေကို သူမ၏အတွင်းရေးအဖြစ် ခန့်အပ်ရန်။ အိမ်ထောင်ခြံငုံတ သူမ၏အိမ်ကိုအကြောင်းကိုသိ၍ သူမ၏ပုံစံအတိုင်း ခေါ်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခုဆုံးစို ဦးဘကောင်းထံ သူမ၏အတွင်းရေးအဖြစ် ခန့်အပ်ရန် အနီးကပ် ခန့်အပ်ရန် ညီမဖြစ်သူအပေါ် ခေမာအောင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

(ထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့၏ အဖွဲ့ဝင်များ၏အဖွဲ့ဝင်များ.....)

မျက်ကန်းမိုက်သွေး

အောင်ကျော်စော

“ကျော့ရှင်းမေ.....”

“ရှင်.....”

“ညီမရဲ့အဖေ ဦးအောင်တင်ကို မမတို့က ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ မမတို့က နန်းမြိုင်ထဲမှာ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းလုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ညီမနဲ့ မမတို့ မဆုံမိခဲ့ဘူးနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ အဲဒီတုန်းက ညီမက မူလတန်းကျောင်းသူပဲ ရှိသေးတယ်။ ဖေဖေနဲ့ ဘာဘဦးဘကောင်းတို့ တွေ့တဲ့အခါ ညီမကို မခေါ်လို့ မမက မမြင်မိတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဒေါ်တင်တင်မြင့်က အတိတ်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားရင်း ကျော့ရှင်းမေ၏ ငယ်ရုပ်ကို ပုံဖော်ကြည့်မိသည်။ ငယ်ရုပ်နှင့် လက်ရှိအရွယ်တို့ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သောအခါ မည်သို့မျှ ဆက်စပ်မရခဲ့ပေ။

“ဒါနဲ့ ညီမဆီမှာ မိသားစုဓာတ်ပုံ မှတ်တမ်းပါလာသလား”

“ပါလာပါတယ် မမ”

ကျော့ရှင်းမေက သူမ၏ ဆလင်းဘက်အိတ်ထဲတွင် အမြဲထည့်ထားလေ့ရှိသော မိသားစုဓာတ်ပုံကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ဒေါ်တင်တင်မြင့်က ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်သည်။ ဦးအောင်တင်နှင့် မိသားစုများရှိက်ထားသော မှတ်တမ်းဓာတ်ပုံကို အသေအချာကြည့်သည်။

ဦးအောင်တင်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူကို ကောင်းစွာမှတ်မိသော်လည်း သားတစ်ယောက်နှင့် သမီးနှစ်ယောက်ကိုတော့ လုံးဝမမှတ်မိခဲ့ပေ။ ဓာတ်ပုံမှာ ပြင်ဦးလွင်မြို့လယ်ရှိ နာရီစင်ကို နောက်ခံပြု၍ ရိုက်ကူးထားသော ဓာတ်ပုံဖြစ်သည်။

“ငါ့ညီမမှာ အစ်ကိုရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အစ်ကိုက တပ်ထဲဝင်သွားတယ်။ အရာရှိဖြစ်နေတာတော့ သိရတယ်။ လူချင်းတစ်ခါမှ တွေ့ခွင့်မရခဲ့ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“ညီမက ပြင်ဦးလွင်ကထွက်လာတာ ငါးနှစ်ကျော်ပြီ၊ အလုပ်တွေပြောင်းရင်း အစ်ကိုနဲ့ အဆက်အသွယ်မလုပ်မိခဲ့တာ”

“ညီမရဲ့ဖေဖေ ဆုံးတဲ့အချိန်မှာကော”

“အဲဒီအချိန်က အစ်ကိုက ခေါ်ဆောင်ရေးမှာ၊ လုံးဝမလာနိုင်ခဲ့ဘူး”

ဒေါ်တင်တင်မြင့်က စဉ်းစားကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

“ဒါဖြင့် ညီမက ညီမရဲ့ဖေဖေ မကွယ်လွန်မီကတည်းက အလုပ်ရှာရင်း နယ်မှာရောက်နေတယ်ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မန္တလေးက စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ ပြင်ဦးလွင်ကိုတော့ အလုပ်ပိတ်ရက်ကျမှရောက်တာ”

“အခု အဲဒီစတိုးဆိုင်မှာ ဘာကြောင့်မလုပ်တော့တာလဲ”

“ညီမက အရောင်းမန်နေဂျာတာဝန်ယူရပါတယ်။ လစာနဲ့အခွင့်

အရေးကျတော့ တခြားဆိုင်တွေ ဆက် အဆမတန်နည်းလို့ ဆက် လုပ်တာပါ”

“ကုန်ပစ္စည်းအစုံရောင်းတာ သား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မူဆယ်ဘက် ကသွင်းတဲ့ကုန်က အများဆုံးပဲ”

ဒေါ်တင်တင်မြင့်က ကျော့ရှင်း မေပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ စဉ်း စားနေခဲ့၏။

ခဏအကြာတွင် ကျော့ရှင်း မေထံမှ မိသားစုဓာတ်ပုံကိုယူပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ ဦးဘကောင်း၏ ရုံးခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။

အလုပ်စားပွဲတွင်ရှိနေသည့် ဦးဘကောင်းမှာ ညီမဖြစ်သူ သူ့နံ ဘေးသို့ရောက်လာမှ သတိထားမိ ပြီး မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ရှေ့....ကိုကိုပဲကြည့်ပါဦး”

ဒေါ်တင်တင်မြင့်က သူမလက် ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ဦးဘကောင်းရှေ့ သို့ ပစ်ချပေးလိုက်၏။

“ဘာလဲ ညီမလေး”

“အဲဒီဓာတ်ပုံကို ကြည့်ပါဦး”

ဦးဘကောင်းကကြည့်သည်။ ဓာတ်ပုံထဲမှ ဦးအောင်တင်နှင့်ဇနီး ဖြစ်သူကို ကောင်းစွာမှတ်မိသွားခဲ့ ၏။

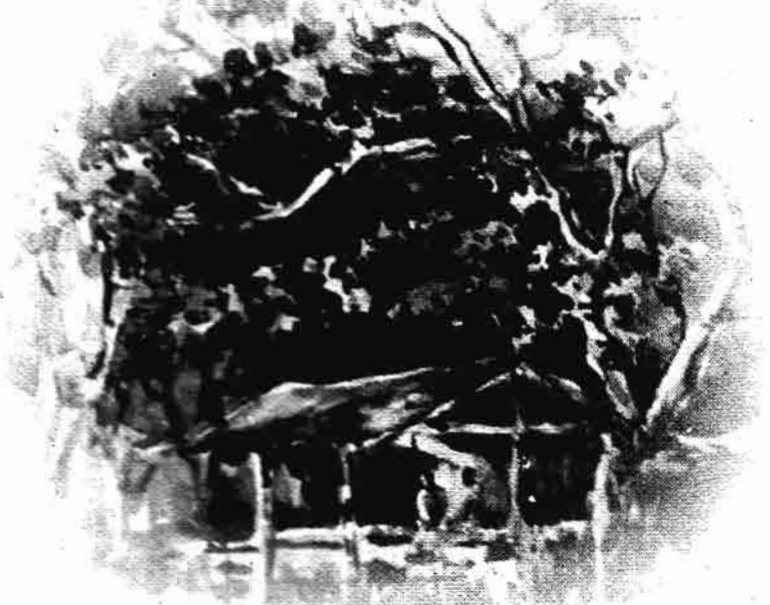
“ဒါ ကိုကိုသူငယ်ချင်း အောင်

တင်တို့လင်မယားပုံပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီမှာရောက် နေတဲ့ ကျော့ရှင်းမေပုံကို ကြည့်ပါ ဦး”

ဦးဘကောင်းက အသေအချာ ကြည့်သည်။ ကလေးအရွယ်များ ဖြစ်၍ ကောင်းစွာမှတ်မိပေ။

“နှစ်နှစ် သုံးနှစ်သမီးအရွယ်

ဆိုတော့ ခန့်မှန်းရခက်တယ်”

“သူ့အစ်ကိုက တပ်ထဲမှာ အရာရှိတဲ့၊ သူ့အထက်က အစ်မ အကြောင်းတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ သူက သူ့အဖေမသေမီကတည်းက မန္တလေးက စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ခုမှာ အရောင်းမန်နေဂျာ လုပ်ခဲ့တယ် တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဘာများ

မသင်္ကာစရာရှိလို့လဲ”

“အရောင်းမန်နေဂျာရာထူးရ ရှိထားပါလျက် ဘာ့ကြောင့် ဒီမှာ အလုပ်လာလျှောက်သလဲဆိုတာက သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ငယ်ရုပ်နဲ့အခုရုပ်က တူမှ တူရဲ့လားလို့”

ဦးဘကောင်းက ဓာတ်ပုံကို ထပ်ကြည့်သည်။

အခါခါကြည့်ရင်း စဉ်းစား သည်။ မိန်းမချောကလေးမို့ ဦးဘ ကောင်း၏အကြည့်များမှာ အပြစ် တင်ရန် ခက်ခဲနေခဲ့ဟန်ရှိ၏။

“အောင်တင် ရဲ့သမီးဖြစ် ကြောင်း သူ့အဖေရေးပေးလိုက်တဲ့ စာက သက်သေရှိနေပြီပဲ”

“အဲဒီစာကို ယုံကြည်ရလို့

လား”

“အောင်တင် ရဲ့လက်ရေးနဲ့

လက်မှတ်ကို အစ်ကို ကောင်း
ကောင်းမှတ်မိပါတယ်။ ပြီးတော့
အောင်တင်နဲ့အစ်ကို စာရေးဆက်
သွယ်တိုင်း အင်္ဂလိပ်လိုပဲရေးတယ်။
ဒါက ဆက်သွယ်ရေးသင်္ကေတ
တစ်ခုပါ။”

“ကိုကိုက ယုံပေမယ့် ညီမ
ကတော့ မယုံချင်သေးဘူး။”

“ဘုကြောင့်လဲ”

“ဘုကြောင့်လဲဆိုတာ အဖြေ
ရှာလို့ မရသေးဘူး။ တစ်ခုသတိ
ထားရမှာက ပြင်ဦးလွင်မြို့မှာနေခဲ့
စဉ်က ကိုကိုလုပ်ခဲ့တဲ့အတိတ်ကို

မမေ့ဖို့ပဲ”

“ဘာ...ဘာ ဘာဆိုလို့လဲ”

ဦးဘကောင်းမှာ အထိတ်
တလန့်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

ချက်ချင်း နဖူးတွင် ဇောချွေး
များပျံလာခဲ့၏။

“အဲဒီကိစ္စက ငါ့ညီမပဲ သိတဲ့
ဟာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုဘက်က
သတိထားရလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူ့ကို သတိထားရမှာ
လဲ”

“ကျော့ရှင်းမေကိုလေ”

“လွယ်ပါတယ်။ သူ့ဘဝ
အပိုင်သိမ်းပိုက်လိုက်ရင် အားထဲ
နှုတ်ပိတ်သွားမယ်”

“ဘာ...ကိုကို၊ အဲဒီစိတ်တွေ
ကို မလျှော့သေးဘူးလား”

“ရန်ကိုသတ်တဲ့ အပိုင်သိမ်း
နည်းလေ”

“ကိုကိုရယ် ကင်းကင်းရှင်
ရှင်းနေပါ။ ညီမလည်း ကျော့ရှင်း
မေကို အနီးကပ်လေ့လာကြည့်
မယ်”

ဦးဘကောင်းက သူ့ညီမ
ပြောစကားကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညှိတ်ပြရုံမှလွဲ၍ သူ့စိတ်ထဲတွင်
ကျော့ရှင်းမေကို မည်သို့စည်းရုံး
မည်ကို စဉ်းစားနေခဲ့၏။

ထိုအချိန်၌ပင် အလုပ်ကိစ္စ
အတွက် ဒေါ်တင်တင်မြင့်ထံ
အရေးတကြီး တင်ပြစရာရှိခဲ့
ကျော့ရှင်းမေက ဦးဘကောင်း
အခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး မော
နမနှစ်ဦး စကားပြောနေသံကိုကြား
ရသဖြင့် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွင်း
မဝင်သင့် စဉ်းစားရင်း အခန်းထဲ
အသာရပ်၍ နားထောင်နေခဲ့၏။

အစောင့်ဖြစ်သူ ရှိနေသေး
လည်း ကျော့ရှင်းမေကို ဝန်ထမ်း
မှန်းသိ၍ အနားသို့ပင်မကပ်ခဲ့
ပေ။

ကျော့ရှင်းမေက အခန်းထဲ
အပြန်အလှန်ပြောဆိုသံအားလုံး

ကြားလိုက်ရသည်။ ဒေါ်တင်တင် မြင့်ကို သတိထားသင့်သူဟု သိ လိုက်ရသည်။

သို့သော်.....

အပြုံးတစ်ချက်ကို လှပစွာပြုံး ရင်း သူမ ရိုနေရမည့်အခန်းထဲသို့ ပြန်လှည့်သွားခဲ့တော့၏။

ဒေါ်တင်တင်မြင့်နှင့် ကျော့ရှင်း မေတို့ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာ ယာရေးကော်မတီရုံးသို့ အလုပ် ကိစ္စဖြင့် ရောက်လာသည်။

ဒေါ်တင်တင်မြင့်က တွဲဖက် အတွင်းရေးမှူးနှင့်တွေ့ဆုံရန် အခန်း ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

အလုပ်ကိစ္စဖြင့် ပြောဆိုရမည် ဖြစ်၍ ကျော့ရှင်းမေကို အပြင်တွင် စောင့်နေရန် မှာကြားခဲ့သည်။

ကျော့ရှင်းမေက အခန်းဝတွင် အချိန်အကြာကြီးရပ်နေရ၍ အခန်း ရှေ့ရှိ ဝရန်တာဘက်ထွက်ပြီး ရပ် နေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် လူတစ်ဦးက ကျော့ရှင်းမေကိုလှမ်းကြည့်ရင်း အနီးသို့လျှောက်လာသည်။

ကျော့ရှင်းမေက သူစိမ်းအမျိုး သားဖြစ်နေ၍ မျက်နှာလွှဲလိုက်၏။

“ဒီမှာ.....”

ထိုအမျိုးသားက အနားတွင်

လာရပ်ရင်း အသံပြုသည်။

“ဒီမှာ.....ညီမလေး”

ကျော့ရှင်းမေက လှည့်ကြည့် ရင်း မျက်နှာကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ထားပစ်လိုက်သည်။

“ညီမက နန်းချိုအေးမဟုတ် လား”

ထိုသူက ကျော့ရှင်းမေကိုမေး သည်။ ကျော့ရှင်းမေက အံ့အား သင့်သည့်အကြည့်ဖြင့် ပြန်ကြည့် လိုက်၏။

“ရှင် လူမှားနေပြီထင်တယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့တစ် လလောက်က ဆုံဖူးတယ်လေ”

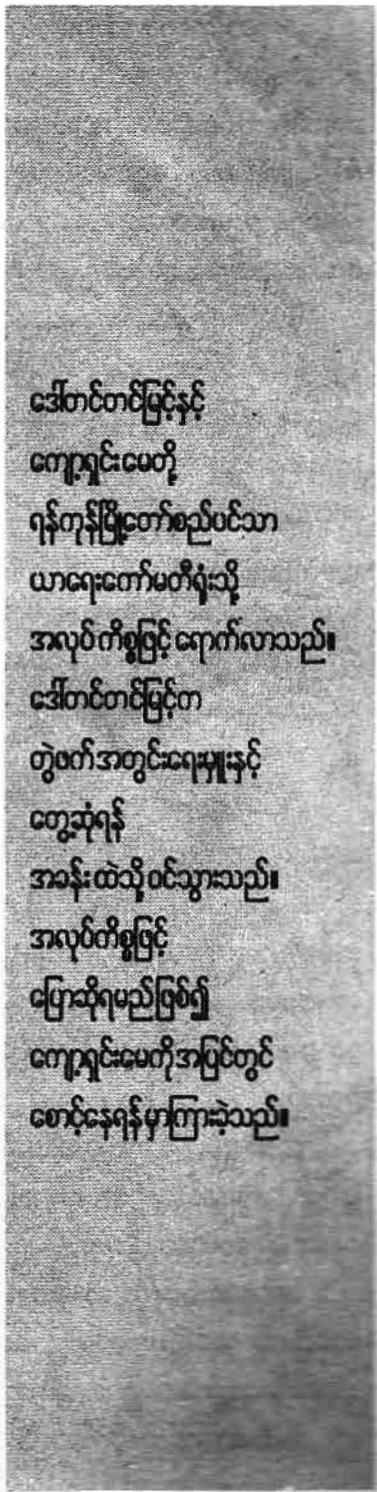
“မဖြစ်နိုင်တာရှင်၊ ကျွန်မက ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းပါ။ အလုပ်ကိစ္စက လွဲပြီး အပြင်ကိုဘယ်တော့မှမထွက် ဘူး”

“စိတ်တော့မရှိပါနဲ့၊ ကျွန် တော်က တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့ မှူးရုံး အထူးအဖွဲ့က ရဲအုပ် ကြည် ခိုင်ပါ”

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်မအသိမိတ် ဆွေထဲမှာ ရဲတစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

“ဟုတ်လား၊ နန်းချိုအေးနဲ့ ကျွန်တော် ဆုံခဲ့တာက ညပိုင်းပါ။ သူ့ကို လူမသမာတစ်စုက အနှောင့် အယှက်ပေးလို့ ကယ်တင်ခဲ့တာ ပါ”

“ဟုတ်လား၊ စိတ်ဝင်စားစရာ ပဲ”

ဒေါ်တင်တင်မြင့်နှင့်
ကျော့ရှင်းမေတို့
ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာ
ယာရေးကော်မတီရုံးသို့
အလုပ်ကိစ္စဖြင့်ရောက်လာသည်။
ဒေါ်တင်တင်မြင့်က
တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူးနှင့်
တွေ့ဆုံရန်
အခန်းထဲသို့ဝင်သွားသည်။
အလုပ်ကိစ္စဖြင့်
ပြောဆိုရမည်ဖြစ်၍
ကျော့ရှင်းမေကိုအပြင်တွင်
စောင့်နေရန်မှာကြားခဲ့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နန်းချိုအေး နဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုမှခွဲလို့မရ အောင် တူနေတယ်၊ သူက ရွှေ ကျင်သူဆိုတော့ ရွှေကျင်မြို့သား ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်က ကောင်း ကောင်းမှတ်မိခဲ့ပါတယ်”

ရဲအုပ် ကြည်ခိုင်က သူနှင့် နန်းချိုအေးတို့ တွေ့ဆုံခဲ့ပုံကို ပြန် လည်ပြောပြခဲ့၏။ ကျော့ရှင်းမေက လူ့ယဉ်ကျေးမှုအရ သည်းခံပြီးနား ထောင်ပေးခဲ့၏။

“လောကမှာ လူတူမရှား၊ နာ မည်တူမရှားပါ၊ ကျွန်မနာမည်က ကျော့ရှင်းမေပါ။ ---ကုမ္ပဏီက အထွေထွေမန်နေဂျာရဲ့ ရုံးအဖွဲ့က ပါ”

“ဟုတ်လား၊ လူချင်းမှားပြီး မေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ရဲအုပ် ကြည်ခိုင်က သူ၏ အမှတ်မှားမှုဟု ယူဆကာ ကျော့ ရှင်းမေကို တောင်းပန်လိုက်၏။ ကျော့ရှင်းမေက အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန် ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်၌ပင် ဒေါ်တင်တင် မြင့်မှာ တွဲဖက်အတွင်းရေးမှူးရုံး ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ကျော့ရှင်းမေနှင့် အမျိုးသား တစ်ဦးတို့ ရပ်ပြီးစကားပြောနေ သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ အမျိုးသား ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အမျိုးသားက ဒေါ်တင်တင် မြင့်ကို ကျော့ပေးပြီးရပ်နေ၍ မျက် နှာကိုမမြင်ရ။ မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရပေ။

ကျော့ရှင်းမေအနီးသို့ ရောက် ရှိချိန်၌ ကျော့ရှင်းမေက ဒေါ်တင်

တင်မြင့်ကို လှမ်းမြင်သွားခဲ့သည်။ “မမ.....ပြီးခဲ့ပြီလား”

ကျော့ရှင်းမေက အသံပြုပြီး လှမ်းမေး၍ ကျော့ရှင်းမေနှင့် မျက် နှာချင်းဆိုင်ရပ်နေသော ရဲအုပ် ကြည်ခိုင်က ဒေါ်တင်တင်မြင့်ဘက်

သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်.....အစ်မကြီးဒေါ်တင် တင်မြင့်”

“ဆရာကြည်ခိုင်ပါလား၊ ဘာ ကိစ္စနဲ့ ဒီကိုရောက်နေတာလဲ”

“ရုံးကိစ္စဆိုပါတော့”

“ဟုတ်လား၊ ဘာများပါလိမ့်”

“မြေကိစ္စ တိုင်စာတက်လာ လို့ ဒီမှာသိချင်တာလေး လာမေ တာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုကြည်ခိုင်နဲ့ ကျော့ရှင်းမေတို့က အသိတွေလား”

ဒေါ်တင်တင်မြင့်က စူးစမ်းလို့ သောစိတ်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“အသိမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန် တော်အသိ နန်းချိုအေးနဲ့တူလို့ လူ မှားပြီး နှုတ်ဆက်မိလိုက်တာပါ”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီနန်းချိုအေး ဆိုတာက ဘယ်ကလဲ”

ဒေါ်တင်တင်မြင့်က နဂိုက တည်းကပင် ကျော့ရှင်းမေကို မသင်္ကာစိတ်ရှိနေ၍ ရဲအုပ်ကြည် ခိုင်ကို ထပ်မေးလိုက်သည်။

ရဲအုပ် ကြည်ခိုင်က သူနှင့် ကျော့ရှင်း မေတို့အပေါ် အမြင်ရှင်း စေရန် ရှင်းပြလိုက်၏။

“နန်းချိုအေးက ရွှေကျင် သူပါ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မွေးရာဇာထိ တူ တဲ့သူပါ၊ နန်းချိုအေးကို လူ သမာတွေက အနှောင့်အယှက်

ပေးချိန်မှာ ကျွန်တော်က ကယ် တင်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ ဖူးတာပါ။”

“ဟုတ်လား၊ ဆရာကြည်ခိုင် နဲ့ ဆုံမှဆုံတတ်တယ်နော်”

ကျော့ရှင်းမေက ရဲအုပ် ကြည်ခိုင်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ဖြင့် အက်ခတ်နေခဲ့၏။

“ကျွန်တော်က ရဲပဲ ဒေါ်တင် တင်မြင့်ရယ်၊ အကူအညီလိုတဲ့ အချိန် အကူအညီပေးရတာ မဆန်း ပါဘူး”

“နန်းချိုအေးက ကျော့ရှင်း မေနဲ့ တော်တော်တူသလား”

ဒေါ်တင်တင်မြင့်က ထပ်မံ၍ စူးစမ်းပြန်သည်။

“အင်း..အမြှာညီမလို့တောင် ပြောလို့ရတယ်၊ လှလည်းလှပါရဲ့”

“လှလို့စိတ်ဝင်စားမိသွား တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ဒေါ်တင်တင်မြင့်၏စကား ကြောင့် ရဲအုပ် ကြည်ခိုင်၏မျက်နှာ တွင် ရှက်သွေးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။ ရဲ အုပ် ကြည်ခိုင်က ကျော့ရှင်းမေ ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့် လိုက်ပြန်သည်။

ကျော့ရှင်းမေ၏ ရင် အစုံမှာ နိမ့်ချည်ဖြင့် ချည်ဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှား သွားဟန်ကိုထုတ်ဖော် ပြသလိုရှိ နေခဲ့သည်။

“ဆရာကြည်ခိုင်က နန်းချို အေးကို လှလို့ စိတ်ဝင်စားသွား တယ် ဆိုတော့ နန်းချိုအေးနဲ့ ရုပ် ချင်းခွဲမရအောင် တူတဲ့ ဟောဒီက ကျော့ရှင်းမေကိုရော”

“ဟာဗျာ.....”

လူပျိုကြီး ရဲအုပ် ကြည်ခိုင်မှာ ကျော့ရှင်း မေဘက်သို့ လှည့် မကြည့်ဝံ့အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရ သည်။

“ကဲ.....နောက်ပြောင်တာပါ ဆရာကြည်ခိုင်ရယ်၊ အခု အလုပ် ကိစ္စပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြီးပါပြီ”

“ဒါဆို လိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ဘယ်ကိုလဲ ဒေါ်တင်တင် မြင့်”

“အစ်မတို့နှစ်ယောက်က ဘာ မှမစားရသေးဘူး၊ လမ်း ၃၀ နဲ့ ကမ်းနားလမ်းထောင့်က ရွှေဘဲစား သောက်ဆိုင်ကိုသွား မယ်လေ၊ အဲဒီမှာ မနက်စာ စား ကြရအောင်”

“နေပါစေ၊ နောက်မှပေါ့”

“မရဘူးရှင့်၊ ဆရာကြည်ခိုင် နဲ့ဆုံရဖို့ဆိုတာ ခက်တယ်၊ အခုဆုံ တုန်းတွေ့တုန်း ညှိခံပါရစေ”

“ကျွန်တော်က အထူးညှိ သည်မှမဟုတ်ဘဲ”

ဒေါ်တင်တင်မြင့်က ကျော့

ရှင်းမေကို မသင်္ကာနေသူဖြစ် သည်။

နန်းချိုအေးအဖြစ် မှားယွင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့သော ရဲအုပ် ကြည်ခိုင် ကို အသုံးချ၍ ကျော့ရှင်းမေဆိုသူ ၏ နောက်ကြောင်းကို အစဖော် ထုတ်ရန် မိတ်ဆုံထမင်းစားပွဲကို တမင်ဖန်တီးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်း.....နန်းချိုအေးနဲ့ ကျော့ရှင်းမေက ခွဲမရအောင်တူနေ တယ်၊ ဒေါ်တင်တင်မြင့်က အချိန် ယူပြီး ညှိခံတယ်ဆိုတာ ကျော့ ရှင်းမေဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိ ချင်လို့ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

ရဲအုပ် ကြည်ခိုင်က သူနှင့် ဒေါ်တင်တင်မြင့်တို့ တွေ့ဆုံချိန်၌ ထူးခြားမှုကို ဝိုင်းဝန်းဝေခွဲပေးနိုင် ရန် ဌာနစုမှူး ဒုရဲမှူး ကျော်မင်း ထွန်းထံ အသိပေးတင်ပြလိုက် သည်။

“စိတ်တော့ဝင်စားစရာပဲ၊ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ သတိထား မိတာရှိတယ် ဆရာကြည်ခိုင်”

“ဘာများလဲ ဆရာ”

“ဒီလိုဗျ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးဆ လောက်က မှုခင်းတပ်ခွဲက တွန့် တော့ ဆီရောက်လာပြီး ဦးဆ

ကောင်းအကြောင်း သိသမျှပြောပြ ပါလို့ အကူအညီတောင်းဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ဆို တော့ လူသတ်မှုလို အမှုကြီးတွေနဲ့ ပတ်သက်ဖွယ်ရှိတယ်။ သတင်း တပ် ဖွဲ့ဆိုရင်တော့ အခြားကိစ္စ ပေါ့။ ဦးဘကောင်းကို မှုခင်းတပ်ဖွဲ့ က စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ စဉ်းစားစရာပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

ရဲအုပ်ကြည်ခိုင်၏ တွေးဆချက်ကို ဒုရဲမှူး ကျော်မင်းထွန်းက ဖြစ်နိုင်ခြေရှိကြောင်း ထောက်ခံစကားဆိုလိုက်၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ ဦးဘကောင်းရဲ့ ညီမ ဒေါ်တင်တင်မြင့်နဲ့ ရင်းနှီးခဲ့တာက ဆရာလည်း မှတ်မိလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်”

ရဲအုပ် ကြည်ခိုင်၏ အစဖော်ပေးမှုကို ဒုရဲမှူး ကျော်မင်းထွန်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ပြန်လည်စဉ်းစားနေခဲ့၏။

“ဒီလိုဗျာ၊ ဦးဘကောင်းရဲ့ ကုမ္ပဏီကို လူသုံးယောက်ရောက်လာတယ်။ စာရွက်စာတမ်းအတုတွေနဲ့ ငွေလိမ်ထုတ်သွားတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အလိမ်ခံရတာက ကျပ်သိန်းနှစ်ထောင်ကျော်ပါ။ အခုထိ စုံစမ်းနေဆဲပဲ။ ကျွန်

တော့ရဲ့ စစ်ဆေးချက်အရ ဦးဘကောင်းကိုယ်တိုင်က စာရွက်စာတမ်းအတုဖန်တီးပြီး သူ့လူတွေနဲ့ ဘဏ်က ငွေလိမ်ထုတ်တာလို့ထင်တယ်။ ကုမ္ပဏီက အစုရှယ်ယာများတယ်။ ဦးဘကောင်းက ရွာရာခိုင်နုန်း ရှယ်ယာထည့်ထားတော့ သူက ဒါရိုက်တာဖြစ်နေတာပေါ့”

“အင်း.....ဒါက ယူဆချက်အဆင့်ပဲ ရှိသေးတာကိုး။ ငွေထုတ်နိုင်ဖို့ အတည်ပြုလက်မှတ်ထိုးပေးတာက ဦးဘကောင်းပဲလေ။ ဦးဘကောင်းဟာ ပြင်ဦးလွင်မှာလည်း ရှယ်ယာရှင်တွေကို အရှုံးပြုပြီး ရန်ကုန်ကို ထွက်ပြေးလာသူပဲ”

သူတို့နှစ်ဦး မူလက တာဝန်ယူခဲ့ရသော အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ဆွေးနွေးရင်း ကျော့ရှင်းမေ

ပေါ်ပေါက်လာမှုနှင့် ဒေါ်တင်တင်မြင့်က မသင်္ကာစိတ်ဖြစ်နေမှုများကို အကဲခတ်မိသမျှဖြင့် အဖြေရှာခဲ့ကြ၏။

“ခင်ဗျားနဲ့ကြုံခဲ့တဲ့ နန်းချိုအေးက ရွှေကျင်မြို့နယ်၊ ဝင်းခနိမ်ရွာဇာတိဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဝင်းခနိမ်ရွာဆိုတာ ရှမ်းတိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စုတွေ အများဆုံးနေတဲ့ရွာဖြစ်လို့ နန်းချိုအေးဆိုတာ ရှမ်းသွေးလားလို့ စဉ်းစားမိတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း ရွှေကျင်ကို ဆက်သွယ်ပြီး ထောက်လှမ်းကြည့်ပါဦးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလိုစဉ်းစားထားပါတယ်”

“အခု နန်းချိုအေးနဲ့ ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင်တူတဲ့ ကျော့ရှင်းမေက ပြဿနာတက်နေတဲ့ ဦးဘကောင်းရဲ့ ကုမ္ပဏီကို ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားစရာတွေက အများကြီးပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ ထူးခြားသတင်းဖြစ်တဲ့ သတင်းစုဆောင်းရင် သင့်တော်မယ်ထင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်တို့မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ တိုင်ကြားမှုမဟုတ်ဘဲ ထူးခြားဖြစ်စဉ်ဆိုရင်တော့

တင်ကာကွယ်ရေးအတွက်
ဖြစ်စေ၊ ဖော်ထုတ်မှုအတွက်ဖြစ်
အထောက်အကူဖြစ်အောင်
သတင်းစုဆောင်း ရမှာ
“ဌာနခွဲမှူးက ကျွန်တော့်
အကြောင်းမသိတော့ ဒီတာဝန်ပေး
တာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်
အပေါ် အမြင်စောင်းနေပါဦး
မယ် ဆရာ”

“ဟာဗျာ.....
ကျုပ်က ဌာနစုမှူးပါ၊
ကျုပ်မှာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိပါ
ဏယ်၊ ဌာနခွဲမှူးက ဒီကို
ပြောင်းလာတာ နှစ်လကျော်
ရှိသေးတော့ ခင်ဗျား
အကြောင်း ဘယ်သိပါ့မလဲ၊
ကျွန်တော် ရှင်းပြထား
ပြီပါပြီ၊ ခင်ဗျား စိတ်
အေးအေးနဲ့ သတင်းစု
ဆောင်းပေးပါ”

“ဒါဆို ကျော့ရှင်းမေ ဘယ်
သူလဲဆိုတာသိဖို့ ဦးဘကောင်းရဲ့
ကုမ္ပဏီကို သွားရဦးမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ဗျာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းတဲ့ မိန်းမချောလေးရှိရာကို
ညှပ်ပျိုရဲ့အရာရှိက မခိုင်းလည်း
သွား ချင်တာပဲမဟုတ်လား”

“ဟာဗျာ.....”

ည.....

သန်းခေါင်ကျော်လုလုအချိန်။
ကျော့ရှင်းမေမှာ ကုမ္ပဏီရုံး
ခန်း၏အပေါ်ထပ်တွင် နေထိုင်ရန်
အခွင့်ပေးထား၍ တစ်ဦးတည်း
အိပ်မောကျနေ၏။

“ကျလီ.....ကျလီ”

အခန်းတံခါးသော့ဖွင့်သံကို
ကြားရ၍ ကျော့ရှင်းမေက အိပ်နေ
ရာမှထပြီး ခုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်
၏။

လူတစ်ဦး ခုတင်နားသို့ ချဉ်း
ကပ်လာသည်ကို အမှောင်ထဲမှမြင်
နေရ၏။ ကုမ္ပဏီတွင် အစောင့်များ
ရှိသော်လည်း အားလုံးတိတ်ဆိတ်
နေ၏။

ကျော့ရှင်းမေက ခုတင်၏ခြေ
ရင်းဘက်တွင် ထိုင်ချလိုက်ရင်း
ဝပ်နေခဲ့သည်။ အမှောင်ထဲမှလူရိပ်
က ခုတင်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့
သည်။

အခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်၍
ဝင်လာသူဖြစ်သဖြင့် ပြင်ပမှ
လူမဖြစ်နိုင်ဟု တွက်ထားပြီးဖြစ်
သည်။

“အား.....ဘုန်း”

ကျော့ရှင်းမေအိပ်နေ
သည်ထင်ပြီး ဝင်လာသူ
က အိပ်ရာပေါ်သို့တက်
ရင်း အိပ်နေသူကို ချုပ်ကိုင်
ရန် မှောက်ချလိုက်၏။

ကျော့ ရှင်းမေ၏
လက်ဝါးစောင်းက တူတစ်
လက်ထက် ရိုက်အားပြင်း
လှသည်။ လက်ဝါးစောင်း
ရိုက်ပြီးသည်နှင့် ဆွဲကိုင်၍
ခုတင်ပေါ်မှ ပစ်ချလိုက်
သည်။

“ဟင်.....”

ကျော့ရှင်းမေ အံ့အားသင့်
သွားရတော့သည်။

သူမ၏အန္တရာယ်ကိုလည်း ခို
၍သဘောပေါက်သွားခဲ့၏။

ရှေ့လဆက်သိမ်းဖော်ပါရန်။

စာပေသစ္စာဖြင့်

အောင်ကျော်စော

ငွေကျပ် ၁၀၉ သိန်းကျော် အလိမ်ခံရတာကို အရေးယူပေးစေချင်လို့
 စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး လူယက်မှု မှန်တိုင်းခွဲသူ အမျိုးသမီးကို
 ပူးပေါင်းအမှုဝစ်အဖွဲ့က လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းမှုဖြင့်
 ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့နိုင်မှု

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ထောင့်
 ပိုင်းခရိုင်၊ ကျောက်တန်းမြို့၊ အထွေထွေ
 ပိုင်းရပ်ကွက်၊ မင်းကျောင်းလမ်း
 အသက်(၅၅)နှစ်ရှိ အိမ်ထောင်ရေး
 အမျိုးသမီးကြီးက နေအိမ်အတွင်း

နေ့စဉ် လူတစ်ဦးရောက်ရှိလာကာ ခြေလက်များကို ကြိုးဖြင့်တုပ်၍ နေအိမ် ဝိရိယရှိ ငွေကျပ်သိန်း(၈၀)အား လူယူခံရကြောင်း တိုင်ကြားမှုကို ပူးပေါင်း အထူးအမှုစစ်အဖွဲ့က စုံစမ်းဖော်ထုတ်ခဲ့ရာ ချေးငှားထားခဲ့သော ငွေကျပ်တစ်ရာကိုးသိန်းသုံးသောင်း အလိမ်ခံရမှုကို တာဝန်ရှိသူများက သိရှိပြီး ကူညီအရေးယူပေးနိုင်ရန် အတွက် လူယက်ခံရကြောင်း လိဆယ်တိုင်တန်း ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်ခဲ့နိုင်သည် ဟုသိရသည်။

ထိုဖြစ်စဉ်သတင်းကို ၁၄-၃-၂၀၁၄ရက်နေ့ထုတ် တကယ့်ဖြစ်ရပ် မှုခင်းလျာနယ်၊ အတွဲ(၁)၊ အမှတ်စဉ် (၂၅)၊ စာမျက်နှာ(၁၇)တွင် “ကျောက်တန်းမြို့မှာ အိမ်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးကို ကြိုးတုပ်ပြီး ငွေကျပ်သိန်း(၈၀) လူယူသွားတဲ့ဖြစ်ရပ်”ဟုသော သတင်းခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဖော်ပြပေးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ဖြစ်စဉ်ပေါ်ပေါက်မှု

ကျောက်တန်းမြို့၊ အလယ်ပိုင်းရပ်ကွက်၊ မင်းကျောင်းလမ်းနေ ဦးတင်ထွန်း(၆၅နှစ်)သည် မတ်လ(၄)ရက်နေ့ နံနက်(၇)နာရီခွဲအချိန်က နေအိမ်မှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိရာသို့ သွားခဲ့ပြီး နံနက်(၈)နာရီတွင် နေအိမ်ရှိရာသို့ ပြန်ရောက်ခဲ့သည်။

နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်၌ နေအိမ်ဧည့်ခန်းရှိ ဝိရိယခါးမှာ ပွင့်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပြီး ဇနီးဖြစ်သူကို

မတွေ့ရသဖြင့် ရှာဖွေရာ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်စန်းဝင်း (၅၇နှစ်)မှာ မီးဖိုချောင် အပေါက်ဝ၌ ခြေလက်များကို ကြိုးဖြင့် တုပ်ထားခြင်းခံရပြီး တုံးလုံးလဲကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဇနီးဖြစ်သူအား မေးမြန်းရာ ကလေးကစားသည့်အရုပ်ပုံပါ မျက်နှာ ဖုံးစွပ်ထားသော အရုပ်ငါးပေ၊ ခြောက်လက်မခန့်ရှိကာ အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်၊ ပုဆိုးအဝါဖျော့ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူက

ဦးတင်ထွန်းက တရားလိုပြုလုပ် တိုင်ကြားသဖြင့် ကျောက်တန်းမြို့၊ မရဲစခန်းက(ပ)၃၇/၂၀၁၄၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၉၂ဖြင့် အရေးယူခဲ့သည်။

ပြည်သူ့ကို အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေခဲ့

လူကို ကြိုးတုပ်၍ ငွေကျပ်သိန်း (၈၀) လူယူ သွားသောဖြစ်ရပ် မှာ

အိမ်ထဲသို့ ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာပြီး ၎င်း၏ဝဲဘက်လက်နှင့်မျက်နှာကိုအုပ်၍ ကြိုးတုပ်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

ဇနီးဖြစ်သူဒေါ်စန်းဝင်း၏ပြောပြချက်အရ နေအိမ်အတွင်းရှိ ပစ္စည်းများအား စစ်ဆေးရာ ဝိရိယတွင်ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းထားသော ငွေကျပ်သိန်း(၈၀)မှာ ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ကျောက်တန်းမြို့လယ်ရပ်ကွက်အတွင်း ဖြစ်၍ လူယက်မှုဖြစ်ပွားချိန် မှာ နံနက်(၇)နာရီကျော်အချိန်ဖြစ်သဖြင့် သတင်းစကား ကြားရသူတိုင်းက စိုးရိမ်စိတ်ပိုခဲ့ကြသည်။

တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုမရှိကြောင်း ကျောက်တန်းမြို့နေပြည်သူလူထုက အထင်ရှိခဲ့သလို နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာများက ဖြစ်စဉ်ကိုသာ သတင်းထု

အဖြစ် ဖော်ပြခဲ့၍ ဖတ်ရှုသိရှိရသူတိုင်း စိုးရိမ်စိတ်များ ပိုခဲ့ကြသည်။ ဝေဖန် ထောက်ပြသူအချို့က ရဲစခန်းအနီး မြို့လယ်ရပ်ကွက်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့၍ ရဲတပ်ဖွဲ့၏ တာဝန်မကျေမှုကြောင့် လုံခြုံမှုမရှိဟု ကြိုတင်ဝေဖန်မှုပြုခဲ့ကြ သည်။

တိုင်းတပ်ဖွဲ့များ၏ တုံ့ပြန်မှု

ဖြစ်စဉ် သတင်းနှင့် ပြည်သူ့ အသံကို ကြားသိရသည့် ရန်ကုန်တိုင်း ဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့များက အဖြစ်မှန် ဖော်ထုတ်ရန်အတွက် အထူးအမှုစစ် အဖွဲ့ကို ချက်ချင်းဖွဲ့စည်းပေး၍ အလျင် အမြန်ဖော်ထုတ်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့ သည်။

အထူးအမှုစစ်အဖွဲ့၏ ခေါင်း ဆောင်မှာ တောင်ပိုင်းခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူးကြီးအေးမြင့်ကြည်ဖြစ်၍ အဖွဲ့ဝင် များမှာ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ မှူးရုံး၊ လုံခြုံရေးတပ်ခွဲ(၂)မှ ဒုရဲမှူး အောင်ဝင်း၊ ကျောက်တန်းမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူးခင်စိုး၊ တောင် ပိုင်းခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၊ အထူးမှုခင်း နှိမ်နင်းရေးဌာနစုမှ ရဲအုပ်မျိုးလွင်၊ ကျောက်တန်းမြို့မရဲစခန်းမှူး ရဲအုပ် အေးမင်းသန်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

တောင်ပိုင်းခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဦး ဆောင်သော အမှုစစ်အဖွဲ့သည် ၄-၃- ၂၀၁၄ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် အခင်း ဖြစ်နေအိမ်သို့ သွားရောက်ပြီး အသေး

ငွေခြောက်သိန်း ထည့်ထားသည့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကို ထိရိုက်အတွင်းတွေ့ရစဉ်

စိတ်စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။

သံသယဖြစ်စရာများတွေ့ရှိ

အထူးအမှုစစ်အဖွဲ့က စစ်ဆေး သောအခါ အခင်းဖြစ်နေအိမ်တွင် အိမ်ရှင်ဦးတင်ထွန်း(၆၅နှစ်)နှင့် ဇနီးဖြစ်သူဒေါ်စန်းဝင်း(၅၇နှစ်)တို့နှစ်ဦး တည်းနေထိုင်ကြောင်း သိရသည်။

အချင်းဖြစ်ပွားချိန်တွင် ပတ်ဝန်း ကျင်တစ်ဝိုက်၌ လူသူအသွားအလာ မပြတ်ရှိနေပြီး အခင်းဖြစ်နေအိမ်သည် ကျောက်တန်းမြို့မရဲစခန်းနှင့် လမ်း တစ်ခုသာ ခြားနားသော အကွာအဝေး တွင်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

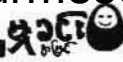
အခင်းဖြစ်ပွားသည့် အိမ်သည် နံဘေးရှိ အိမ်နှင့်ကပ်လျက်ရှိပြီး ခြံစည်း ရိုးသာရှိသဖြင့် ထူးခြားမှုရှိလျှင် တစ်အိမ် နှင့်တစ်အိမ် ကောင်းစွာကြားသိနိုင်သော

အနေအထားတွင်ရှိသည်။

အိမ်ရှင်ဒေါ်စန်းဝင်း၏ ခြေ လက် များကို ချည်နှောင်တုပ်ထားခဲ့သည့် ကြိုး မှာ အခင်းဖြစ်နေအိမ်၏ အိမ်ရှေ့တန်း တွင်ထားရှိနေသော ကြိုးဖြစ်နေသည်ကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရသည်။

လူယက်မှုကျူးလွန်သူ အသုံးပြုခဲ့ သည်ဟု ဒေါ်စန်းဝင်းက ပြောပြခဲ့သော မျက်နှာသုတ်ပဝါမှာ အခင်းဖြစ်နေအိမ် မှ မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြစ်နေသည်ကို သိရ ၏။

လူယက်မှုကျူးလွန်သူက မျက်နှာ ကို ကလေးကစားစရာ အရုပ်မျက်နှာ အုပ်ထားပြီး အိမ်ထဲသို့ ရောက်ရှိချိန်မှ ပြန်လည်ထွက်သွားသည့် အချိန်ထိ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဆိုခဲ့ခြင်းသည် ခြိမ်းခြောက်မှုမပါဝင်ဘဲ ဖြစ်စဉ် အဖြစ် လေ့ဖြစ်ထန့်နှင့် လွဲမှားမှုဖြစ်နေခဲ့သည်။ ငွေကျပ်သိန်း(၈၀)ယူငင်သွား

သည် ဝီရိတ်ခါးသောမှာ နဂိုကပင်
သောတန်းလန်းရှိနေခြင်း၊ အခင်းဖြစ်
နေအိမ် မီးဖိုခန်းအတွင်း ဒေါ်စန်းဝင်း
အနီးမှ ရေချိုးခန်းဖိနပ်နှင့် မီးဖိုချောင်
မီးဖိုနပ်မှာ တစ်စုံတစ်ရာရုန်းကန်မှု
ကြောင့် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေရမည်အစား
လူထားရှိသည်အနေအထားအတိုင်း
အစီအရိရှိနေသည်ကို စစ်ဆေးတွေ့
ရှိရသည်။

ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ ငွေကျပ်
သိန်း (၈၀) လှူပေးပါသည်ဆိုသည့်
ဇီရိုအတွင်း ရွှေထည်များထည့်၍ သိမ်း
ဆည်းထားသော ရွှေဘူးနှင့်ငွေကျပ်
၆၀၀,၀၀၀ ထည့်ထားသည့် ကျွတ်
ကျွတ်အိတ်ကို လှယ်ကံသမားက ယူ
ဆောင်သွားခြင်းမရှိဘဲ နဂိုမူလ သိမ်း
ဆည်းထားသည့်အတိုင်းရှိနေခြင်းတို့
ကြောင့် သံသယဖြစ်စရာများရှိနေ

ခဲ့သည်။
**လိုအပ်သည့်အထောက်အထား
ရရှိရန် စစ်ဆေးသင့်သူများကို
စစ်ဆေးခဲ့**

အထူးအမှုစစ်အဖွဲ့က ပြစ်မှုကျူး
လွန်ခံရသူဟု ပြောဆိုတိုင်ကြားသည့်
ဒေါ်စန်းဝင်း(၅၇နှစ်)ကို အသေးစိတ်
တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးမှုများပြုလုပ်ခဲ့သည်။
ထို့အတူ တရားလို၏ သမီး၊
တရား လို၏သမက်နှင့်မသင်္ကာဖွယ်ရာ
ရှိသူများနှင့် သက်သေများကို စစ်မေး
ခြင်းပြုခဲ့သည်။

**သုံးသပ်ချက်အရ
အသေးစိတ်ထပ်မံစစ်ဆေး**

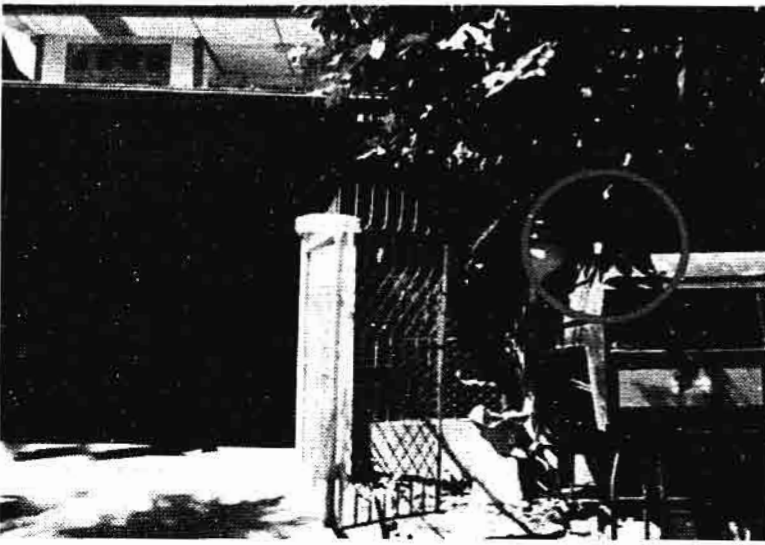
အထူးအမှုစစ်အဖွဲ့က စစ်ဆေး
ပေါ်ပေါက်မှုများကို တိုင်းဒေသကြီး
ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ တင်ပြခဲ့သောအခါ
အခင်းဖြစ်အရပ်မှာ ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ

လွဲချော်နေကြောင်း အသေးစိတ်ထပ်မံ
စစ်ဆေးရန်လိုအပ်ကြောင်း ညွှန်ကြား
ခဲ့၍ အထူးအမှုစစ်အဖွဲ့က အသေး
စိတ်စစ်ဆေးခြင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ဝိုက်တွင် သတင်းရယူ သတင်း
စုဆောင်းခြင်းကို ဘစ်ပြိုင်နက်တည်း
ဟန်ချက်ညီဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

မသင်္ကာဖွယ်ရာ စာချသွားလို့

အထူးအမှုစစ်အဖွဲ့က စုံစမ်းခြင်း
နှင့်စစ်ဆေးခြင်းပြုလုပ်နေစဉ် အခင်း
ဖြစ်ပွားပြီး နှစ်ရက်မြောက်နေ့ဖြစ်သည့်
၆-၃-၂၀၁၄ရက်နေ့တွင် တရားလို
ဦးတင်ထွန်း၊ ဒေါ်စန်းဝင်းတို့နေထိုင်ရာ
နေအိမ်ရှေ့တွင် "ကြီးကြီးကို သနားလို့
ဖော်ထုတ်ပေးလိုက်တယ်၊ ယောက်ျား
တစ်ယောက်နေအိမ်မှ ကျွတ်ကျွတ်
အိတ် တစ်ထုပ်ပါသွားတာတွေ့တယ်"
အစရှိသည့်စာများ ရေးသားထားသော
စာတစ်စောင်ကို နေအိမ်ရှေ့ရှိ ကား
အမိုးပေါ်တွင် တင်ထားသည်ကို
ဒေါ်စန်းဝင်းက တွေ့ရှိကြောင်းပြောပြ၍
ကျောက်တန်းမြို့မရဲစခန်းသို့အပ်နှံခဲ့
သည်။

ထိုစာကို နေအိမ်ရှေ့တွင် လာ
ရောက်ထားရှိခဲ့သည်ကို သိရှိရသဖြင့်
အလားတူစာများ လာချနိုင်ဖွယ်ရှိ
ကြောင်း သုံးသပ်၍ အထူးအမှုစစ်အဖွဲ့
၏ စီစဉ်မှုဖြင့် အခင်းဖြစ်နေအိမ်နှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင်ရှိသော ခဲခန်းဝင်း
အတွင်းရှိ သစ်ပင်တွင် CCTV တင်
မရာကို လျှို့ဝှက်တပ်ဆင်ထားခဲ့သည်။

ပထမအကြိမ် ကားခေါင်မိုးပေါ်မှ စာတွေ့ခဲ့သည့်နေရာ

စာချသည့်ကို CCTVတွင် တွေ့ခဲ့ရ

ထိုကဲ့သို့ CCTVကင်မရာတပ် ဆင်ခဲ့ပြီးနောက် ၇-၃-၂၀၁၄ ရက်နေ့ နံနက် ၇နာရီ ၄၂ မိနစ်အချိန်တွင် လူယက်မှုခံရကြောင်း ပြောပြတိုင် တန်းသူ ဒေါ်စန်းဝင်းက နေအိမ်ရှေ့ တွင် တံမြက်စီးလှည်းဟန်ဆောင်၍ စာတစ် စောင်ချလိုက်သည်ကို CCTVမှတ်တမ်းတွင် တွေ့ရှိ လိုက်ရ သည်။

အဆိုပါစာတွင် "ကျောက်တန်း မှာ အခြေ အနေအထားလိုလဲ၊ ရွှေတွေကို ရွေးပြီးပြီလား"ဟု ရေးသားထား သောစာကို ထပ်မံစစ်ဆေး တွေ့ရှိခဲ့ သည်။

ထိုသို့သော ဒေါ်စန်းဝင်း ၏ မူမမှန်သည်လုပ်ရပ်များကို စိစစ်တွေ့ ရှိရသဖြင့် တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ဒေါ်စန်းဝင်းအား တိုင်းဒေသကြီး

ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးသို့ ခေါ်ယူစစ်ဆေးစေ ခဲ့သည်။

အကြွေးကိစ္စကြောင့် အမှုဆင်ခဲ့သည်ဟုသိရ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့ မှူးရုံးသို့ ခေါ်ဆောင်ရောက်ရှိလာသော ဒေါ်စန်းဝင်းအား ရဲမှူး(ဦးစီး) ရဲမှူး သိန်းလွင် ခေါင်းဆောင်သည့် လုံခြုံရေး တပ်ခွဲ(၂)မှ အထူးစစ်ကြောရေးအဖွဲ့က စည်းရုံးရေးနည်းဖြင့် စစ်ဆေးခဲ့ကြ သည်။

ထိုသို့ စစ်ဆေးစဉ် ဒေါ် စန်းဝင်း က ဝန်ခံထွက်ဆိုရာ၌ ၎င်းသည် ၁၉၉၉ ခုနှစ်တွင် ကျောက်တန်းမြို့သို့ ပြောင်း ရွှေ့နေထိုင်သည်ဟု သိရသည်။

ထိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေ ထိုင်ခဲ့စဉ် ပန်းတောကျေးရွာနေ မကြည်လဲ့၏ ခင်ပွန်း ဇော်မိုး(ခ) ဖိုးဇော်နှင့် ရင်းနှီး

ရာမှ ဇော်မိုး၏ ဇနီးမကြည်လဲ့နှင့် ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်ဆို၏။

၂၀၁၄ခု၊ ဇန်နဝါရီလ အတွင်း မကြည်လဲ့က ဒေါ်စန်းဝင်း၏နေအိမ်သို့ ဆီးချိုသွေးချို ရောဂါကို ပျောက်ကင်း စေသော ကိစ္စိသီးများ မကြာခဏ လာရောက် ပို့ပေးခဲ့၍ လူပုဂ္ဂိုလ်ချင်း ပိုမို၍ ရင်းနှီးခဲ့ကြသည် ဆို၏။

ထိုသို့ ဆေးဘက်ဝင် အသီးများ လာရောက်ပို့ဆောင်စဉ် မကြည်လဲ့ စုမဲများဝယ်ယူလိုလျှင် ဝယ်ယူနိုင် ကြောင်း၊ အတိုးငွေခြောက် ကျပ်မျှ ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် ၂၉-၁-၂၀၁၄ ရက်နေ့တွင် ပထမအကြိမ်အဖြစ် ကျပ်(၁၀) သိန်းတန်စုမဲ တစ်မဲ၊ ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ကျပ်(၁၀)သိန်း တန်စု မဲတစ်မဲ၊ သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် တတိယအကြိမ် အဖြစ် ကျပ်(၁၀)သိန်း တန်စုမဲ တစ်မဲ၊ နှစ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ကျပ်သုံးသိန်း တန်စုမဲ နှစ်မဲ၊ ကျပ်သုံးသိန်းသုံးသောင်း တန်စုမဲ တစ်မဲ၊ စုစုပေါင်းစုမဲ ကျပ် ၉၃၀,၀၀၀ ဝယ်ယူခဲ့သည် ဆို၏။

နောက်ဆုံးစုမဲ ဝယ်ယူပြီး နှစ်ရက် ခန့်အကြာတွင် စက်တပ်သမ္မတ အသင်းသို့ ခေတ္တစိုက်ထုတ်ငွေ သွင်းပေး ရန် ပြော၍ ငွေကျပ်သိန်း(၂၀) ထိ နှစ်ကြိမ် ပေးခဲ့ပြီး ငါးရက် ခန့်အကြာ တွင် စက်တပ်သမ္မတ အသင်းသို့ပင် ငွေသွင်းပေးရန် ပြော၍ ငွေကျပ် သိန်း (၅၀)ကို ပေးသွင်းပေးခဲ့သည် ဆို၏။

ထိုသို့ မကြည်လဲ့၏ တောင်းဆို

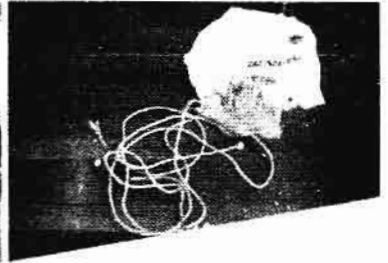
ဒုတိယအကြိမ် အတွေ့ရှိသည့် နေအိမ်ရှေ့နေရာ

နောက်ဖေး အပေါက်နှင့် အိမ်သာအနေအထား

ဒေါ်စန်းဝင်းအား ကြီးထုပ်လျှော်တွေ့ရစဉ်

ဒေါ်စန်းဝင်းအား ဘုပ်သည့်ကြိုးနှင့် ပါးစပ်အားဆို့သည့်အခါနှင့် ငွေများ ထည့်ထားသည့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်

ချက်အရ ဒေါ်စန်းဝင်းက ငွေကျပ် ၁၀၉,၃၀,၀၀၀ကို ပေးသွင်း ပေးခဲ့သော်လည်း မကြည်လဲက ပြန်လည်ပေးသွင်းခြင်းမရှိခဲ့၍ ၃-၃-၂၀၁၄ ရက်နေ့ညတွင် မကြည်လဲ ဈေးရောင်းသည့် ရေလယ် ဘုရားဈေးတန်းသို့ သွားရောက်ပြီး ငွေများကို တောင်းခဲ့၏။

သို့သော် မကြည်လဲကို မတွေ့ရသဖြင့် မကြည်လဲနေထိုင်ရာ အိမ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ရာ မကြည်လဲ၏မိခင် ဒေါ်ငြိမ်းကိုသာ နေအိမ်တွင် တွေ့ရပြီး မကြည်လဲ ထွက်ပြေးသွားကြောင်းကို ပြောပြခဲ့သည်။

ငွေပြန်ရဖို့အရေးယူပေးရန် ဇာတ်လမ်းဆင်ခဲ့မှု

မကြည်လဲ ထွက်ပြေးသွားကြောင်းသိရ၍ မည်သို့ရှာဖွေ ရမုန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့၏။ လိမ်လည်ယူသွားသော ငွေများမှာ ကျပ်သိန်း(၁၀၀) ကျော်ဖြစ်၍ လိမ်လည်မှုပေါ်လွင်ပြီး သက်ဆိုင်ရာမှ ဖမ်းဆီးအရေးယူ

ပေးရန်မည်သို့ကြံစည်ရမည်များကို တစ်ဦးတည်း စဉ်းစားနေခဲ့သည်။

စဉ်းစားချက်အရ လူယက်ခံရကြောင်း ဇာတ်လမ်းဆင်လိုက်လျှင် မည်သည့်အတွက် လူယက်ခံရကြောင်း၊ ရဲတပ်ဖွဲ့က စစ်ဆေးသည့်အခါ မကြည်လဲ၏လိမ်လည်မှုကို ပြောပြ၍ အမှုဖြင့် အရေးယူပေးရန် ၎င်းတစ်ဦးတည်း၏ အတွေးဖြင့် လူယက်ခံရကြောင်း ဇာတ်လမ်းဆင်ရန် ကြံစည်ခဲ့သည်။

စိတ်တူးယဉ်ပြီး လူယက်မှုပုံဖော်ခဲ့

ဒေါ်စန်းဝင်းက ၎င်း၏ အကြံအစည်အတိုင်း ၄-၃-၂၀၁၄ရက်နေ့နံနက် ၇နာရီအချိန် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားရောက်နေ၍ တစ်ဦးတည်းရှိ နေချိန်၌ နေအိမ်ရှေ့တွင် အသင့်ရှိနေသော နိုင်လွန်ကြီး

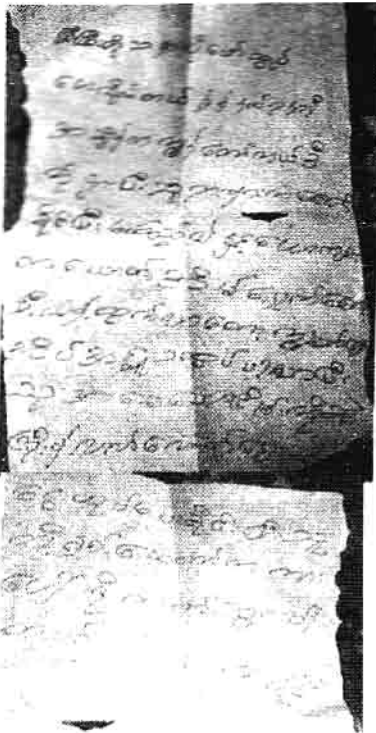
ကို ယူလိုက်သည်။

၎င်းနောက် မီးဖိုချောင် အခန်းပေါက် သို့သွားရောက်ကာ ပါးစပ်အတွင်းသို့ လက်နှီးစုတ်များကိုထိုး ထည့်လိုက်သည်။ ခေါင်းကိုနေအိမ်ရှိ မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့်အုပ်ပြီး ကိုယ်တိုင်နိုင်လွန်ကြိုးဖြင့် တုပ်လိုက်သည်။

ကြိုးတုပ်လျက် လဲကျနေသည့် အနေအထားဖြင့် မီးဖိုချောင်ထဲတွင် နေခဲ့သည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်ချိန်၌ ကြိုးတုပ်ခံထားရသည်ကို မေးခဲ့သည်။

ဒေါ်စန်းဝင်းက ငါ့ကို လူတစ်ဦးက ကြိုးနဲ့တုပ်သွားကြောင်း၊ ရဲကိုခေါ်ပေးရန် ပြောခဲ့၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးတင်ထွန်းက ကြိုးဖြေပေးရန် ပြုလုပ်သောအခါ ငါ့ကိုကြိုး မဖြေခဲ့ဦး။ ရဲကို အရင်သွား ခေါ်ဟုပြောပြီး ရဲစခန်းသို့ စေလွှတ်လိုက်၏။

ဦးတင်ထွန်းနှင့်အတူ ရဲတပ်ဖွဲ့

ပထမစာအားတွေ့ရစဉ်

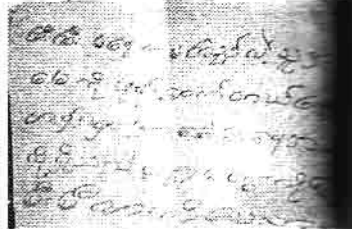
ဝင်များ နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများ ရိုက်ကူး၍ ကြိုးဖြေပေးပြီး လူယက် ခံရပုံများကို စစ်မေးခဲ့သည်။

ကိုယ်တိုင်ရေးတဲ့စာ ဖြစ်နေ

ဒေါ်စန်းဝင်းက ဆက် လက်ထွက်ဆိုရာတွင် ငွေကျပ် ၁၀၉၃၀၀၀၀ အလိမ်ခံရမှုကို သက်ဆိုင်ရာက သိရှိပြီး အမြန် ဆုံးဖမ်းဆီးရမိရေးအတွက် စိတ်ကူးတွင်ပေါ်ပေါက်သည့် အတိုင်း လူယက်ခံရကြောင်း ဇာတ်လမ်းဆင်ခဲ့

ခြင်းသာဖြစ် ကြောင်း၊ ငွေကျပ် သိန်း (၈၀) လူယက်ခံရသည်ဆိုခြင်းမှာ မဟုတ်မှန်ပါကြောင်း၊ ၎င်း၏ အိမ်ရှေ့ရှိ ကားအမိုးပေါ်တွင် ချထားခဲ့သည့်စာနှင့် တံမြက်စီး လှည်းဟန်ဆောင်ပြီး ချထားခဲ့သည့် စာနှစ်စောင်ကို စိတ်ကူး ရှိသမျှ ကိုယ်တိုင်ရေးသား၍ ကိုယ်တိုင်ချထားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ငွေလိမ်သွားသော မကြည်လဲ့ကို ဖမ်းဆီးအရေးယူပေးရန် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ဖြစ်စဉ်အမှန်ပေါ်ပေါက် ခဲ့၍ ကျောက်တန်းမြို့တွင် တရားဥပဒေစိုးမိုးမှုမရှိဘဲ ပြည်သူ့လုံခြုံမှုမရှိဆိုသော ဝေ ဖန်ချက်များမှာ ပျက်ပြယ်သွားခဲ့သည်။ လုပ်ကြံဖန်တီးသော ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကြောင့် ရဲတပ် ဖွဲ့ဝင်များမှာ လူအင်အားများ စွာသုံးစွဲပြီး တန်ဖိုးရှိအချိန်များကို အဆုံးအရှုံးခံခဲ့ရသည်။

ဒုတိယစာအား တွေ့ရစဉ်

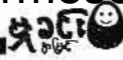
လူတစ်ဦး၏ စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းမှားပြုလုပ်ကြံစည်နှင့် တာဝန်ခိုင်းများ၊ ဒေသခံပြည်သူများအတွက် အကျိုးမဲ့ကို သာဖြစ်စေခဲ့ရကြောင်း သိသည်။

စစ်ဆေးပေါ်ပေါက်ချက် အမှုအလုပ်လည်တိုင်တန်းသူ ဒေါ်စန်းဝင်းအား ကျောက် တန်းမြို့မရဲစခန်းမှ မမှန် သတင်းပေးမှုဖြင့် ဆက်လက် အရေးယူ သွားမည် ဖြစ် ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

ကျော်

ကြိုးတုပ်ထားသည့်အနေအထား

အစ်ကိုကြီးက ချစ်နေတာကြာပြီဆိုပြီး ခဲအိုက ခယ်မကို အမွေပြုကျင့်ခဲ့မှု

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်တွင် အရက်ချက်စက်ရုံမှ အလုပ် ဆင်းပြီး ပြန်လာသူအမျိုးသမီး တစ်ဦးအား ခဲအိုဖြစ်သူက နေအိမ်သို့ပြန်လိုက် ပို့ပေးစဉ် လမ်းတစ်ဝက်အရောက်၌ အလိုမတူဘဲ သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်မှုဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း သိရ သည်။

ဖြစ်စဉ်မှာ ၅-၃-၂၀၁၄ ရက်နေ့ ည၁၁နာရီအချိန်က မ---(၂၂နှစ်)၊ အရက်ချက် စက်ရုံအလုပ်သမား ၂၆ရပ်ကွက်၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်နေသူသည် ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ သာဓုကန် စက်မှုဇုန်ရှိ အရက်ချက်စက်ရုံမှ အလုပ်ဆင်းပြီး အမှတ်(၄) လမ်းမကြီးအတိုင်း စက်ဘီးစီး၍ ပြန်လာခဲ့သည် ဆို၏။

ထိုသို့ပြန်လာရာ (၂၆) ရပ်ကွက်၊ နွားခြံကုန်းအရောက် ၌ လူပြတ်နေသဖြင့် ၎င်း၏ ယောက္ခမနေထိုင်ရာ နွားခြံ ကုန်းရှိ နေအိမ်တွင် ညအိပ်ရန် သွားခဲ့ရာ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဒေါ်---က နေအိမ်သို့ ပြန်ရန် ပြောခဲ့သည်။ မ---၏ခဲအို ဖြစ်သူ သိန်းဌေး(၃၂နှစ်)တံငါ လုပ်သား၊ (၂၆)ရပ်ကွက်၊ နွား ခြံကုန်း၊ လှော်ကား၊ ရွှေပြည်သာ မြို့နယ်နေသူအား နေအိမ် သို့ပြန်လိုက်ပို့ရန် ယောက္ခမ ဖြစ်သူ ဒေါ်---က ပြောပြခဲ့၍ မ---နှင့်သိန်းဌေးတို့မှာ စက်ဘီး တွန်းကာ လမ်းလျှောက်ပြန် လာခဲ့သည်။

ကျောင်းကုန်းရပ်ကွက် အနီး သာဓုကန်စက်မှုဇုန်ပိုင် (၃/၄)၊ စက်မှုဇုန်ပတ်လမ်း အရောက် သိန်းဌေးက အပေါ့ သွားမည်ပြောသဖြင့် မ---က ရပ်စောင့်နေခဲ့သည်။ သိန်း ဌေးက အပေါ့သွားအပြီး မ---ကိုနောက်မှသိုင်းဖက်ကာ "အစ် ကိုကြီးက ချစ်နေတာကြာ ပြီ"ဟု ပြောဆိုရာ မ---က ရုန်းကန်၍ သိန်းဌေးက ဆောင့် တွန်းခဲ့သဖြင့် လမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားစဉ် သိန်းဌေးက သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့် ရန်အားထုတ်ခဲ့၏။ မ---က အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းခံရာ သိန်းဌေးက "မအော်နဲ့ အော်ရင်သတ်ပစ်မည်"ဟု ပြောဆိုပြီး သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်ခဲ့သည်ဆို၏။

ထိုဖြစ်ရပ်ကြောင့် မ---က တရားလိုပြုလုပ်တိုင်တန်း၍ လှော်ကားနယ်မြေရဲစခန်းက (ပ)၅၀/၂၀၁၄၊ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၇၆ဖြင့် အမှုဖွင့်ပြီး အမှုစစ်ဒုရဲအုပ် တင်နိုင်က အဓမ္မပြု ကျင့်သူ သိန်းဌေးအား ဖမ်းဆီး ရမိရေး စုံစမ်းဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြောင်း သတင်းရရှိ သည်။

လင်းဦး

(၃) ရက်သားသမီး တစ်လတာကံကြမ္မာ

ယခုလအတွင်း ရစရာ၊ မောစရာတွေနှင့် ဝင်ငွေညီတူညီမျှ ဖြစ်နေတတ်သည်။ အပေါင်း အသင်းမိတ်ဆွေတွေက ငွေအကူအညီပေး၍ မ၊စလိမ့်မည်။ စာအုပ်၊ စာပေထုတ်ဝေသူ များ မဂ္ဂဇင်းဒီဇိုင်းအသစ်တွေနှင့် မိမိလုပ်ငန်း အထူးအောင်မြင်တတ်သည်။

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ အပြာရင့်ထဲတွင် အဖြူပန်းပွင့်များစွာပါသောအရောင် ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ အနီရဲရဲထဲတွင် အစိမ်းရင့်မျဉ်းဖြောင့်ရောင် ရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သူအတွက် ရတက်မအေးဖြင့် သောကကြိုတတ်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ချစ်ခင်ပွန်းအတွက် ဂုဏ်တက်၊ ဂုဏ်မြင့်စရာကြိုမည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (က) ၆-၉၊ (ခ) ၆-၅၊ (ဂ) ၆-၂။
- ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် မုန့်လက်ဆောင်း လှူဒါန်းပေးပါ။

ယခုကာလအတွင်း စိတ်သစ်လူသစ်နှင့် စီးပွားရှာရင်း လုပ်ငန်းကြီးများ ရှာဖွေတွေ့ရှိတတ်သည်။ လူမျိုးကွဲ၊ ဘာသာကွဲတို့ မ၊စကိန်းရှိသည်။ ပညာသင်များ ပညာရေးတွင် ကြိုးစားပါ။ လုံ့လ၊ ဝီရိယ၊ ဇွဲမရှိ ဖြစ်နေသည်။ လုပ်ငန်းစီးပွားမှ ငွေသိန်းသန်းများစွာရရှိနိုင်သည်။ ထိပေါက်ကံရှိသည်။

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ ဆီးရောင်၊ မန်ကျည်းရောင် ဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ မဲနယ်ရောင်၊ မဟော်ဂနီရောင် လုံးဝရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ ချစ်ဦးသူနှင့်လွဲပြီးမှ ဒုတိယချစ်သူနှင့်ညားမည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ လင်မယားနှစ်ဦး စကားများပြီး မိန်းမဖြစ်သူ အိမ်မှဆင်းတတ်သည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (ခ) ၄-၅၊ (ဆ) ၄-၈၊ (ဇ) ၄-၆။
- ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်မှာ ကရေကရာ၊ ပေါက်ပေါက်ဆုပ် ဆွမ်းနှင့်တွဲကပ်ပါ။

ယခုကာလအတွင်း ပြဿနာပေါင်းစုံ တွေ့ရတတ်သည်။ မိန်းမကတစ်မျိုး၊ သားကတစ်ဖုံ၊ သမီးက တစ်နည်းဖြင့် ထူးကဲစွာ ပြောဆိုဆုံးမ၊မရ ဖြစ်နေတတ်သည်။ ကြမ္မာအညံ့ပိုင်းရောက်နေ၍ အနှောင့်အယှက် ခေတ္တကြုံမည်။ ရှေ့တွင် ကံကောင်းခြင်းများက ခစာင့်ကြုံနေပါသည်။ တိုက်၊ ကား၊ ခြံ၊ မြေ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ စိန်တို့ ဝင်လာမည်။

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ မိုးစက်ပွင့်ရောင်၊ သက်တံ့ရောင် ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ပါ။

ကံညံ့အရောင်။
အချစ်ရေး။
အိမ်ထောင်ရေး။
ထိထိုးရန်။
ယတြာ။

- ။ နီညိုပြာ ရောယုက်ရောင် အားလုံးရှောင်ပါ။
- ။ ချစ်သူနှင့်စကားများပြီး လမ်းခွဲရက်ိန်းမြင်သည်။
- ။ နှစ်ဦးသဘောတူ အလှူကြီးပေးလှူရတတ်သည်။
- ။ (ည) ၆-၃၊ (ဇ) ၆-၉၊ (စ) ၆-၅။
- ။ အိမ်ဘုရားတွင် ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ကြာဆံကြော်လှူပြီး ရေသက်စေ့ကပ်ပါ။

ယခုကာလအတွင်း ခရီးသွားလျှင် ငွေရမည်။ လာဘ်ရွှင်မည်။ ရေထွက်ပစ္စည်း၊ စက်မှုလယ်ယာသုံးထွန်စက်၊ ကား အသစ်ဝင်လာတတ်သည်။ ရတနာရောင်းဝယ်၊ အထည်အလိပ်လုပ်ငန်းများ အထူးအရောင်းစွဲမည်။ ပညာရေးကောင်းပြီး လူမှုရေးညံ့ကာ ကျန်းမာရေးသင့်ပါသည်။ စီးပွားရေးကောင်းမည်။

ကံကောင်းအရောင်။
ကံညံ့အရောင်။
အချစ်ရေး။
အိမ်ထောင်ရေး။
ထိထိုးရန်။
ယတြာ။

- ။ အုန်းခွဲရောင်၊ နီပြာညိုရောင် ဝမ်းဆက်ဝတ်ဆင်ပါ။
- ။ နက်ပြာထဲတွင် အနီပန်းပွင့်များစွာပါသောအရောင် ရှောင်ပါ။
- ။ ဇာတ်လမ်းဟောင်းများ၊ အတိတ်မှအရိပ်များ ပေါ်လာတတ်သည်။
- ။ အိမ်တွင်းရေးအဆင်မပြေမှုကြောင့် ပြဿနာတက်တတ်သည်။
- ။ (ဋ) ၅-၄၊ (ဍ) ၅-၈၊ (ဎ) ၅-၉။
- ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် စံပယ်ပန်း၊ နေကြာပန်း၊ ပိန်းပန်း ကပ်လှူပါ။

ယခုကာလအတွင်း နိုင်ငံခြားခရီးစဉ်သွားရန် စီစဉ်ထားပါက ပျက်မည်။ ရစရာရှိသော ငွေများ ဆုံးရှုံးပြီဟုမှတ်ပါ။ အလှမ်းကျယ်လျှင် အလယ်လပ်တတ်သည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ရှောင်ပါ။ ဘာသာရေးအရ ပရိတ်ရွတ်ခြင်း၊ သက်သတ်လွတ်စားခြင်း၊ မေတ္တာပို့သခြင်းတို့ကို အထူးဆောင်ရွက်ပါ။

ကံကောင်းအရောင်။
ကံညံ့အရောင်။
အချစ်ရေး။
အိမ်ထောင်ရေး။
ထိထိုးရန်။
ယတြာ။

- ။ နီဝါပြာ၊ အညို၊ အဖြူ နှစ်ရောင်စပ် ဝတ်ဆင်ပါ။
- ။ ဝါဝါထိန်ထိန်၊ နီနီရဲရဲ လုံးဝရှောင်ပါ။
- ။ ချစ်ခင်စုံမက် မေတ္တာစစ်နှင့်ချစ်သူကိုတွေ့မည်။
- ။ အဆင်မပြေသေးပါ။ တကွဲတပြား ခွဲနေရဦးမည်။
- ။ (ဏ) ၅-၄၊ (တ) ၅-၆၊ (ထ) ၅-၂။
- ။ အိမ်ဘုရားတွင် ထော့ပတ်ဆွမ်း၊ ပျားရည်ဆွမ်း၊ ရေသက်စေ့ကပ်ပါ။

ယခုကာလအတွင်း ဘာပဲလုပ်လုပ် ရွံ့ကိုင်လျှင်ပင် ရွှေဖြစ်သည့်ကိန်းထဲရောက်နေသည် လုပ်ငန်းများစွာပိုင်ဆိုင်ခြင်း၊ လာဘ်နေကံကောင်းခြင်း၊ ပညာ၊ စီးပွား၊ ဓနကံ အထူးကောင်း လာပြီမှတ်ပါ။ ခရီးသွားခြင်း၊ ဘုရားပေါင်းစုံ ဖူးမြော်ခြင်း၊ အပန်းဖြေခရီးထွက်ခြင်း ပြုလုပ်

ပေးပါ။

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ အဝါထဲတွင် အစိမ်းပွင့်၊ အညိုထဲတွင် အနီပွင့် ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ ဖြူနီညိုပြာ ရောယှက်ရောင်အားလုံး ရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ မီးကိုမကစားပါနှင့်။ သင်တစ်နေ့ဒုက္ခတွေ့မည်။ ရှောင်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ သာယာနေမည်။ ချစ်ကြင်နာမှု အပြည့်အဝရတတ်သည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (န) ၆-၄၊ (ပ) ၆-၉၊ (ဖ) ၆-၅။
- ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ကြံ့ရည်ငါးခွက်၊ ရေသက်စေ့ ကပ်လှူပါ။

ယခုကာလအတွင်း မိမိကောင်းကျိုးထက် သူတစ်ပါးအတွက် လူမှုရေး၊ ပရဟိတအသင်း အဖွဲ့တို့တည်ထောင်ပြီး မိမိက ငွေမတည်ကာ အလှူပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်ခြင်းကြုံမည်။ ကျန်းမာ ရေး မကောင်းပါ။ သတိရှိပါ။ လူမှုရေး၊ ပညာရေး အထူးကောင်းပါသည်။ နိုင်ငံခြားခရီးမြင်

သည်။

- ကံကောင်းအရောင်။ ။ ချောကလက်ရောင်၊ အစိမ်းနုဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ အညိုထဲတွင် အစိမ်းရင့် သံဆန်ခါကွက်ကျပါသောအရောင် ရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ နှုတ်ကဖွင့်မပြောဘဲ သူမသိပါ။ ချစ်ရေးဆိုလိုက်ပါ။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ လင်မယားနှစ်ဦး ကြည်ဖြူမည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (ခ) ၅-၄၊ (ဃ) ၅-၉၊ (င) ၅-၆။
- ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ငှက်ပျောသီး၊ ပိန္နဲသီး လှူပေးပါ။

စမ်းလိုအေး၍ ပန်းလိုမွှေးပါစေ
သစ္စာ၊ မေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်းကျော်
နက္ခတ်ဗေဒင် လက္ခဏာပညာရှင်